Icoana Maicii Domnului “Prodromiţa”de la Muntele Athos

(12 iulie/25 iulie)

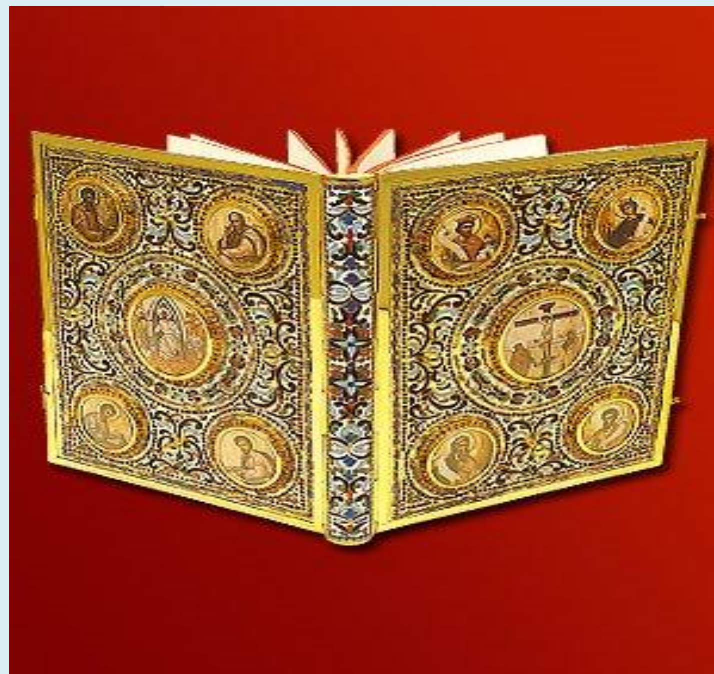
Icoana Maicii Domnului „Prodromiţa” (Înaintemergătoarea) este o icoană cu totul aparte, cu o mare putere făcătoare de minuni, fiind considerată între cele mai valoroase icoane, ea nefiind pictată de mână omenească, ci prin dumnezeiască rânduială. Prăznuirea icoanei Maicii Domnului “Prodromiţa”, care se găseşte la Schitul românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos se face la 12 iulie. Această icoană pune în evidenţă şi o altă trăsătură a Maicii Domnului, aceea de călăuză pentru noi - prin faptul că Maica Domnului ni se oferă călăuzitoare pe calea vieţii la vreme de încercare.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

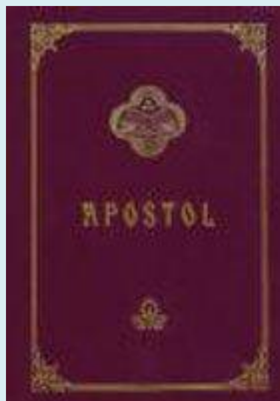
Evanghelia

Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28

38. Şi pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei.
39. Şi ea avea o soră ce se numea Maria, care, aşezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui.
40. Iar Marta se silea cu multă slujire şi apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu socoteşti că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute.
41. Şi, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti;
42. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea.
27. Şi când zicea El acestea, o femeie din mulţime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecele care Te-a purtat şi fericiţi sunt sânii pe care i-ai supt!
28. Iar El a zis: Aşa este, dar fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc.

Apostol

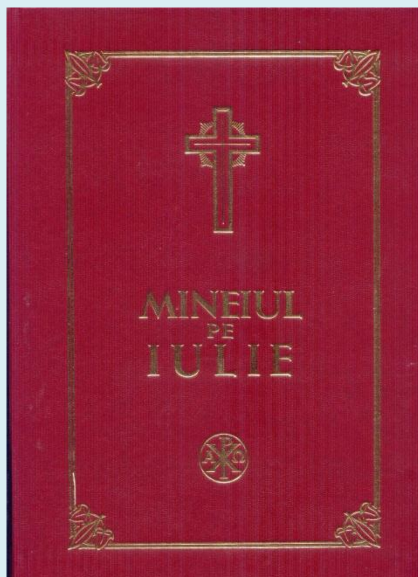
Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

Fraţilor,
1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Întru această zi (12 iulie) - Prăznuirea pomenirii sfintei icoane a Maicii lui Hristos Dumnezeu, celei cu dumnezeiască minune zugrăvită, numită Prodromiţa (Minei)

La Vecernia cea mică

Punem **stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Veniţi toţi cu inimă curată şi veselă, să lăudăm întru cântări, pe prea curata Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeu păzitoarea noastră şi să o cinstim întru prea sfântul şi prea minunatul ei chip, şi al prea iubitului său Fiu, cu laude dumnezeieşti, umplându-ne de dar dumnezeiesc.

O, prea minunate lucrurile tale! Preasfântă Fecioară Maica lui Hristos Dumnezeu, căci chipul feţei tale şi al Fiului tău în icoană, cu raze strălucitoare, fiind împodobit, l-ai dăruit turmei tale bun păzitor, şi tuturor bogat împărţitor de tămăduiri.

Mulţimile cuvioşilor, şi cetele dreptcredincioşilor, veniţi cu dragoste să ne închinăm prea sfintei şi de minuni făcătoarei icoane, cu evlavie sărutându-o, ca pe ceea ce pururea ne apără, izbăvindu-ne din tot felul de ispite şi de primejdii.

Bucură-te, Împărăteasa tuturor de Dumnezeu dăruită întru icoana ta, întru care chipul tău cel cu dumnezeiască minune zugrăvit, l-ai dăruit nouă nevrednicilor, grabnică scăpare, slobozind pururea raze de tămăduiri, celor ce cu dragoste şi cu credinţă se apropie, şi de la dânsa primesc dar şi mare milă.

Slavă..., Şi acum... glasul 1.

Astăzi prea curata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu Maria, de sus privind ne-a dat nouă, spre închinăciune şi sfinţenie pe al său prea cinstit şi dumnezeiesc chip strălucitor, vărsând izvor de minuni celor ce cu dragoste se apropie, şi cu credinţă se închină ei, dăruindu-le tămăduiri sufleteşti şi trupeşti. Căreia şi noi cu umilinţă strigăm: Sfântă icoană cea în chip de soare! Mângâierea şi ajutorul nostru, izbăveşte-ne pe toţi din primejdii, cei ce căutăm al tău ajutor, Stăpână.

La Stihoavnă

Stilurile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Icoană prea slăvită, a Maicii Stăpânului mântuieşte din toate nevoile, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste se închină ţie.

Stih: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul.

Nădejdea creştinilor, împărăteasa tuturor Marie, cu darul chipului tău şi al Fiului, mântuieşte pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc.

Stih: Feţei tale se vor ruga, bogaţii poporului.

Cu cântări după datorie, norodul cel bine credincios, să cinstim icoana Preacuratei, cea prea lăudată, slăvindu-o pe dânsa.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Maica lui Hristos Dumnezeu, împărăteasa tuturor, mântuieşte pe cei ce sărută cu dragoste icoana ta, cea cu chipul prin dumnezeiască minune închipuită.

Tropar, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştii icoanei tale, cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne o sărutăm mulţumind;

căci printr-însa celor credincioşi le dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor. Pentru aceasta strigăm către tine: Slavă fecioriei tale, slavă milostivirii tale, slavă purtării tale de grijă, ceea ce eşti una binecuvântată.

Apoi Ectenia şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul psalm citim; Fericit bărbatul..., Slava cea dintâi, iar de se va întâmpla spre Duminică, citim Catisma deplin.

La Doamne strigat-am... punem **stihirile** pe, glasul 1:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune a prea curatei şi dumnezeieştii fiice Mariei, Maicii lui Hristos Dumnezeu, ceea ce numai singură una, a născut, fără de sământă negrăit, pe Dumnezeu Ziditorul nostru. Astăzi ne-a adunat cu darul său, pe toţi din toate laturile, la dumnezeiasca prăznuire, a prea sfântului său chip, celui cu dumnezeiască minune zugrăvit.

O, prea minunate lucrurile tale prea curată Fecioară, căci s-a arătat izvor de minuni curgător, prea cinstita şi dumnezeiasca ta icoană, către care să alergăm dar credincioşii, şi cu bucurie să o sărutăm luând după vrednicie marele şi minunatul har, al prea curatei Fecioare, zicând către dânsa: Bucură-te, cea plină de dar Domnul este cu tine, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Pe icoana ta cea cu chip dumnezeiesc Născătoare de Dumnezeu, o cinstim cu multă evlavie, şi ne închinăm ei noi nevrednicii. Pe care o ai dăruit nouă zid şi acoperământ, şi nepreţuită comoară credincioşilor cu frică dar şi cu bucurie, pe acest praznic nou, şi de minuni izvorâtor, al prea slăvitei pomenirii tale săvârşind, cu dragoste, cinstim sfântă icoana ta.

Bucură-te, lauda dreptcredincioşilor Preasfântă Fecioară, ceea ce eşti tuturor scăpare, nădejde, ajutor şi acoperământ despre toţi vrăjmaşii. Pentru aceasta cinstim Stăpână, prea sfântul chip al icoanei tale, cel de fulgere purtător, care săgetând pâl-

curile drăceşti, departe le izgoneşti de la cei ce cu credinţă, şi cu dragoste se închină, şi sărută prea sfântă icoana ta.

Alte, **Stihiri** glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Veniţi acum, o iubitorilor de prăznuire, veniţi toată adunarea dreptslăvitorilor, să înălţăm cântări de laude. Veniţi să sărutăm cu frică şi cu bucurie, pe cinstita şi dumnezeiasca icoană a Fecioarei şi Maicii Stăpânului Hristos, şi cinstind lucrurile ei cele mari, cu un glas către dânsa, să strigăm: Izbăveşte-ne pe noi, prea milostivă, din toate nevoile.

Veniţi acum, o iubitorilor de praznic, să cinstim toţi cu credinţă şi cu evlavie, înfricoşatele minuni, şi cele mai presus de fire lucruri, ale prea slăvitei Maicii lui Dumnezeu; şi cu cântări dumnezeieşti lăudându-o pe dânsa, cu sârguinţă să ne închinăm prea cinstitei icoanei sale, celei cu chip strălucitor şi prea slăvit.

Mulţimile monahilor, şi ale tuturor credincioşilor, acum cu frică şi cu dragoste te fericim, mărindu-te pe tine Preasfântă Fecioară, Mireasă dumnezeiască, şi slăvim lucrurile tale; căci dai dumnezeieşti daruri, celor ce cu credinţă fierbinte aleargă la tine. Apără şi acoperă cu milostivire ca o bună pe cei ce cinstesc bine înfrumuseţatul praznic, al icoanei tale, celei prea slăvite şi de minuni făcătoare.

Dat-ai robilor tăi chipul feţei tale cel prea cinstit, prea curată păzindu-ne şi acoperindu-ne pe noi de toate relele întâmplări, de scârbe şi de nevoi, şi de tot felul de vrăjmaşi. Pentru aceasta pe acesta, astăzi dobândindu-l, mulţumind ne închinăm darului tău, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea

Să strigăm astăzi cu dulce cântare, propovăduind înfricoşatele minuni, ale prea curatei Maicii lui Hristos Dumnezeului nostru, şi lucrurile ei cele mai presus de fire. Căci prea strălucitorul şi prea cinstitul ei chip, cel cu dumnezeiască minune săvârşit, s-a dat spre ajutorul şi apărarea noastră. Pentru aceasta şi noi pomenirea ei prăznuim, şi neîncetat rugându-ne strigăm: Păzeşte-ne pe noi cu puterea ta cea mare Stăpână, şi izbăveşte de primejdii şi de necazuri, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc pe tine, Fecioară prea binecuvântată.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi citirile.

De la Facere citire:

Cap. 28 ,Stih. 10.

Ieşit-a Iacov de la fântâna jurământului, şi a mers în Haran, şi a aflat un loc, şi a dormit acolo, căci apusese soarele. Şi a luat din pietrele locului aceluia şi şi-a pus lin şi căpătâi. Şi a dormit întru același loc, şi a văzut vis.

Şi iată o scară era întărită pe pământ, al căreia cap ajungea la Cer, îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe dânsa, şi Domnul era întărit într-însa, şi a zis: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam şi Dumnezeul lui Isaac. Nu te terne, pământul unde tu dormi pe dânsul, ţie îl voi da şi seminţiei tale, şi va fi sămânţa ta ca nisipul mării, şi se va lăţi spre mare şi spre apus, şi spre miazănoapte, şi spre răsărit. Şi se vor binecuvânta întru tine şi întru sămânţa ta, toate seminţiile pământului. Şi iată Eu voi fi cu tine păzindu-te în toată calea ori încotro vei merge, şi te voi întoarce la pământul acesta; că nu te voi lăsa pe tine, până când nu voi face Eu toate câte am grăit ţie.

Şi s-a sculat Iacov din somnul său şi a zis: Că este Domnul în locul acesta şi eu nu am ştiut. Şi s-a temut şi a zis: Că înfricoşat este locul acesta, nu este acesta alt, ci casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta Cerului.

Din proorocia lui Iezechiel citire:

Cap. 43, stih. 26.

Aşa grăieşte Domnul: Fi-va din ziua a opta şi mai-nainte, face-vor preoţii pe altar arderile cele de tot ale voastre, şi cele ce sunt de mântuirea voastră. Şi m-a întors pe mine la calea uşii sfintelor cea mai din afară care caută spre răsărituri. Şi aceasta era încuiată.

Şi a zis Domnul către mine: Uşa aceasta încuiată va fi, şi nu se va deschide, şi nimeni nu va trece printr-însa. Că Domnul Dumnezeul lui Israil va intra printr-însa,

şi va fi încuiată. Că povăţuitorul acesta va şedea într-însa să mănânce pâine înaintea Domnului; pe calea uşii pridvorului va intra, şi pe calea lui va ieşi.

Şi m-a dus pe mine pe calea uşii sfintelor cea despre miazănoapte, în preajma casei, şi am văzut şi iată era plină de slavă casa Domnului.

De la Pilde citire:

Cap. 9, Stih 1.

Înţelepciunea şi-a zidit eişi casă, şi a întărit şapte stâlpi; junghiat-a jertfele sale, şi a dres în paharul său vin, şi a gătit masa sa. Trimis-a slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar grăind: Cel ce este neînţelept, să se abată la tine şi celor ce le trebuiesc înţelepciune le-a zis: Veniţi de mâncaţi pâinea mea beți vinul care am dres vouă. Lăsaţi neînţelepţia şi veţi fi vii. Şi căutaţi înţelepciunea ca sa trăiţi, şi vă îndreptați mintea întru cunoştinţă.
Cela ce învaţă pe cei răi îşi ia luişi ocară, şi cela ce ceartă pe cel necredincios se ocărăște pe sine. Că certările necredinciosului sunt răni lui.

Nu mustra pe cei răi ca să nu te urască. Învaţă pe cel înţelept şi te va iubi pe tine. Dă pricină înţeleptului, şi mai înţelept va fi. Arată dreptului, şi va adăuga a primii.

Începerea înţelepciunii este frica Domnului şi sfatul sfinţilor priceperea, iar a cunoaşte legea, este a gândului bun. Că întru acest chip multă vreme vei trăi, şi se va adăuga ţie anii vieţii.

La Litie

Stihirile, glasul 1:

Astăzi împreună ne cheamă pe toată adunarea credincioşilor, prea veselitoarea şi prea minunata prăznuire a sfintei icoane, a prea lăudatei Maicii lui Hristos Dumnezeu. Veniţi dar iubitorilor de praznic, şi iubiţilor robi ai Stăpânei, să prăznuim cu cântări prea sfântă lucrarea aceasta a ei. Căci cei ce aleargă cu credinţă şi cu dragoste către dânsa, se umplu de dar dumnezeiesc, şi dă orice cerere, celor ce cu credinţă cer de la dânsa. Pentru aceasta toţi către dânsa să strigăm: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, păzeşte-ne pe noi prea curată de toată vătămarea, văzuţilor şi nevăzuţilor vrăjmaşi, pe cei ce ne închinăm prea sfintei icoanei tale.

Glasul al 2-lea: Mare şi prea slăvită minune, tuturor deodată a strălucit, chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cel prea frumos şi cu totul luminos, în-

semnându-se cu dumnezeiască minune, pe cinstita ei icoană. Şi cei ce fără îndoială aleargă la dânsa, primesc cererile cele de folos, fiindcă s-a sălăşluit întru dânsa, darul Preasfintei Fecioare. Pentru aceasta toţi să zicem: Stăpână prea curată, pe cei ce te cinstesc pe tine izbăveşte-i de toate primejdiile.

Asemenea.

Cine nu se va minuna? Cine nu va slavoslovi, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, multele şi mai presus de fire minuni ale tale, că tuturor celor ce cu fierbinţeală cer de la tine, le dai cu îndestulare, prea curată Mireasă dumnezeiască. Deci cu dragoste te cinstim pe tine, cea mai înaltă decât Heruvimii, şi mai curată decât Serafimii, şi cu căldură ne rugăm: Ajutorul tău dăruieşte-l nouă căci întru tine nădăjduind ne vom mântui.

Glasul al 4-lea: Iată acum neaşteptat a răsărit ca un soare luminos, praznicul cel strălucit, al prea cinstitei şi de raze purtătoare, sfintei icoane de Dumnezeu Născătoarei. Norul patimilor depărtând, şi durerile bolilor tămăduind, la care scăpând slugile tale, din primejdii ne izbăvim dobândind sufletească şi trupească rourare mântuitoare. Că tu eşti scăparea şi acoperământul nostru, şi prin tine nădăjduim să aflăm milă de Dumnezeu Născătoare. Deci cu frică şi cu dragoste căzând, ne închinăm prea cinstitei icoanei tale.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea

Minunea minunilor prea slăvită, şi lucru înfricoşat al firii, tu eşti Mireasă dumnezeiască Stăpână, umplând de tămăduiri şi de daruri, pe cei ce te cinstesc pe tine. Lumină de raze strălucitoare ne trimite icoana ta. Răsplăteşte nouă cu darul tău, celor ce ne rugăm slavei tale, ceea ce ai născut luminat, pe Soarele Hristos, neamului omenesc. Nu lipsi de a ne acoperi pe noi, şi în grabă a ne întâmpina întru necazuri, pe cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea prea cinstitei icoanei tale, celei cu dumnezeiască minune zugrăvită.

La Stihoavnă

Glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, Maică Fecioară prea curată şi prea luminoasă, de rouă izvorâtoare, şi de foc purtătoare, nor de ploaie purtător, ceea ce ai plouat lumii pe Hristos ploaia cea

dumnezeiască. Scară cerească de la pământ înălţată. Punte dumnezeiască, ceea ce duci către raiul desfătării. Masă dumnezeiască, ceea ce cu mana cea cerească hrăneşti pe robii tăi, acoperământul care pe toţi îi umbrește, cei ce cu nădejde aleargă către tine.

Stih: Sfinţit-a lăcaşul său Cel Preaînalt.

Minune nouă cu adevărat, chipul icoanei tale s-a arătat. O, faţă prea cinstită a prea curatei Fecioare! Pe care văzându-o, toţi se spăimântează, pe noi sfinţindu-ne şi împărţind tuturor daruri cu îmbelşugare. Fiind ca un nor de viaţă dătător, pe cei bine credincioşi rourându-i. Deci minunându-ne, strigăm: Preacurată acoperă şi păzeşte pe toţi cei ce se închină sfintei icoanei tale.

Stih: Feţei tale se vor ruga, bogaţii poporului.
Icoană a Maicii lui Dumnezeu Cuvântului, de fulgere purtătoare, pe cei bine credincioşi acoperindu-i, şi norii păcatului gonindu-i de la noi, păzeşte şi acoperă pe cei ce te cinstesc, de toată reaua lucrare a cumplitului vrăjmaş, de năvălirile şi stricăciunile lui. Şi ne izbăveşte de lumeasca tulburare, ca cu al tău ajutor mântuindu-ne, cu cântări să te lăudăm; cu dragoste şi cu mulţumire cinstindu-te, pe tine te slăvim.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea

Pe norul cel purtător de lumină, pe crinul cel pururea vecuitor, pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, să o lăudăm zicând: Bucură-te, împlinirea proorocilor şi a mainainte vederilor. Bucură-te, adeverirea propovăduirilor apostolilor. Bucură-te, slava arhiereilor, podoaba preoţilor, strălucirea mucenicilor, înfrumuseţarea cuvioşilor, întărirea monahilor, şi tăria tuturor credincioşilor, bolnavilor tămăduitoare, sărmanilor îngrijitoare, şi a săracilor bogăţia cea nedeşertată, râul vieţii cel nemuritor, tuturor pricinuind străine minuni. Mântuieşte rugămu-ne, pe cei ce cu dragoste prăznuiesc prea slăvită pomenire a minunatei închipuiri a slăvitei tale icoane, celei de minuni făcătoare.

La Binecuvântarea pâinilor

Tropar, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieşti icoanei tale, cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne o sărutăm mulţumind; căci printr-însa celor credincioşi le dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor. Pentru aceasta strigăm către tine: Slavă, fecioriei tale. Slavă, milostivirii tale. Slavă, purtării tale de grijă, ceea ce eşti una binecuvântată. (de două ori)

Apoi aceasta:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te ceea ce eşti plină de dar, Marie Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău; că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată)

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului, de trei ori, vezi la Binecuvântarea pâinilor.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Şi citirea Cuvântului praznicului.

Tablă de Dumnezeu scrisă te cunoaştem Preacurată, şi scaun cu adevărat al Stăpânului Hristos; pentru aceasta sfintei icoanei tale, celei ce poartă adevărat chipul tău, cu evlavie şi cu dragoste ne închinăm, primind dar şi tămăduire bolilor sufleteşti şi trupeşti.

Slavă..., Şi acum... iar aceasta.

După a doua Catismă, **Sedealna** glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Neispitită de nuntă Preacurată, cum zămisleşti în pântece pe Ziditorul tuturor şi Dumnezeu? Tâlcuieşte nouă cuvântul tainei tale. Prea adevărat este aceasta şi netâlcuit, îngerilor şi oamenilor neînţeles, înălţimea şi adâncimea, mărimea şi lăţimea necuprinsei tale naşteri. Pentru aceasta lăudăm, cinstită zugrăvirea sfintei icoanei tale cea de minuni făcătoare.

Slavă.., Şi acum... iar aceasta.

Şi cântăm Polieleul, şi Cuvânt bun, apoi aceste mărimuri.

Mărimu-te pe tine Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Mireasă nenuntită, şi cinstim toţi dumnezeiască icoana ta.

Altă **pripeală:** Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine, zicând; şi prin tine cu noi.

Cu **stihirile** acestea:

1. Adu-ţi aminte Doamne de David şi de toate blândeţile lui.
2. Prea slăvite s-a grăit pentru tine, cetatea lui Dumnezeu.

1. Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău.
2. Sfinţit-au lăcaşul său cel prea înalt, Dumnezeu este în mijlocul ei şi nu se va clinti.

1. Iată o am auzit pe ea în Eufrata, aflatu-o-am pe ea în câmpii Dumbrăvii.
2. Că a ales Domnul Sionul, osebitu-l-au pe el spre lăcaş luişi.

1. Sfântă este Biserica ta, minunată întru dreptate.
2. Casei tale se cuvine sfinţenie. Doamne, întru lungime de zile.

1. Pomeni-voi numele tău întru tot neamul şi neamul.
2. Bine este cuvântat Dumnezeu în veac şi în veacul veacului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slavă ţie Treime Sfântă: Părinte Cuvinte şi Duhule Sfinte zicând: Slavă ţie, Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor amin.

Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine, zicând: şi prin tine cu noi.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă ţie Dumnezeule. (de trei ori)

După Polieleu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe sfântă icoana ta cea cu chip strălucitor, şi mai presus de cinste, de Dumnezeu dăruită, curată Fecioară, credincioşii cu multă evlavie o cinstim, şi cu cununi de laudă o împodobim. Dar cine poate după cuviinţă să spună minunile tale, care prin darul chipului tău, tuturor pricinuieşti? Prea slăvite cu adevărat sunt lucrurile tale, Mireasă dumnezeiască.

Slavă..., Şi acum.... Iar aceasta.

Apoi Antifoanele: Din tinereţele mele..., Glasul al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul şi neamul.

Stih: Răspuns-a inima mea cuvânt bun.

Toată suflarea să laude pe Domnul. (de trei ori)

Evanghelia de la Luca

Luca: I, 39 - 49, 56

39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.

45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum... iar aceasta.

Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta, curăţeşte fărădelegile noastre.

Şi **stihira** glasul al 2-lea:

Chipul sfintei icoanei tale, prea lăudată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte de toată vătămarea, pe cei ce se apropie cu dragoste, şi la dânsul aleargă. Deci ne rugăm, mântuieşte pe cei ce se nădăjduiesc spre ajutorul tău, cinstind prea sfântă icoana ta, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită.

Canoanele

Canoanele două **-** Irmoasele amânduror canoanelor de câte două ori şi Troparele pe 12.

Cânt Maicii Domnului cântare nouă.

Canonul 1

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cela ce te-ai născut din Fecioară, întru adâncul nepătimirii îneacă-i rogu-mă. Ca Ție ca într-o alăută întru omorârea trupului, să cântăm cântare de biruinţă. (de două ori)

Dă-mi dar cuvântului Fecioară, ca să încep a lăuda slăvitele minuni ale prea strălucitei icoanei tale, cu luminată cunoştinţă, Stăpână de Dumnezeu dăruită.

Veniţi împreună cu mine mulţimea monahilor, şi în grabă alergaţi, ca cerbul cel însetat spre izvoarele apelor, ca să aducem laudă şi împreună să cântăm dumnezeieştii icoane cântare de biruinţă.

A lăuda cu cuviinţă, şi cu cântări de laudă a încununa prea cinstită icoana ta, nu este cu putinţă prea nevinovată. Deci, în loc de cuvinte mari, primeşte credinţă mică, şi iartă pe robii tăi.

Având pe Vistierul înţelepciunii, supunându-se rugăciunilor tale, ca Maicii celei iubite, un fiu prea înţelept, pică o picătură de dar dumnezeiesc, Fecioară prea curată în inimile noastre, ca să putem lăuda sfântă icoana ta.

Slava pământenilor prea încuviinţată Fecioară, ceea ce ai născut mai presus de fire pe Cuvântul Tatălui. Învredniceşte dumnezeieştii măriri, pe cei ce după cuviinţă cinstesc sfântă icoana ta.

Împăraţii pământului, boierii şi judecătorii norodului, patriarhii, arhiereii şi toate noroadele, văzând Preacurată sfânt lăcaşul acesta, şi minunată icoana ta, pe tine te prea slăvesc, minunea ta o vestesc, şi pe acest lăcaş îl fericesc.

Canonul al 2-lea

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea:

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe norodul Său prin Marea Roşie cântare de biruinţă că S-a proslăvit. (de două ori)

Cine poate Stăpână a înţelege sau ce cuvânt Fecioară va arăta, cum chipul sfintei icoanei tale s-a zugrăvit, deşi noi nu ne pricepem, însă acum ne închinăm ei cu bună credinţă.

Prea slăvite sunt de Dumnezeu Născătoare, toate minunile tale, câte ai făcut prin sfântă icoana ta, prea curată Mireasă nenuntită.

Slavă...

A înţelege milostivirea ta, nu poate mintea omenească, căci tu Preasfântă Fecioară eşti apărătoarea obștei acesteia, cine dar nu se va minuna.

Şi acum...

Nu dormitezi, neadormita noastră păzitoare, Fiică dumnezeiască, ci păzind turma aceasta cu multă trezvire, toată primejdia departe de la dânsa o goneşti.

Catavasie: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maicii, şi mă voi arătă luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Canonul 1

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce eşti mai presus decât toată începătoria, de voie Te-ai pogorât dintru înălţime pe pământ, şi firea omenească cea smerită o ai înălţat, din iadul cel mai de jos, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni. (de două ori)

Icoana ta cea prea slăvită, văzându-o Preacurată, norodul cel bine credincios al Țării Româneşti, strălucind ca un nor fulgerat, se întreba zicând: Ce minune înfricoşată ! Ce taină neaşteptată este aceasta fraţilor.

Vestea minunilor sfintei icoanei tale, în tot pământul s-a împrăştiat, pentru aceasta Fecioară, toţi împreună aleargă, noroadele şi seminţiile, şi căzând se închină ei, cu multă evlavie.

Ca şi cu un nor luminos şi strălucitor, se acoperă acest, sfânt lăcaş prin sfântă icoana ta şi luminezi ochii sufletelor noastre, cei ce sunt întunecaţi cu întuneric de păcate.

Uşă a milostivirii fiind tu Marie, a acestui sfânt lăcaş bună păzitoare, uşa mântuirii deschide-o nouă, şi ne dă ca în viitor să vieţuim întru fapte cuvioase şi petrecere curată.

Precum sunt ochii în mâinile stăpânei sale, aşa şi ochii noştri în mâinile tale, o sfântă icoană cu minune dumnezeiască zugrăvită.

Ca un fulger prea luminat, prea cinstită icoana ta, în mijlocul norodului fără încetare strălucind, a îndemnat pe privitori, a striga ţie binecuvântată Fecioară: mari sunt minunile tale.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine Te laudă duhul meu. (de două ori)

Puternicul tău ajutor dăruieşte-l nouă cea fără prihană, celor ce de-a pururea stând înaintea sfintei icoanei tale, cu dragoste şi cu credinţă ei ne închinăm.

Milostiv să ne faci nouă Curată pe Fiul tău, şi uşa Edenului deschide-ne tuturor, celor ce cu curat cuget, din suflet ne închinăm sfintei icoanei tale.

Slavă...

O, Preasfântă Fecioară, cum vom lăuda darurile sfintei icoanei tale, că ne izbăveşti de multe primejdii, pe noi robii tăi, păzind nevătămat lăcaşul acesta.

Şi acum...

Lăcaşul tău Stăpână ca un Cer îl socotesc, iar chipul tău ca o lună strălucită şi minunile icoanei tale pe stele le închipuiesc; iar soare strălucitor pe Fiul tău Îl numesc.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au adunat ceata duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Să se bucure Cerul, şi pământul să se veselească; căci cea mai presus decât îngerii, astăzi pe pământ Fecioara, cheamă pe tot neamul omenesc şi îngeresc, la dumnezeiasca prăznuire a cinstitului ei chip, şi al Fiului său, care dăruieşte nouă toate cele de folos, şi tot felul de tămăduiri. Pentru aceasta Născătoare de Dumnezeu cu bucurie cântăm ţie aşa: Slavă venirii tale în chipul tău curată, ceea ce cu adevărat ai lucrat minune prea slăvită.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Canonul 1

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avvacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne. (de două ori)

Ca o scară ce duce la ceruri, având noi prea curată, cinstită icoana ta, în acest sfinţit lăcaş astăzi, toţi ne-am adunat nevrednicii robii tăi, împreună a prăznui arătarea ei în lume, pe care mântuieşte-ne prea milostivă, Doamnă.

Precum ai dat biruinţă dreptcredincioşilor mai-nainte, asupra vrăjmaşilor şi luptători de icoane, aşa şi pe noi robii tăi, dumnezeiască Mireasă, într-armează-ne cu putere asupra a trei vrăjmaşi: a trupului, a lumii şi a diavolului.

Fii cu noi robii tăi, fii totdeauna, o prea strălucită icoană, şi nu te depărta de turma ta nici odinioară, căci pe tine te avem lumină, viaţă şi apărătoare.

Mântuieşte mântuitoarea lumii, mântuieşte sfânt lăcaşul acesta, de cutremur, şi de orice necaz ce ar veni asupră-ne, pentru nenumărate păcatele noastre, că tu eşti păzitoarea noastră, Stăpână.

Fiind tu dumnezeiescul cleşte focului Celui nematerialnic, ca un foc scânteietor se arată icoana ta, arzând cu totul materia patimilor noastre, izbăveşte-ne dar Stăpână de focul cel veşnic.

Blândă şi veselă la faţă învredniceşte-mă Stăpână a vedea sfântă icoana ta, în ceasul morţii mele dându-mi dezlegare greşelilor, şi sufletului mântuire.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 4-a

Irmos: Pe a ta înomenire, pe care mai-nainte de veci, mai-nainte o ai hotărât, şi mai pe urmă ai binevoit a o săvârşi Doamne, o am auzit şi cu frică o am lăudat. (de două ori)

Pe cei ce cinstesc Preacurată, şi se închină cu credinţă sfintei icoanei tale celei cu dumnezeiască minune zugrăvită, de toată nevoia păzeşte-i ceea ce eşti cu lucrul şi cu numele dulceaţa a toată lumea.

O, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, Marie, împărăteasa tuturor, şi atoate-stăpânitoare. O, prea slăvită icoană ! Lauda chinoviului nostru, învredniceşte-ne pe noi a fi locuitori lăcaşurilor tale celor de sus.

Slavă...

Nimenea să nu se îndoiască, şi să fie necredincios minunii dumnezeieştii icoane, ca să nu cadă în dumnezeiasca urgie; ci să creadă toate cu inimă curată, ca să primească cu îmbelşugare darul dumnezeieştii Fiice.

Şi acum...

Curăţeşte prea nevinovată Fiică, toată necurăţia sufletului nostru celui plin de multe patimi, ca totdeauna să sărutăm în mintea noastră cinstită icoana ta, şi să te mărim pe tine prea slăvită dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: Cela ce şade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată, şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă Hristoase puterii Tale.

Canonul 1

Cântarea a 5-a

Irmos: Acum Mă voi scula după proorocie, a zis Dumnezeu, acum Mă voi proslăvi, acum Mă voi înălţa, luând din Fecioară pe cel căzut, şi la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele înălţându-l. (de două ori)

O, cât de înfrumuseţată! O, cât de strălucită! Şi ca un soare se vede prea sfântă icoana ta, strălucind pe toţi prin bogatul ei dar cel de raze purtător, pe cei ce se închină ei întru umilinţa sufletului.

Toată această frăţime de tine adunată a românilor de pretutindenea, cu fierbinte dragoste a primit, slăvită şi minunată icoana ta Fecioară; asemenea dar şi noi şi toţi următorii noştri cu credinţă neclintită, cu inimi învăpăiate, o primim şi îi slujim.

Ca o Maică milostivă eşti acestui smerit lăcaş, veselindu-ne pe toţi prin sfântă icoana ta cu minune zugrăvită, deci milostivă arată-te spre noi, şi ne învredniceşte a face voia Fiului tău, Iisus Mântuitorul nostru.

Cum vom lăuda fapta minunatei femei celei cuvioase, căreia arătându-te în vis fiind la moşia sa, i-ai poruncit ca în grabă să alerge, unde dumnezeiescul tău chip cu minune s-a zugrăvit, şi căzând ei, să i se închine, care n-a întârziat a împlini porunca ta.

Pe toţi cei ce aleargă la sfântă Biserica aceasta Stăpână, dreptcredincioşi creştini, aducând daruri ţie prea curată, şi ne miluiesc pe noi, miluieşte-i şi tu Stăpână cu bogate dăruiri.

Pe tot bine credinciosul tău popor, care cu evlavie din locuri depărtate, aleargă către sfântă icoana ta, binecuvântează-l Stăpână, şi pe toată casa lor fereşte-o de toate relele întâmplări.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 5-a

Irmos: Din negura patimilor ca dintr-o noapte prea adâncă mântuindu-mă, învredniceşte-mă, să mânece duhul meu rogu-mă, la lumina zilei poruncilor Tale Hristoase . (de două ori)

Pe tine păzitoarea noastră toţi te rugăm, ca să binecuvântezi toate intrările şi ieşirile noastre din lăcaşul acesta ca să strigăm ţie: Bine eşti cuvântată tu, Preacurată.

Puternicul tău ajutor am dobândit dumnezeiască icoană, izbăvindu-ne de toată reaua întâmplare noi robii tăi, deci precum în viața noastră aşa şi în vremea morţii, de moartea cea amară pe noi ne mântuieşte.

Slavă...

De toate bolile trupeşti tămăduieşte prea îndurată, şi de patimi sufleteşti vindecă prea lăudată, prin puternicele tale soliri cele către Fiul tău, pe toţi cei ce cu credinţă aleargă la sfântă icoana ta, şi închinându-se ei te cheamă întru ajutor.

Şi acum...

Izbăvitoare arată-te Născătoare de Dumnezeu, turmei tale acesteia, izbăvindu-o de toată asuprirea şi cumplita năvălire a celor ce în veci nu se închină icoanei tale. Iar

pe clerosul tău şi credinciosul norod, cei ce se închină chipului tău cu credinţă, păzeşte-l de orice stricăciune.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta, că tu Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate, şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Canonul 1

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am întru adâncurile mării şi m-a înecat viforul păcatelor mele celor multe, ci ca un Dumnezeu, scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive. (de două ori)

Arhanghelii şi Îngerii, Heruvimii şi Serafimii, Începătoriile şi Domniile, Stăpăniile şi Scaunele, şi toate celelalte puteri, laudă Fecioară sfântă icoana ta.

Caută Doamnă din Cer spre turma ta aceasta, care pururea te cinsteşte, şi linişteşte furtuna cea pornită asupra noastră, a ispitelor şi a necazurilor, prin darul sfintei icoanei tale.

Rănindu-mă cu săgeţile răutăţilor, şi plin fiind de cumplite răni, tămăduieşte-mă prea nevinovată, cu darul sfintei icoanei tale, căreia cu evlavie mă închin şi o sărut.

Uşa pocăinţei deschide-o mie de Dumnezeu Născătoare, ca prin mijlocirea ta să deschid uşile Raiului; căci tu eşti uşa celor ce se mântuiesc, şi păzitoarea şi întărirea turmei tale acesteia.

Nedepărtându-se de sânurile părinteşti Dumnezeul tuturor, s-a ţinut în fecioreştile tale braţe, Maică prea fără prihană, gătind tuturor odihnă şi toate bunătăţile, celor ce se închină prea sfintei icoanei tale.

Tărie eşti şi sprijineală şi păzitoare robilor tăi tu Fecioară ceea ce nu ştii de nuntă, zid nesurpat de către faţa vrăjmaşului, izbăvindu-ne de necazuri şi de primejdii, pornind spre fugă taberele vrăjmaşului, prin razele cele de foc purtătoare ale cinstitei icoanei tale.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul, şi Lui voi spune scârbele mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi, şi viaţa mea s-a apropiat de iad, ci ca Iona mă rog: Dumnezeule din stricăciune scoate-mă. (de două ori)

Marie ceea ce nu ştii de nuntă, numele cel prea dulce, şi decât aurul şi decât pietrele cele de mult preţ mai scump, comoară nepreţuită şi neîmpuţinată, izbăveşte de toată răutatea pe robii tăi, care neîncetat slavoslovesc chipul tău cel cu prea slăvită minune zugrăvit.

O, ceea ce eşti desfătarea cea prea mare a îngerilor! Bucură-te, Stăpână, trandafirul cel tainic al Raiului, ajută celor ce se închină cinstitei icoanei tale.

Slavă...
Liman de scăpare şi zid nebiruit, dumnezeiască apărare şi ancoră a nădejdii, toţi dobândind sfântă icoana ta, strigăm neîncetat: Izbăveşte-ne de scârbe, de focul cel veşnic, şi de viermele cel neadormit.

Şi acum...

Nu va putea limba stricăcioasă să povestească noianul minunilor tale, care faci neîncetat turmei tale, prin sfântă icoana ta curată Mireasă dumnezeiască.

Catavasie: Înţelepţii lui Dumnezeu, care săvârşiţi acest praznic dumnezeiesc, şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu; veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, cel ce s-a născut dintru dânsa.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Chipului tău prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ne închinăm credincioşii, cinstindu-l după vrednicie; căci ne păzeşti şi ne izbăveşti din toate ispitele şi de relele întâmplări; deci mulţumind strigăm ţie: Bucură-te, Fecioară nădejdea şi slava creştinilor.

Icos: Îngerii din Cer şi mulţimea oamenilor de pe pământ, în douăsprezece zile să ne adunăm într-un glas, şi să lăudăm toţi pe prea cinstita icoană a prea curatei Maicii lui Dumnezeu, al căreia prea strălucit chip nouă nevrednicilor l-a dăruit, şi s-a arătat de multe şi mari minuni făcătoare. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm către dânsa:
Bucură-te, icoană a Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, de strălucirea cea sfântă a chipului tău;
Bucură-te, ceea ce pe cei bine credincioşi îi păzeşti;
Bucură-te, ceea ce pe vrăjmaşi îi izgoneşti;
Bucură-te, podul cel ce duci de la pământ la Cer;
Bucură-te, ceea ce ai sugrumat pe balaurul cel stricător;
Bucură-te, că pe cei ce aleargă la tine îndată îi izbăveşti;
Bucură-te, că pe cei ce te cheamă văzut îi tămăduieşti;
Bucură-te, icoana Fecioarei, mântuirea credincioşilor;
Bucură-te, Maica Stăpânului, apărătoarea monahilor;
Bucură-te, prin care bucuria a strălucit;
Bucură-te, prin care întristarea a pierit;
Bucură-te, Fecioară, nădejdea şi slava creştinilor.

Sinaxar

Întru această zi prăznuim pomenirea minunii sfintei icoane celei cu dumnezeiască minune zugrăvită, numai singure dumnezeieştile Feţe, adică: a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi a dumnezeiescului său Fiu Iisus Hristos, ce prin dumnezeiască iconomie, cu minune s-a închipuit în capitala Moldovei Iaşi, în anul de la întruparea lui Dumnezeu Cuvântului, 1863, luna iunie 28 de zile. Căreia pentru praznicul sfinţilor apostoli, ce cade a doua zi, i s-a aşezat prăznuirea în 12 zile ale lui iulie; care făcătoare de minuni icoană, întru același an s-a adus în Sfântul Munte Athos; şi se află în Chinoviul Român în sfânta biserică Catedrală ce are hramul Botezul Domnului nostru Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu, și a prea curatei Maicii sale pururea Fecioarei Maria, cu ale căreia sfinte şi prea puternice rugăciuni Hristoase Dumnezeule miluieşte-ne, şi cu judecăţile care ştii, mântuieşte-ne pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor, Amin.

Stih: Icoană a Maicii lui Dumnezeu de minuni izvorâtoare.
A Miresei celei prea curate, cu chipuri dumnezeieşti.
Celor ce te roagă sa le fii acoperământ şi păzitoare.
De toate ispitele și de nevoi să-i mântuieşti.
Dându-le dar şi vindecare de toate bolile.

Şi a dobândi prin tine toate cererile.

Povestire

Pentru făcătoarea de minuni icoană a Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei, şi pururea Fecioarei Maria, cea cu dumnezeiască minune săvârşită, numită Prodromiţa, binecuvântează Părinte.

***

Plină de bucurie, plină de duhovnicească veselie, şi de toată lauda, este prăznuirea noastră care o săvârşim astăzi, fraţilor creştini, întru pomenirea minunii ce s-a făcut cu această prea slăvită icoană a Maicii lui Dumnezeu, a cărei istorie se începe întru acest fel, după cum urmează cuvântul.

Iubiţii mei creştini! Ştim că întru cele mari şi fără de număr milostiviri, ce cu neîncetare se revarsă de la Părintele îndurărilor, asupra prea iubitei fiicei, sfintei şi dreptslăvitoarei Biserici, este un bogat dar al bunătăţii lui Dumnezeu, şi proslăvirea sfintelor icoane pe pământ, prin o mai presus de fire şi prin minunata putere dumnezeiască a facerii de minuni, ce săvârşeşte prin ele minunatul întru sfinţii săi Dumnezeu.

Care şi prin sfintele icoane proslăveşte, pe cei ce îl proslăvesc prin credinţă vie, şi viaţă plăcută lui, prin acest mare dar, a celor mari dăruiri dumnezeieşti, cu primirea dreptei şi adevăratei credinţe s-a luminat şi străluceşte şi a noastră patrie, şi bisericile ce sunt în România, s-au făcut pomi de viaţă, şi slobozind din sine adânci rădăcini ale credinţei celei drept-slăvitoare. În toate părţile ei au adus roduri de drepte slăviri şi îmbelşugate, pe cât cu întâietatea la locurile sădirii lor, aşa şi pe toată faţa pământului României o au împodobit, cu roditoarele sale mlădiţe prin ceata cea cu mult număr a sfintelor şi de minuni făcătoarei icoane, şi nu numai în fericitele zile ale dreptslăvitorilor noştri strămoşi, care ardeau cu duhul pentru dreapta credinţă, a înmulţit Domnul minunile sale, prin arătarea şi descoperirea sfintelor icoane, atât a prea curatei Maicii lui Dumnezeu; precum şi a plăcuţilor lui, spre facerea de bine a sufletelor şi a trupurilor, celor ce cu credinţă aleargă spre închinăciunea sfintelor icoane - cel ce pe cei drepţi iubeşte, şi pe păcătoşi miluieşte - ci şi în timpurile noastre aceste sărace de credinţă a revărsat asupra noastră un îmbelşugat râu de aceeaşi nepomenită a sa milostivire, ca să adape inimile cele cuprinse de uscăciunea puţinei credinţe, spre a răsări într-însele fapte bune creştineşti, şi în privirea ochilor noştri s-a săvârşit o lucrare dumnezeiască, şi cu voinţa Domnului a răsărit pe tăria gânditorului nostru Cer a dreptslăvitoarei noastre Biserici, această icoană neisprăvită de mână omenească; care împodobindu-se cu

strălucitoarele raze a facerilor ei de minuni, şi tuturor cinstitorilor celor fără de număr, care de la marginile lumii aleargă către strălucirea sa, viaţă şi bucurie le izvorăşte.

În anul 1863, părinţii ieroschimonahi Nifon şi Nectarie, fondatorii schitului Prodromul din Sfântul Munte Athos, plecând să vină în Ţara Românească pentru trebuinţele acelui schit, aveau în inima lor o mare dorinţă şi evlavie, pentru o sfântă icoană mai însemnată şi de minuni făcătoare a Maicii lui Dumnezeu, ca să fie întru această sfântă nouă biserică, spre mângâierea celor ce se vor afla întru acest sfânt lăcaş, după cum mai toate mânăstirile Sfântului Munte, au câte o icoană făcătoare de minuni.

Deci aflându-se părinţii Nifon şi Nectarie, în oraşul Iaşi, capitală a Moldovei, au început a cerceta acolo, pentru un zugrav mai iscusit şi cu viaţă plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Maicii lui Dumnezeu.

Şi din pronia dumnezeiască, au găsit pe un zugrav bătrân, cu numele Iordache Nicolau, cu care s-au şi învoit să le facă această sfântă icoană după modelul ce i-au dat părinţii; însă i-au pus şi îndatorire ca să lucreze cu post, adică: De dimineaţă până când va flămânzi neluând nimica în gură; iar după masă să nu mai lucreze la această sfântă icoană, ci alt lucru să facă până a doua zi; şi într-acest fel să urmeze cu lucrul icoanei până la săvârşirea ei.

Şi a primit numitul zugrav învoiala aceasta cu toată mulţumirea şi evlavia, decât numai zicând că el nu poate lucra acum ca mai-nainte, că a îmbătrânit şi-i tremură mâinile; iar părinţii Nifon şi Nectarie l-au mai îmbărbătat zicându-i, să se silească şi să aibă credinţă că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu.

Şi aşa bunul bătrân zugrav a început lucrul cu multă evlavie, şi lucră bine şi cu bună sporire câmpul şi hainele, iar feţele le-a lăsat la urmă după obiceiul zugrăvesc. Deci după ce a isprăvit veşmintele după ştiinţa meşteşugului său, a început a lucra la chipul Maicii Domnului şi al Domnului nostru Iisus Hristos, dând mâna întâi şi a doua, au mai rămas puţin ca desăvârşit să le îndrepteze şi să le săvârşească. A doua zi de dimineaţă s-a sculat şi a început a lucra iarăşi la feţe, ostenindu-se cu mare stăruinţă mai toată ziua, ca doară ar putea să le îndrepteze şi să le săvârşească; însă lucrul ieşea cu totul dimpotrivă, că nu numai nu a putut să le îndrepteze, ci mai ales desăvârşit le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte, şi nepotrivite.

Acestea văzând blagoslovitul bătrân zugrav, foarte s-a mâhnit şi s-a scârbit, nepricepându-se ce va să fie lucrul acesta, şi a încetat de a mai lucra zicând: “Păcat de osteneala şi postul ce am suferit atâtea zile, lucrând la această icoană în zadar; Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu ce să mai zic. Că de astă-noapte cu toată silinţa mă chinuiesc, şi nu pot să le îndreptez; ba încă, acum chiar desăvârşit le-am stricat, făcându-mă ca un ieşit din minte, ca şi cum mi-aşi fi uitat meşteşugul.“

Din întâmplare s-au dus în ziua aceia pe la dânsul părinţii Nifon şi Nectarie, ca să vadă cum urmează cu zugrăvirea sfintei icoane; şi când au văzut-o şi ei întru acea stare nepotrivită, foarte s-au mâhnit şi s-au scârbit până la suflet, socotindu-se nevrednici darului şi voinţei Maicii lui Dumnezeu, după care a început şi tristul zugrav a le povesti întâmplarea ce a pătimit.

Acestea auzind părinţii mai mult s-au mâhnit şi s-au amărât, zicând: Că nu voieşte Maica Domnului la dorinţa şi evlavia lor, însă părinţii nu s-au împuţinat cu totul, ci au lăsat lucrul la buna voinţă a Maicii lui Dumnezeu, şi mângâind încă cât au putut şi pe tristul zugrav, i-au zis să nu se împuţineze, ci să se apuce şi să isprăvească icoana pe cât îi va fi cu putinţă, fiindcă ei tot o vor lua, orișicum va fi, şi plata ostenelii lui îi vor da-o deplin, după cum s-au tocmit cu dânşii.

În acea vreme s-a întâmplat de era acolo cu părinţii şi Părintele ieromonahul grecul Grigorie Esfigmenitul, în sinodia Părintelui arhiereu Nil Pentapoleos, care şi el văzând icoana într-acest fel, a zis părinţilor Nifon şi Nectarie: Păcat de cheltuielile ce faceţi sfinţia voastră, vă rog nu mai duceţi astfel de icoană în Sfântul Munte, că acolo sunt destui zugravi cu mult mai buni, care pot cu adevărat să vă facă o icoană cum se cade, după dorinţa sfinţiilor voastre.

Părinţii i-au răspuns: Că poate vor dărui-o acolo în ţară la vreo biserică mai săracă. Apoi părinţii au plecat şi s-au dus la metohul lor, iar bătrânul zugrav a acoperit icoana cu o pânză curată, şi încuind cu cheia uşa odăii unde lucra icoana a rămas foarte scârbit nemâncând nimic în ziua aceia, ci numai tot se ruga şi se închina până la obosire, şi aşa s-a culcat fiind acum seara.

A doua zi sculându-se mai de dimineaţă, şi luând cheia, a deschis uşa odăii unde lucra, şi a început a-şi găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorinţă şi evlavie ca să se apuce de lucru; şi făcând câteva metanii, se închina şi se ruga Maicii lui Dumnezeu, ca să-i lumineze mintea şi să-i ajute ca să nu pătimească ca ieri. Şi aşa mergând la icoană ca să se apuce de lucru, a ridicat pânza de pe faţa icoanei; atunci, O! Minunile Maicii lui Dumnezeu vede cu adevărat că sfintele feţe sunt cu dumnezeiască minune îndreptate, încuviinţate şi de sineşi săvârşite, şi pline

de dumnezeiesc dar şi har după cum se vede chiar şi acum, sfânta aceasta de faţă icoană a prea curatei Maicii lui Dumnezeu.

Această prea slăvită minune, văzându-o bătrânul zugrav, împreună cu ucenicii săi, foarte se minunau şi proslăveau pe Maica lui Dumnezeu, că ea singură cu minune dumnezeiască şi-a proslăvit sfânta sa faţă, şi a Fiului său, pe care minune spre mai bună adeverire, cu înscris şi punerea peceţii şi a iscăliturii lui, a dat părinţilor Nifon şi Nectarie, care mărturie s-a pus să se păstreze în arhiva acelui schit.

Iar cuprinderea ei este într-acest fel: “Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această sfântă icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însuşi mâna mea, la care a urmat o minune prea slăvită în modul următor: După ce am isprăvit veşt-mintele, după meşteşugul zugrăviei mele, m-am apucat să lucrez feţele Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; după ce am dat mâna întâia şi a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârşit, privind eu la chipuri cu totul au ieşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul; şi aşa fiind, seara m-am culcat scârbit nemâncând nimic în ziua aceia, socotind că a doua zi sculându-mă să mă apuc mai cu dinadinsul. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană; şi când m-am dus să mă apuc de lucru, o prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile drese desăvârşit precum se vede, şi eu văzând această minune n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta ca să dau lustru la o asemenea minune. Aceasta este po-vestirea acestei sfinte icoane.”

Minunea aceasta s-a întâmplat noaptea spre 28 iunie şi pentru viitoarea prăznuire a sfinţilor apostoli, s-a mutat slujba icoanei astăzi la 12 iulie; care minune după cum am zis văzându-o zugravul de mai sus numit, s-a minunat şi cu spaimă privind nu se pricepe cum s-a făcut aceasta.

Asemenea şi ucenicii lui văzând s-au spăimântat, şi au început a chema prietenii şi vecinii de primprejur ca să vadă, şi îndată s-a umplut casa zugravului de norod, care se minuna de proslăvirea acestei sfinte icoane, şi toţi se închinau aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea dumnezeieştilor feţe, aşa de bine încuviinţate şi minunate.

Părinţii Nifon şi Nectarie, fiind la metohul schitului, dintru acel oraş Iaşi, îngrijaţi şi întristaţi, neştiind nimica de această minune, văd de năprasnă că vine unul din ucenicii zugravului foarte repede şi obosit, spunând în gura mare: Să trimiteţi

curând să ia sfânta icoană, fiindcă, în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit, şi acum poporul nu mai încape privind aceea minune.

Deocamdată părinţii nu credeau cele grăite de ucenic, şi cu ideea aceasta au trimis pe Părintele Dosiftei schimonahul care avea ascultarea de mitocariu în Iaşi; şi ajungând Părintele Dosiftei la casa zugravului, nu putea intra sa vadă sfânta icoană, de îmbulzeala poporului; deci îndată luând o trăsură, şi învelind sfânta icoană cu o pânză curată, a adus-o la metoh urmând şi poporul.

Iar în metoh venind, au închis porţile şi n-au mai lăsat pe nimeni sa intre, până se vor sfătui ca ce este de făcut.

Grabnic părinţii au făcut cunoscut sfintei Mitropolii de această minune. Şi venind însuşi Prea Sfinţitul mitropolit Calinic Miclescu, cu tot clerosul său, au văzut sfânta icoană, şi crezând i s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunată şi prea slăvită icoană a sa. Apoi dând binecuvântare de sfinţirea apei, a năvălit poporul la metoh spre închinarea sfintei icoane, şi cerând a le citi paraclise, şi a face aghiazmă, cu care stropindu-se a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă icoană, şi a face minuni, pe care din cele multe, puţine vom spune aici, spre slava lui Dumnezeu şi a Prea Curatei Maicii Sale; şi pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu tăcând adevărul, că pe unele le-au văzut cu ochii lor părinţii Nifon şi Nectarie, împreună cu alţi fraţi care erau la metoh; iar altele s-au văzut când s-a adus această sfântă icoană:

***

Un om avea albeaţă pe amândoi ochii încât se şedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe, şi aducându-l cei ce-l purtau s-a închinat la sfânta icoană, stropindu-se şi spălându-şi ochii cu aghiazmă, dându-i de a şi băut, luând şi acasă ca să bea şi să se mai spele, spunându-i să aibă credinţă la Maica Domnului; şi aşa făcând, peste trei zile, a venit ca să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-şi ochii că s-au curăţit şi văd luminat.

***

Altul avea lepră, peste tot trupul lui erau numai bube; care închinându-se cu credinţă şi stropindu-se cu aghiazmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

***

Un boier a venit şi a spus, că un fiu al lui acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaşte cum că este viu; iar altminterea este cu totul mort; şi rugându-se la această sfântă icoană a Maicii Domnului, a luat aghiazmă şi s-a dus de l-a stropit,

dându-i şi în gură puţină ca să bea. Şi îndată s-a trezit copilul cu totul sănătos, pe care l-a adus tatăl său de s-a închinat la sfânta icoană, şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu.

&&&

Acestea şi altele multe: Bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămături. Şi alte feluri de boli, sfânta această icoană a tămăduit, pe care părinţii de la metoh nu le-au însemnat, fiind obosiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise şi aghiezme, încât nu puteau să ţină socoteală de cine cu ce se foloseşte, şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni de a le opri icoana acolo, zicând că a lor este, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea, cu zugrăvirea dumnezeieştilor ei feţe.

Acestea înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie, şi văzând că se înmulţeşte poporul neîncetat, au ridicat cu grăbire sfânta icoană, şi au plecat spre Sfântul Munte.

Deci plecând din Iaşi, au venit cu sfânta icoană în oraşul Huşi. Dar şi aici, mult s-au mirat, cum a simţit poporul, fiindcă seara târziu au sosit la Episcopie, şi a doua zi când s-a luminat, tot oraşul a simţit ca şi cum le-ar fi vestit cineva, şi îndată s-a umplut Episcopia de popor.

Însă părinţii îndată au plecat, temându-se nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi Vodă Cuza şi zicea: Să se oprească sfânta icoană, fiindcă s-a făcut minunea în țară.

Ducând sfânta icoană, la casa doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit venirea sfintei icoane, cu părinţii. Unde aflând protoiereul din Bârlad, a poftit pe părinţi, să aducă sfânta icoană în Catedrala oraşului, ca să se închine tot poporul de acolo.

Şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi sfânta icoană a săvârşit şi acolo multe minuni, dintre care vom spune pe una mai însemnată:

***

În oraşul Bârlad era un dascăl foarte pricopsit la învăţături şi înţelept, care avea la şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo, şi spunea pentru dânsul bârlădenii, că este foarte de treabă şi cinstit, decât numai la biserică nu merge, fără numai la sfintele Paşti. Acela auzind de venirea sfintei icoane, a trimis trăsura sa, rugând pe părinţi să facă osteneala să meargă cu sfânta icoană la casa lui; dar părinţii nu au voit, trimiţându-i răspuns: Că mai cuviincios este să vină el la sfânta

icoană, şi astfel el a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu icoana la el.

Apoi s-au rugat mulţi oameni, şi au îndemnat pe părinţi a merge cu icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui. Deci părinţii când au voit să ia sfânta icoană şi să o pună în trăsură, aşa de grea s-a făcut, încât abia patru inşi cu mare greutate o au dus până la trăsură, şi când au voit să o pună în trăsură a trosnit aşa de tare sfânta icoană, încât toţi s-au spăimântat. Şi caii de la trăsură au tresărit, iar tocul icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile lui.

Atunci au cunoscut toţi că nu voieşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo; iar înapoi întorcându-o doi oameni, o au adus foarte uşor.

***

Asemenea o doamnă evlavioasă, foarte mult bolnavă, fiind afară la moşie, se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drum până în oraş, i s-a arătat această sfântă icoană în vedenia visului, poruncindu-i să se scoale curând şi să vină la Bârlad ca să se binecuvânteze de la sfânta icoană; şi cum s-a suit în trăsură, îndată s-a cunoscut desăvârşit sănătoasă; şi venind la părinţi, a mărturisit, zicând: Cu adevărat, pe această sfântă icoană, o am văzut astă-noapte în vis, care mi-a zis, să vin cât mai în grabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, și acum iată sunt sănătoasă.

***

Din Bârlad, au venit părinţii cu sfânta icoană la Galaţi, şi au pus-o în biserica Sfinţilor împăraţi. La această biserică un zugrav lucra meşteşugul său; şi văzând îmbulzeala poporului la sfânta icoană, s-a mirat foarte, şi a început a ocărî pe oameni făcându-i înşelaţi şi proşti, care nu cunosc nimica, au doară credeţi voi, basmelor călugăreşti. Nu vă amăgiţi, că greşiţi; şi altele mai multe zicea. Acestea bârfind şi însuşi se uita cu obrăznicie în faţa sfintei icoane, ocărând pe popor în gura mare; atunci deodată Maica lui Dumnezeu, prin schimbarea feţii sale, atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul, şi apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicând: Să creadă că cu adevărat sfânta icoană, cu minune dumnezeiască este zugrăvită.

***

După plecarea sfintei icoane din Iaşi, în urmă au urmat o prea slăvită minune, şi de mare mirare în acel ţinut. Într-un han la drum, era un evreu cu soţia sa şi cu copii; acel evreu ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit unde s-a dus, şi un alt prieten al lui, evreu

asemenea, îngropându-l a luat marfa şi paralele rămase, aducându-le evreicei, soţiei mortului, spunându-i de întâmplarea morţii bărbatului ei.

Iar după ce s-a dus evreul acela străin, vrăjmaşul a pus în mintea slugii, ca să omoare pe evreică şi luându-i averea să se ducă de acolo. Deci pândindu-o noaptea când era singură numai evreica cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea, şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii.

Iar ea văzând primejdia, şi după toate rugăminţile nefolosind nimica, a scos tot ce a avut, şi i-a dat, numai să-şi scape viaţa.

Şi luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grije socotind, că evreica avea să spună ori la cine va veni în han, şi va fi vădit. Deci ca să fie fără de grijă, s-a plecat în gândul său, să o spânzure; şi gătind spânzurătoarea, evreica plângând se ruga către dânsul, ca să o lase cu viaţă, dar el îşi căuta de planul său.

Între acestea şi-a adus aminte evreica de zugrăvirea cu dumnezeiască minune a sfintei icoane, fiindcă străbătuse această veste pretutindenea; şi la acea nevoie a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: Maica Domnului! Dacă cu adevărat chipul tău s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune; precum am auzit, izbăveşte-mă de această primejdie, că atunci voi crede, şi mă voi boteza eu, şi toată casa mea.

Acestea şi alte mai multe zicând evreica cu mare plângere, sluga s-a apropiat la evreică să o pună în laţ; dar socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, a pus un scaun sub el, şi laţul în gât, să vadă dacă este potrivit; şi cum a călcat el nu se ştie, că a sărit scaunul de sub picioarele lui, şi a rămas singur spânzurat.

Iar evreica văzând această minune, a crezut cu toată casa sa, şi s-a botezat după cum se făgăduise.

&&&

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu sfânta icoană aproape de pornire fiind, s-a făcut faţa sfintei icoane, ca ghermesit adică valuri de a curmezişul obrazului ca asudată, apoi intrând în vaporul austriac, Loid, se mirau toţi de acest chip minunat al sfintei icoane, câţi se aflau în vapor, nu numai călătorii creştini ortodocşi, dar şi austriecii matrozi, cinstindu-l şi închinându-i-se, după care ajungând părinţii cu sfânta icoană în Sfântul Munte, la sarsanaua schitului, au trimis veste sus la schit, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte, cu cântări, şi tămâieri, spre întâmpinarea sfintei icoane, şi aşa dusă fiind sfânta icoană,

cu mare pompă, în sunetul clopotelor, s-a aşezat în sfânta aceasta biserică, unde se vede de toţi, şi i se face astăzi această obştească prăznuire.

***

În acest schit, se afla atunci un frate topit de boală cu numele Inochentie, care numai pe suflare se cunoştea că este viu, de trei săptămâni nemâncat, şi nu mai vorbea nicidecum.

Şi cum a intrat sfânta icoană în schit, ca dintr-un somn s-a trezit şi a cunoscut că a venit Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană; deci a cerut să-l ducă ca să se închine şi el, şi închinându-se, acesta a grăit către Sfânta Icoană: Maica lui Dumnezeu! De-mi este de folos să mai trăiesc însănătoşeşte-mă, căci cred că poţi; iar dacă trăind, mai rău mă voi strica, mai bine să mor acuma, decât să mă chinuiesc aşa; fie voia ta, cum voieşti Stăpâna mea şi cum cunoşti că îmi este de folos.

Acestea el zicând s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie; dar însă nu ne-a spus nimica, ci îndată a cerut cămaşă curată ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace şi în toată rânduiala monahicească, că era schimnic. Şi cerând împărtăşirea prea curatelor Taine: Trupul şi sângele lui Hristos Mântuitorul nostru, după ce s-a îmbrăcat şi s-a împărtăşit, n-a trecut un ceas de când se închinase la sfânta icoană şi şi-a dat duhul.

***

Încă şi alt frate anume Serghie, crezându-şi minţii sale, a fugit din schit nespunând nimănui, şi s-a dus de s-a băgat într-o peşteră pustie, cu socoteală ca să se apuce de o nevoinţă mai mare.

Odată rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr luminos, şi sta aşa în vederea ochilor lui; însă el îşi făcea canonul său. Apoi acel luceafăr, atât de tare a trăsnit, încât a căzut la pământ, şi desăvârşit a ameţit, şi a surzit, şi după trei zile s-a deşteptat, însă desăvârşit surd şi de tot slăbit; cu toate acestea, cum a putut a venit la schit, şi a mărturisit întâmplarea, dar altă ispită: Că toţi cei ce-i vedeau îi auzeau şi înţelegeau ce spunea el. Iar ceea ce i se spunea, el nimica nu auzea, fără numai prin scrisoare se înţelegeau cu dânsul.

Şi făcându-li-se milă l-au dus la sfânta icoană, înălţând cu dinadinsul rugăciuni pentru el. Şi aşa Maica lui Dumnezeu l-a vindecat că i-a venit auzul ca şi întâi.

***

Altă dată un meşter dintre cei ce lucra în schit, din neştiute judecăţile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea, şi aducându-l dinaintea sfintei icoane, citindu-i acatiste şi paraclise, s-a izbăvit de acea neputinţă.

&&&

Şi aceste spuse sunt numai care s-au văzut cu ochii, de unii din părinţi, şi altele ni le-au spus cei care s-au folosit, de la această sfântă icoană.

Pricina însă care ne-a îndemnat să însemn şi aceste puţine, este pentru slava Maicii lui Dumnezeu, şi spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirii acestei sfinte icoane. Iar dacă cineva nu crede, noi nu păgubim nimica, fiindcă ne-am făcut datoria cuvenită, a scrie aceste minuni.

Noi însă credem şi mărturisim, că Maica lui Dumnezeu, pururea a săvârşit, şi săvârşeşte minuni, până la sfârşitul veacurilor, din bunătatea sa, spre folosul color ce cred şi se închină ei, cu credinţă şi cu dragoste.

***

Într-un an, iulie în zece, părinţii din Chinovii, rânduiţi a pescui, s-au pogorât noaptea la mare la Arsana, ca să arunce toate mrejele spre pescuire, deşi în timpul acesta nimeni, nici mânăstirile, nici oricare alt pescar, nu aruncă mreje, fiindcă apa este caldă, şi peştele umblă în faţa apei pe deasupra, şi de aceea nu se prinde peştele în mreje.

Însă părinţii, fiind trei la număr, au zis: Noi să cercăm şi să aruncăm mrejele, şi Maica lui Dumnezeu, de va voi, puternică este.

Iar unul dintre aceşti trei monahi; fiind cam cu îndoială, a îndrăznit a zice întru sineşi: Să văd acum dacă icoana aceasta a Maicii Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun părinţii; - să facă să se prindă peşte în timpul acesta de vară, şi atunci voi crede fără îndoială.

Şi aşa au aruncat în mare cinci bucăţi de mreje, optzeci de stânjeni bucata, şi le-au lăsat în mare, nu trei ceasuri după obicei, ci cinci ca să se pescuiască bine; apoi începură a le scoate, și nu găseau întru o bucată de mreajă decât 4 sau 5 peştişori mici, aşa au urmat la toate bucăţile de mreje; iar când au scos bucata cea mai de pe urmă, au început aceşti părinţi a cârti, că Maica Domnului nu a voit şi păcat, ziceau de osteneala care o au făcut dânşii; şi acum scoseseră mreaja mai mult de jumătate.

Când iată că fără de nădejde fiind, Maica lui Dumnezeu nu i-au lăsat împuţinaţi, arătându-le minune. - Că dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca de peşte.

&&&

Mărimea acestei sfinte icoane, este în lungime de 41, palme, fără latul după analoghie. Nu este făcută după nici una din icoanele făcătoare de minuni, ci este făcută după un nou plan al zugravului.

Faţa ei este ca vopseaua grâului; nasul, gura, bărbia sunt foarte potrivite la măsuri, iar ochii, atâta dar au, ca şi cum ar soarbe inima privitorilor; cu toate acestea, căutătura este cu stăpânire; şi privind cineva cu înţelepciune şi cu luare aminte, în faţa acestei sfinte icoane, va vedea caracter de mare neam, amestecat cu o blândeţe, cu care arată că este însăşi Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană, şi plină de dar dumnezeiesc şi nu poate nimeni să o privească fără să nu simtă în inima sa dulceaţă duhovnicească, bucurie şi umilinţă, fără numai de va fi vreun om prea cerbicos şi întunecat la minte, ca să nu simtă nimica dintru acestea, că numai din privirea ei se încredinţează fiecare cum că nu este săvârşită de mână de om, precum mărturisesc şi străinii care vin de o văd, că nu stă numai într-un chip sfânta ei faţă, ci uneori se cam smoleşte, alteori se îngălbeneşte, iar la privegherile cele de toată noaptea, la praznice împărăteşti, şi mai ales la această prăznuire de acum, atât este de veselă şi voioasă cum este un trandafir, încât privitorilor nu li se pare că văd chip, ci ca şi cum ar privi chiar pe adevărata Maica lui Dumnezeu, şi stă în strana în mijlocul bisericii, cu podoabe încuviinţată, ochii tuturor atrăgând, şi nesăţioase priviri având.

Şi precum odinioară a văzut-o Sfântul Dionisie Areopagitul, în Sfântul Sion, asemenea şi în Sfântul Munte, au văzut-o deştept fiind în dumnezeiască vedenie, cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, şezând pe scaun, ca o împărăteasă, înconjurată de îngeri şi de arhangheli, şi de toţi cuvioşii Sfântului Munte, slăvindu-o şi închinându-i-se ei, care avea palate de aur înalte, către partea ce se zice Vigla; în care loc acum cu ajutorul ei, s-a făcut această nouă biserică, întru slava Fiului ei, spre mântuirea monahilor români şi; tuturor credincioşilor ortodocşi.

Mulţumită dar fraţilor, toţi să dăm lui Dumnezeu, pentru această prea slăvită şi nouă minune, că la Dumnezeu toate sunt cu putinţă, precum vedem prin Sfintele Scripturi.

Drept aceea noi toţi câţi ne-am adunat la aceasta sfântă şi veselitoare prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei sfinte icoane a ei, ce îşi are închipuite feţele cu minune, să strigăm credincioşii: Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Marie, sprijinitoarea şi apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare; Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele Prodromița, adică înainte mergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune, şi ne du întru împărăţia cerească; povăţuieşte-ne pe noi şi pe toţi dreptcredincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci, de slava Fiului tău şi Dumnezeului nostru, că binecuvântată şi prea proslăvită eşti, în vecii vecilor, Amin.

Canonul 1

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, lămuritu-s-au ca aurul în topitoare, că în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată dănţuiau strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Arată-ne nouă acum păcătoşilor milele tale cele de demult Stăpână, câte noi le ştim după psalmistul; iar părinţii noştri cu adevărat le-au şi văzut, ca să putem a povesti şi noi altora slăvirile sfintei icoanei tale.

Lăcaşul tău Fecioară, Rai se vede astăzi având lemn de viaţă pe icoana frumuseţii tale, cu dumnezeiască minune zugrăvită, căreia toţi cu bucurie, cu dragoste şi cu bună cucernicie o sărutăm, printr-însa mântuindu-ne.

Lăudăm cu multă cucernicie sfântă icoana ta Preacurată, şi intrând în sfânt lăcaşul tău, dumnezeiască veselie şi sănătate primim toţi, Mireasă a lui Dumnezeu.

Icoana ta Fecioară cu minune zugrăvită, ai dăruit-o turmei tale, mângâiere sufletească întru necazuri, şi întru primejdii păzitoare, tuturor celor ce locuiesc întru acest sfinţit lăcaş.

Seara şi dimineaţa şi în miezul zilei, în noapte şi în miezul nopţii, în toată vremea şi în tot ceasul, ne rugăm ţie cu lacrimi şi cu suspinuri, şi cinstind icoana ta cu frică o sărutăm. Pentru aceasta nu ne lăsa pe noi, Stăpână.

Turma ta strigă către tine, dacă tu nu vei păzi cetatea noastră, după cum cântă David, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte. Pentru aceasta păzeşte-ne Stăpână sub acoperământul aripilor icoanei tale Fecioară.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu cinstitori, în Babilon chipului celui de aur, nu s-au închinat; ci în mijlocul cuptorului celui cu foc fiind rouraţi, cântare au cântat grăind: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Rugători fierbinţi la sfântă icoana ta, toţi ne apropiem cu cucernicie, nu ne lăsa prea curată, să pierim noi robii tăi; ci ne mântuieşte Stăpână şi nevrând noi.

Apărătoare şi hrănitoare vieţii noastre pe tine te cunoaştem noi robii dumnezeiască Maică, căci nimic având prin tine toate le avem, slavă multei milostivirii tale.

Slavă...

Tu eşti Fecioară, porumbiţa cea una aleasă a lui Dumnezeu, şi prin înălţimea cea mai presus de slavă zburătoare; iar lăcaşul tău prea curată este grădină cu tot felul de izvoare vii şi răcoroase, şi rai cu tot felul de pomi în veci înfloritori şi roditori.

Şi acum...

Vezi sfânt lăcaşul acesta şi prea slăvit al Stăpânei, vezi şi priveşte tu, o închinătorule şi închină-te dumnezeieştii ei icoane, cu dragoste şi cu evlavie strigând: Slavă ţie.

Catavasie: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci groaza focului bărbăteşte călcându-o s-au bucurat cântând: Prea lăudate Doamne al părinţilor, şi Dumnezeule bine eşti cuvântat.

Canonul 1

Cântarea a 8-a

Irmos: În văpaie de foc stau ţie înainte Heruvimii şi Serafimii Doamne, şi toată zidirea, cântare frumoasă cântă ţie: Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Când a sosit Stăpână prea sfântă icoana ta, toată mulţimea turmei tale a alergat, cu nespusă bucurie spre întâmpinarea ei, pe care cu dulci cântări în biserică o au adus.

Ipostatnică viaţă ai născut Fecioară pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, pe Acela ca pe un bun prea curată roagă-L ca să ne scrie în cartea vieţii, pe noi cei ce cu dragoste cinstim sfântă icoana ta.

Rupe zapisul fărădelegilor mele dumnezeiască Mireasă, ceea ce ai născut bucuria lumii, şi umple de dar sufletul meu, ca să strig ţie bucurându-mă: Bucură-te, scăparea neamului nostru.

Icoana ta Stăpână celor ce în Sfântul Athon locuiesc, s-a arătat liman de mântuire, şi tămăduire de tot felul de boli, pentru aceasta pururea slăvim mila şi puterea ta.

Lăcaşul tău Stăpână se curăţeşte prin strălucirile tale, şi se împodobeşte prin dumnezeieşti cântări, învistierindu-se cu dumnezeiască icoana ta, iar dumnezeiescul tău staul prin darul tău cel mare se arată cer gândit.

Lăudămu-te pe tine frumuseţea lui Iacov, de Dumnezeu dăruită. Bucură-te, slava îngerilor; bucură-te, mântuirea celor muritori; bucură-te, sculare lui Adam; bucură-te, izbăvirea Evei. Bucură-te, prin care această Chinovie românească se păzeşte de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi.

Canonul al 2-lea

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori de Dumnezeu în cuptor împreună cu focul şi văpaia călcând, au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Împăraţii pământului, boierii şi judecătorii norodului, patriarhii, arhiereii şi toate neamurile văzând Preacurată sfânt lăcaşul acesta, şi sfântă icoana ta, pe tine te prea slăvesc, minunea propovăduiesc, şi pe acest lăcaş îl fericesc.

De la marginile pământului vin limbile, ca să vadă sfânta şi dumnezeiască icoana ta, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită, şi din suflet strigă către tine cu fierbinţeală: Cu adevărat prea curată Mireasă dumnezeiască, frumuseţea icoanei tale mai dulce decât luna, şi decât soarele mai strălucitoare este.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Tu numai una Stăpână eşti toată frumuseţea a marelui Dumnezeu, lună nouă şi aleasă, venind în această lume luminezi pe cei dintru întunericul vieţii prea curată, şi mai ales pe această Chinovie, căreia te-ai dat spre păzire, şi mângâiere robilor tăi, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Şi acum...

Sfeşnic prea strălucit al Luminii celei cu trei sori, luminează-ne pe noi cântăreţii tăi, de sus privind Fecioară, şi ne învaţă a cânta: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Maica lui Dumnezeu în veci.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-ţi cânte ție: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul 1

La **Cântarea a 9-a:** Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm, fără numai de se va întâmpla Duminica, şi mai-nainte de Irmos şi de tropare cântăm **pripelile** acestea.

Măreşte suflete al meu pe prea curata Fecioară Maria, una de Dumnezeu Născătoare.

Irmos: Eva adică prin păcatul neascultării blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit, pentru aceasta toţi te slăvim. (de două ori)

Măreşte suflete al meu pe icoana Preasfintei Fecioare, cea de lumină purtătoare.

Nectar de milostivire Stăpână ne-ai izvorât nouă, prin ivirea sfintei icoanei tale, de unde curg râuri dulci şi prea veselitoare, fântâni prea curate, şi pâraie de viaţă purtătoare, din care Fecioară de Dumnezeu Născătoare, pe mine cel ce mă închin ei cu credinţă, adapă-mă prea curată.

Măreşte suflete al meu pe sfânta icoană a prea binecuvântatei Stăpânei cea de minuni făcătoare.

Icoana ta Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, este ca un noian de bunătăţi, şi a toată desfătarea, sufletelor îndulcire, trupurilor alinare, şi străină privire a darurilor tale, întru-tot binecuvântată, Marie prea lăudată.

Măreşte suflete al meu pe sfânta icoană cea în chip de soare a pururea Fecioarei.

Frumos acoperământ te-am dobândit pe tine Fecioară multmilostivă, cei ce locuim în acest sfinţit lăcaş; deci deschide-ne nouă prin cheile bunătăţii tale, uşa milostivirii Fiului tău şi Dumnezeului nostru, deschide-ne Stăpână şi uşa Împărăţiei celei de sus.

Măreşte suflete al meu pe dumnezeieştile Feţe, a Maicii şi a Fiului singure închipuite.

O, frumuseţe nespusă! O, dulceaţă îmbătătoare, a icoanei tale prea curată Fecioară! De care cer să mă satur, şi să mă fac al acestora adevărat doritor, ca să strig ţie: mântuieşte-mă, mântuieşte-mă Stăpână, că tu eşti mântuirea tuturor.

Măreşte suflete al meu pe sfânta icoană cea de toate vindecătoare, şi de ispite izbăvitoare.

N-a pierit nimenea curată Stăpână, Maica lui Dumnezeu, din cei ce aveau spre tine nădejdea bunei credinţe, fără numai cei ce din zavistie s-au lepădat ca să nu se închine vederii chipului tău.

Măreşte suflete al meu pe Fecioara Maica, slava îngerilor, şi acoperământul oamenilor.

Împarte Fecioară bogăţia darului tău, celor ce cu bună cucernicie slăvesc sfântă icoana ta, dăruindu-le pace în toată viaţa lor, îmbelşugare bunătăţilor, mântuire sufletelor şi Împărăţia Cerurilor, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Canonul al 2-lea

Alte **pripeli**, glasul al 8-lea:

Îngerii şi oamenii prea sfântă icoana ta cea prea curată o cinstim după vrednicie.

Irmos: Străin lucru este maicilor fecioria, străină este şi fecioarelor naşterea de fii, iar întru tine Născătoare de Dumnezeu amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta toate seminţiile pământului, pe tine neîncetat te fericesc. (de două ori)

Îngerii şi oamenii întrunindu-ne, într-un glas să lăudăm pe Maica pururea Fecioară.

Avându-te pe tine măririi şi de obşte fericire de Dumnezeu Născătoare, toţi cei ce te cinstim pe tine, şi cu credinţă apropiindu-ne la sfânta icoana ta, cu evlavie ne închinăm, şi cu frică o sărutăm, izbăveşte-ne pe toţi de necinstea cea viitoare, şi învredniceşte-ne slavei şi desfătării celei veşnice, întru lăcaşurile drepţilor.

Toţi să alergăm către icoana uneia dumnezeieştii Maici, şi căzând înaintea ei cu frică să cerem milă.

Râu de dulceţuri şi izvor de desfătări, Maică cerească, şi miere din piatră izvorâtă, îmbelşugare de veşnice daruri dobândind sfântă icoana ta Fecioară, cei ce locuim în sfânt locaşul acesta, cu mulţumire închinându-i-ne, slăvim pe Fiul tău, te lăudăm pe tine, şi cinstim icoana ta cea de minuni făcătoare.

Mireasă cea mai frumoasă între femei, acoperă-ne cu darul tău de sus, pe noi cântăreţii tăi.

Lumină eşti celor întunecaţi, şi liman neînviforat Fecioară, celor ce se învăluiesc în viforul acestei vieţi, şi sunt înconjuraţi de năvălirile ispitelor, că prea cinstita ta icoană, o ai dăruit spre scăparea tuturor, celor cu dreaptă credinţă, şi cu cucernicie închinându-se o sărută.

Maica lui Dumnezeu Fecioară fără prihană învredniceşte-ne, acoperă-ne, şi ne apără de toate ispitele.

Ţie, prea curată Fecioară cu evlavie îţi strigăm: Bucură-te, Fiica Părintelui celui veşnic, Maica Fiului întrupat, şi Mireasa Preasfântului Duh; căci tu eşti lauda îngerilor, ţie îţi cântă adunarea oamenilor, Cerul şi pământul, marea şi văzduhul, adâncurile şi toate tăriile; binecuvântează cu cuviinţă prea cinstit numele tău.

În loc de Slavă....

Preasfintei Treimi: Tatălui, Cuvântului, şi Duhului ne închinăm, Ceea ce din nefiinţă toate le-a făcut.

Treime fără de început: Părinte, Fiule şi Preasfinte Duhule, pe cei ce dumnezeieşte Te laudă, acoperă-i şi-i păzeşte, cu solirile prea curatei Fecioarei de Dumnezeu Născătoare, de toată nevoia şi întâmplarea păzeşte-i, pe cei ce cinstesc şi se închină sfintei icoanei sale cu credinţă.

În loc de, Şi acum....

Împărăteasa tuturor de Dumnezeu Născătoare, Maică prea înălţată, pe cei ce cu cununi de laudă împodobesc sfântă icoana ta, izbăveşte-i de toată vătămarea.

O prea lăudată Maică, ceea ce ai născut izvorul mântuirii şi al faptelor celor îmbunătăţite, pe Hristos Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat râu cu adevărat de bunătăţi, pe cei ce din tot sufletul cinstesc şi se închină prea sfintei icoanei tale în tot locul, izbăveşte-i de gheenă, şi a dobândi mântuire învredniceşte-i.

Catavasie: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu curată pururea Fecioară.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas de bucurie...

Bucură-se astăzi marginile lumii întru prea slăvită pomenirea cinstitei şi de minuni făcătoare icoanei tale, pe care ai dăruit-o nouă robilor tăi, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, tămăduindu-ne de bolile cele cumplite, numai cu atingerea ta, ceea ce ai născut pe Hristos vindecătorul omenirii.

Slavă..., Şi acum..., asemenea.

Veseleşti o Preasfântă Fecioară, pe tot omul care cu credinţă te cheamă, şi cu dragoste cinsteşte chipul tău, dăruind daruri minunate, şi veşnice bucurii, ceea ce toate le poţi, ca o Maică a lui Dumnezeu atotputernică.

La Laude

Punem **Stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Bucură-te şi te veseleşte adunarea dreptcredincioşilor, înalţă glas de bucurie, întru cântări dumnezeieşti, lăudând pe Stăpâna şi Doamna noastră, în chipul său şi al Fiului, împodobite pe icoană. Care neîncetat ne revarsă nouă nori de minuni, întărire sufletelor, şi sănătate trupului.

O, Fecioară ceea ce eşti dumnezeiască înflorire a feciorieі, şi podoaba tuturor fecioarelor, şi celor ce doresc de feciorie; prea slăvite şi minunate lucruri, Dumnezeu a săvârșit întru tine din început. Muntele cel sfânt, lăcaş dumnezeiesc, astăzi ne-ai dăruit nouă icoana ta cea minunată, spre neîncetata bucurie.

Veniţi acum să dănţuim întru duhovniceşti cântări, o iubitorilor de praznic! Şi cu credinţă să prăznuim cinstind pomenirea înfricoşatei şi prea slăvitei minuni, a Maicii lui Hristos Dumnezeu, care cu negrăit chip, şi-a închipuit dumnezeieştile feţe pe sfânta sa icoană, de la care primim tot felul de tămăduiri.

Aceasta este ziua Maicii Domnului, bucuraţi-vă popoare; că iată prea curata Fecioară, pe prea sfânta sa icoană, o au dăruit nouă nevrednicilor, zid nesurpat către potrivnici, acoperământ şi apărare către stricăciunea bolilor, şi chezaşi de mântuire pentru noi, către Fiul său şi Dumnezeul nostru.

Slavă... Şi acum....

Să trâmbiţăm cu trâmbiţă de cântări duhovniceşti, veselindu-ne, că privind de sus împărăteasa a toate Maica şi Fecioara, cu binecuvântări încununează, pe cei ce o laudă pe ea. Împăraţii şi domnii să alerge împreună, şi pe împărăteasa să o laude întru cântări; pe ceea ce a născut pe Împăratul, cel ce pe cei ţinuţi de moarte mai întâi, a-i slobozi cu iubirile de oameni bine ai voit. Păstorii și învăţătorii, pe prea curata Maica Păstorului Celui bun, adunându-ne să o lăudăm. Pe sfeşnicul cel cu raze de aur, norul cel purtător de lumină, pe cea mai desfătată decât cerurile. Sicriul cel însufleţit, scaunul Stăpânului cel în chipul focului, năstrapa cea de aur de mană primitoare, uşa Cuvântului cea încuiată, a tuturor creştinilor scăpare. Cu cântări de Dumnezeu cuvântătoare, lăudându-o aşa să zicem: Palatule al Cuvântului, învredniceşte-ne pe noi cei smeriţi, Împărăţiei cerurilor, că nimica nu este cu neputinţă, mijlocirii tale.

Canon de rugăciune către Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la pomenirea cinstitei sale icoane, cea numită „Prodromiţa”, de la Muntele Athos (1)

Troparul Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria la pomenirea cinstitei sale icoane, cea numită „Prodromiţa”, de la Muntele Athos, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştii icoanei tale cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne, o sărutăm mulţumind; căci prin ea celor credincioşi dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor pentru aceasta, grăim către tine: Slavă fecioriei tale, slavă milostivirii tale, slavă purtării tale de grijă, ceea ce eşti una binecuvântată.

Troparul Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, îneacă-i în adâncul nepătimirii, Te rog. Pentru ca să cântăm Ţie cântare de biruinţă, ca într-o alăută întru omorârea trupului.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, îneacă-i în adâncul nepătimirii, Te rog. Pentru ca să cântăm Ţie cântare de biruinţă, ca într-o alăută întru omorârea trupului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dă-mi dar cuvântului, Fecioară, ca să încep a lăuda slăvitele minuni ale prea strălucitei tale icoane cu luminată cunoştinţă, Stăpână, de Dumnezeu dăruită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Veniţi împreună cu mine, mulţimea monahilor şi degrab alergaţi, ca cerbul cel însetat spre izvoarele apelor, ca să aducem laudă şi împreună să cântăm dumnezeieştii icoane cântare de biruinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

A lăuda cu dreaptă cuviinţă şi cu cântări de laudă a încununa prea cinstită icoana ta, nu este cu putinţă, Prea nevinovată pentru aceea, în loc de cuvinte mari, primeşte credinţa noastră mică şi iartă pe robii tăi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având pe Vistierul înţelepciunii, care Se supune ca un Fiu prea înţelept rugăciunilor tale, ca Maicii celei iubite, picură o picătură de dar dumnezeiesc, Fecioară prea curată, în inimile noastre, ca să putem lăuda sfântă icoana ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Slava pământenilor, prea încuviinţată Fecioară, ceea ce ai născut mai presus de fire pe Cuvântul Tatălui, învredniceşte de dumnezeiasca mărire pe cei ce după cuviinţă cinstesc sfântă icoana ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împăraţii pământului, mai marii şi judecătorii poporului, patriarhii, arhiereii şi toate popoarele văzând, Preacurată, sfânt locaşul acesta şi minunată icoana ta, pe tine te prea slăvesc, minunea ta o vestesc şi acest locaş îl fericesc.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce eşti mai presus decât toată începătoria, de voie Te-ai pogorât din înălţime pe pământ şi firea omenească cea smerită ai înălţat-o din iadul cel mai de jos, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Cel ce eşti mai presus decât toată începătoria, de voie Te-ai pogorât din înălţime pe pământ şi firea omenească cea smerită ai înălţat-o din iadul cel mai de jos, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Icoana ta cea prea slăvită văzând-o, Preacurată, poporul cel binecredincios al pământului românesc, strălucind ca un nor înfulgerat, se întreba, zicând: ce minune înfricoşătoare, ce taină neaşteptată este aceasta, fraţilor?

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vestea minunilor sfintei tale icoane s-a împrăştiat în tot pământul, pentru aceasta, Fecioară, toţi împreună, popoarele şi seminţiile aleargă şi căzând, se închină ei cu multă evlavie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca şi un nor luminos şi strălucitor se acoperă acest sfânt locaş prin sfântă icoana ta şi tu luminezi ochii sufletelor noastre, cei ce sunt întunecaţi cu întuneric de păcate.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Uşă a milostivirii fiind tu, Marie şi bună păzitoare a acestui sfânt locaş, uşa mântuirii deschide-o nouă şi ne dă ca în viitor să vieţuim în fapte cuvioase şi în petrecere curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Precum sunt ochii în mâinile stăpânei sale, aşa şi ochii noştri în mâinile tale, o, sfântă icoană, minune dumnezeiască zugrăvită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca un fulger prea luminat, prea cinstită icoana ta, în mijlocul poporului fără încetare strălucind, a îndemnat pe cei ce priveau să strige ţie, binecuvântată Fecioară: mari sunt minunile tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o scară ce duce la ceruri, având noi, prea curată, cinstită icoana ta, în acest sfinţit locaş astăzi ne-am adunat noi toţi, nevrednicii robii tăi, ca să prăznuim împreună arătarea ei în lume, pe noi, aceştia, mântuieşte-ne, prea milostivă Doamnă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Precum ai dat biruinţă dreptcredincioşilor mai înainte asupra vrăjmaşilor şi luptătorilor împotriva icoanelor, aşa şi pe noi robii tăi, dumnezeiască Mireasă, întrarmează-ne cu putere asupra a trei vrăjmaşi: împotriva trupului, a lumii şi a diavolului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fii cu noi robii tăi totdeauna, o, prea strălucită icoană şi nu te depărta de turma ta niciodată; căci pe tine te avem lumină, viaţă şi apărătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte, miluitoarea lumii, miluieşte sfânt locaşul acesta de cutremur şi de orice necaz ce ar veni asupră-ne, din pricina nenumăratelor noastre păcate, că tu eşti păzitoarea noastră, Stăpână.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fiind tu dumnezeiescul cleşte al Focului celui nematerialnic, ca un foc scânteietor se arată icoana ta, arzând cu totul materia patimilor noastre, izbăveşte-ne, dar, Stăpână, de focul cel veşnic.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Învredniceşte-mă, Stăpână, a vedea sfântă icoana ta, blândă şi veselă la faţă, în ceasul morţii mele, dându-mi dezlegare de greşeli şi sufletului mântuire.

Cântarea a 5-a

Irmos: Acum Mă voi scula după proorocie, a zis Dumnezeu; acum Mă voi prea slăvi; acum Mă voi înălţa, luând din Fecioară pe cel căzut şi la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele îl voi înălţa.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Acum Mă voi scula după proorocie, a zis Dumnezeu; acum Mă voi prea slăvi; acum Mă voi înălţa, luând din Fecioară pe cel căzut şi la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele îl voi înălţa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, cât de înfrumuseţată, cât de strălucită şi ca un soare se vede prea sfântă icoana ta, strălucind, prin bogatul ei dar cel de raze purtător, peste toţi care se închină ei cu umilinţa sufletului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toată această frăţime de tine adunată a românilor de pretutindenea, cu fierbinte dragoste a primit slăvita şi minunata icoana ta, Fecioară. Asemenea şi noi şi toţi urmaşii noştri, cu credinţă neclintită, cu inimi învăpăiate, o primim şi îi slujim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o Maică milostivă eşti pentru acest smerit locaş, veselindu-ne pe toţi prin sfântă icoana ta cea cu minune zugrăvită, pentru aceea, arată-te milostivă spre noi şi ne învredniceşte a face voia Fiului tău, Iisus Mântuitorul nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cum vom lăuda fapta minunată a acestei femei cuvioase, căreia, arătându-te în vis, i-ai poruncit ca degrab să alerge acolo unde s-a zugrăvit dumnezeiescul tău chip cu minune şi căzând înaintea ei, să i se închine, ceea ce n-a întârziat a împlini.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe toţi dreptcredincioşii creştini, care aleargă la sfântă biserica aceasta, Stăpână, aducând daruri ţie, prea curată, miluieşte-i, Stăpână, cu bogate daruri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe întreg bine credinciosul tău popor, care cu evlavie din locuri depărtate aleargă către sfântă icoana ta, binecuvântează-l, Stăpână şi toată casa lor fereşte-o de toate relele întâmplări.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am în adâncurile măririi şi m-a înecat viforul păcatelor mele celor multe, dar Tu, ca un Dumnezeu, scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Venit-am în adâncurile măririi şi m-a înecat viforul păcatelor mele celor multe, dar Tu, ca un Dumnezeu, scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Arhanghelii şi Îngerii, Heruvimii şi Serafimii, Începătoriile şi Domniile, Stăpâniile şi Scaunele şi toate celelalte puteri laudă, Fecioară, sfântă icoana ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Caută, Doamnă, din cer spre turma ta aceasta, care pururea te cinsteşte şi linişteşte furtuna cea pornită asupra noastră, a ispitelor şi a necazurilor, prin darul sfintei tale icoane.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rănindu-mă cu săgeţile răutăţilor şi plin fiind de cumplite răni, tămăduieşte-mă, Prea nevinovată, cu darul sfintei tale icoane, căreia cu evlavie mă închin şi o sărut.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Uşa pocăinţei deschide-o mie, de Dumnezeu Născătoare, ca prin mijlocirea ta să deschid uşile Raiului. Căci tu eşti uşa celor ce se mântuiesc şi păzitoarea şi întărirea turmei tale acesteia.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nedepărtându-Se de Sânurile părinteşti, Dumnezeul tuturor a fost ţinut în fecioreştile tale braţe, Maică fără de prihană, gătind odihnă şi toate bunătăţile tuturor celor ce se închină prea sfintei tale icoane.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tărie eşti şi sprijin şi păzitoare robilor tăi tu, Fecioară, ceea ce nu ştii de nuntă. Zid nesurpat în faţa vrăjmaşului, care ne izbăveşti de necazuri şi de primejdii şi porneşti spre fugă taberele vrăjmaşului, prin razele cele de foc purtătoare ale cinstitei tale icoane.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Chipului tău, prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ne închinăm credincioşii, cinstindu-l după vrednicie; căci ne păzeşti şi ne izbăveşti din ispite şi din toate relele întâmplări pentru aceea, mulţumind, grăim ţie: Bucură-te, Fecioară, nădejdea şi slava creştinilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca întru o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca întru o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Arată-ne acum nouă, păcătoşilor, milele tale cele de demult, Stăpână, pe care noi le ştim după psalmist; iar părinţii noştri cu adevărat le-au văzut, ca să putem povesti şi noi altora slăvirile sfintei tale icoane.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Locaşul tău, Fecioară, Rai se vede astăzi având lemn de viaţă pe icoana frumuseţii tale, cu dumnezeiască minune zugrăvită, pe care toţi cu bucurie, cu dragoste şi cu bună cucernicie o sărutăm, printr-însa mântuindu-ne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lăudăm cu multă cucernicie sfântă icoana ta, prea curată şi intrând în sfânt locaşul tău dumnezeiască veselie şi sănătate primim toţi, Mireasă a lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Icoana ta, Fecioară, cu minune zugrăvită, ai dăruit-o turmei tale, mângâiere sufletească întru necazuri şi întru primejdii păzitoare, tuturor celor ce locuiesc în acest sfinţit locaş.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Seara şi dimineaţa şi în miezul zilei, în noapte şi în miezul nopţii, în toată vremea şi în tot ceasul, ne rugăm ţie cu lacrimi şi cu suspinuri, cinstind icoana ta şi cu frică o sărutăm pentru aceasta, nu ne lăsa pe noi, Stăpână.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Turma ta strigă către tine, dacă tu nu vei păzi cetatea noastră, după cum cântă David, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte pentru aceasta, păzeşte-ne, Stăpână, sub acoperământul aripilor icoanei tale, Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte Heruvimii şi Serafimii, Doamne şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

În văpaie de foc stau Ţie înainte Heruvimii şi Serafimii, Doamne şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Când a sosit, Stăpână, prea sfântă icoana ta, toată mulţimea turmei tale a alergat cu nespusă bucurie spre întâmpinarea ei, pe care cu dulci cântări în biserică au adus-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ipostatică viaţă ai născut, Fecioară, pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu. Pe Acela ca pe un Bun, prea curată, roagă-L ca să ne scrie în cartea vieţii pe noi cei care cu dragoste cinstim sfântă icoana ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rupe zapisul fărădelegilor mele, dumnezeiască Mireasă, ceea ce ai născut Bucuria lumii şi umple de dar sufletul meu, ca să cânt ţie bucurându-mă: Bucură-te, scăparea neamului nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Icoana ta, Stăpână, celor ce în Sfântul Munte Athos locuiesc, s-a arătat liman de mântuire şi tămăduire de tot felul de boli pentru aceasta, pururea slăvim mila şi puterea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Locaşul tău, Stăpână, se curăţeşte prin strălucirile tale şi se împodobeşte prin dumnezeieşti cântări, învistierindu-se cu dumnezeiasca ta icoană; iar dumne-zeiescul tău staul prin darul tău cel mare se arată cer gândit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lăudămu-te pe tine, frumuseţea lui Iacov, de Dumnezeu dăruită. Bucură-te, slava îngerilor; Bucură-te, mântuirea celor muritori. Bucură-te, scularea lui Adam; Bucură-te, izbăvirea Evei. Bucură-te, prin care această chinovie românească este păzită de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi.

La Cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe prea curata Fecioara Maria, una de Dumnezeu Născătoare.***

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, icoana Preafintei Fecioare, cea de lumină purtătoare.***

Nectar de milostivire, Stăpână, ne-ai izvorât nouă, prin ivirea sfintei tale icoane, de unde curg râuri dulci şi veselitoare, fântâni prea curate şi păraie de viaţă purtătoare, din care, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, pe mine, cel ce mă închin ei cu credinţă, adapă-mă, prea curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană, cea de minuni făcătoare a Prea binecuvântatei Stăpâne.***

Icoana ta, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, este ca un noian de bunătăţi şi a toată desfătarea, sufletelor îndulcire, trupurilor alinare şi străină privire a darurilor tale, întru tot Binecuvântată, Marie prea lăudată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană, cea în chip de soare a pururea Fecioarei.***

Frumos acoperământ te-am dobândit pe tine, Fecioară mult milostivă, cei ce locuim în acest sfinţit locaş; deci, deschide-ne nouă, prin cheile bunătăţii tale, uşa

milostivirii Fiului tău şi Dumnezeului nostru, deschide-ne, Stăpână şi uşa Împărăţiei celei de sus.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe dumnezeieştile feţe, a Maicii şi a Fiului, Singure Închipuite.***

O, frumuseţe nespusă! O, dulceaţă îmbătătoare a icoanei tale, prea curată Fecioară! De acestea vreau să mă satur şi să mă fac propovăduitor adevărat al acestora, ca să grăiesc ţie: miluieşte-mă! Miluieşte-mă, Stăpână, că tu eşti mântuirea tuturor.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană cea de boli vindecătoare şi de ispite izbăvitoare.***

N-a pierit nimeni, curată Stăpână, Maica lui Dumnezeu, din cei ce aveau spre tine nădejdea bunei credinţe, decât numai cei ce din zavistie s-au lepădat ca să nu se închine vederii chipului tău.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Fecioara Maică, slava îngerilor şi acoperământul oamenilor.***

Împarte, Fecioară, bogăţia darului tău celor ce cu bună cucernicie slăvesc Sfântă icoana ta, dăruindu-le pace în toată viaţa lor, îmbelşugare de bunătăţi, mântuire sufletelor şi Împărăţia Cerurilor, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Alte **stihuri**, glasul al 8-lea:

Stih: Îngerii şi oamenii cinstim, după vrednicie, Sfântă icoana ta cea prea curată.

Irmosul: Străin lucru este mamelor fecioria; străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar în tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te fericesc.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Străin lucru este mamelor fecioria; străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar în tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te fericesc.

Stih: ***Îngerii şi oamenii unindu-ne, într-un glas să lăudăm pe Maica pururea Fecioară.***

Avându-te pe tine mărire şi de obşte fericire, de Dumnezeu Născătoare, toţi, cei ce te cinstim pe tine şi cu credinţă apropiindu-ne de Sfântă icoana ta, cu evlavie ne închinăm şi cu frică o sărutăm. Izbăveşte-ne pe toţi de necinstea cea viitoare şi învredniceşte-ne de slava şi desfătarea cea veşnică, în locaşurile drepţilor.

Stih: ***Toţi să alergăm către icoana uneia dumnezeieştii Maice şi căzând înaintea ei, cu frică să cerem milă.***

Râu de dulceţuri şi izvor de desfătări, Maică Cerească şi miere din piatră izvorâtă, îmbelşugare de veşnice daruri dobândind Sfântă icoana ta, Fecioară, cei ce locuim în sfânt locaşul acesta, cu mulţumire închinându-i-ne, slăvim pe Fiul tău, te lăudăm pe tine şi cinstim icoana ta cea de minuni făcătoare.

Stih: ***Mireasă cea mai frumoasă între femei, acoperă-ne cu harul tău de sus pe noi, cântăreţii tăi.***

Lumină eşti celor întunecaţi şi liman neînviforat, Fecioară, celor ce se învăluiesc în viforul acestei vieţi şi sunt înconjuraţi de năvălirile ispitelor, că prea cinstita ta icoană ai dăruit-o spre scăpare tuturor celor ce, cu dreaptă credinţă şi cu cucernicie închinându-se, o sărută.

Stih: ***Maica lui Dumnezeu, Fecioară fără prihană ocroteşte-ne, acoperă-ne şi ne apără de toate ispitele.***

Ţie, prea curată Fecioară, cu evlavie îţi grăim: Bucură-te, Fiica Părintelui celui Veşnic, Maica Fiului Întrupat şi Mireasa Preasfântului Duh; căci tu eşti lauda îngerilor, ţie îţi cântă adunarea oamenilor, cerul şi pământul, marea şi văzduhul, adâncurile şi toate tăriile binecuvântează cu cuviinţă prea cinstit numele tău.

În loc de Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stih: ***Preasfintei Treimi, Tatălui şi Cuvântului şi Duhului ne închinăm, ceea ce din nefiinţă toate le-a făcut.***

Treime fără de început, Părinte şi Fiule şi Duhule Preasfinte, pe cei ce dumnezeieşte Te laudă, acoperă-i şi-i păzeşte, cu solirile prea curatei Fecioarei de Dumnezeu Născătoare. De toată nevoia şi reaua întâmplare păzeşte pe cei ce cinstesc şi se închină Sfintei icoanei sale cu credinţă.

În loc de Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stih: ***Împărăteasa tuturor, de Dumnezeu Născătoare, Maică prea înălţată, pe cei ce cu cununi de laudă împodobesc Sfântă icoana ta, izbăveşte-i de toată vătămarea.***

O, prea lăudată Maică, ceea ce ai născut Izvorul Mântuirii şi al faptelor celor îmbunătăţite, pe Hristos Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat râu cu adevărat de bunătăţi, pe cei ce din tot sufletul cinstesc şi se închină prea sfintei icoanei tale în tot locul, izbăveşte-i de gheenă şi să dobândească mântuire învredniceşte-i.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure cerul şi pământul să se veselească; căci cea mai presus decât îngerii, Fecioara astăzi, pe pământ, cheamă tot neamul omenesc şi îngeresc la dumnezeiasca prăznuire a cinstitului chip al ei şi al Fiului său. Acest chip ne dăruieşte nouă toate cele de folos şi tot felul de tămăduiri. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu bucurie cântăm ţie: Slavă venirii tale în chipul tău, curată, ceea ce cu adevărat ai lucrat minune prea slăvită.

Canon de rugăciune către Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la pomenirea cinstitei sale icoane, cea numită „Prodromiţa”, de la Muntele Athos (2)

Troparul Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria la pomenirea cinstitei sale icoane, cea numită „Prodromiţa”, de la Muntele Athos, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştii icoanei tale cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne, o sărutăm mulţumind; căci prin ea celor credincioşi dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor pentru aceasta, grăim către tine: Slavă feciorei tale, slavă milostivirii tale, slavă purtării tale de grijă, Ceea ce eşti una binecuvântată.

Troparul Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, glasul 1: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine poate, Stăpână, a înţelege sau ce cuvânt, Fecioară, va arăta cum s-a zugrăvit chipul sfintei tale icoane? Deşi noi nu ne pricepem, însă acum ne închinăm ei cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea slăvite sunt, de Dumnezeu Născătoare, toate minunile tale, câte ai făcut prin sfântă icoana ta, prea curată Mireasă nenuntită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mintea omenească nu poate să înţeleagă milostivirea ta, căci tu, Preasfântă Fecioară, eşti apărătoarea obştii acesteia. Cine, dar, nu se va minuna?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tu nu dormitezi, neadormita noastră păzitoare, Fiică dumnezeiască; ci, păzind turma aceasta cu multă trezvie, toată primejdia departe de la dânsa o goneşti.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Tu eşti Tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Puternicul tău ajutor dăruieşte-l nouă, Ceea ce eşti fără de prihană, celor ce de-a pururea, stând înaintea sfintei tale icoane, cu dragoste şi cu credinţă ne închinăm ei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Milostiv să faci nouă, Curată, pe Fiul tău şi uşa Edenului deschide-o tuturor celor ce cu cuget curat, din suflet ne închinăm sfintei tale icoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Preasfântă Fecioară! Cum vom lăuda darurile sfintei tale icoane, că ne izbăveşti de multe primejdii pe noi, robii tăi, păzind nevătămat locaşul acesta?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Locaşul tău, Stăpână, ca un cer îl socotesc; chipul tău, ca o lună strălucită; minunile icoanei tale închipuiesc stelele; iar Soare strălucitor pe Fiul tău Îl numesc.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au adunat, ceată duhovnicească, întăreşte-i în dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Am auzit şi cu frică am lăudat, Doamne, Înomenirea Ta, pe care mai înainte de veci ai hotărât-o şi mai pe urmă ai binevoit a o săvârşi.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Am auzit şi cu frică am lăudat, Doamne, Înomenirea Ta, pe care mai înainte de veci ai hotărât-o şi mai pe urmă ai binevoit a o săvârşi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe cei ce cinstesc, prea curată şi se închină cu credinţă sfintei tale icoane, care cu dumnezeiască minune a fost zugrăvită, de toată nevoia păzeşte-i, Ceea ce eşti cu lucrul şi cu numele dulceaţa a toată lumea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, Marie, Împărăteasa tuturor şi a toate stăpânitoare! O, prea slăvită icoană, lauda obştirii noastre, învredniceşte-ne pe noi a fi locuitori locaşurilor tale celor de sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nimeni să nu se îndoiască şi să nu fie necredincios minunii dumnezeieştii icoane, ca să nu cadă în dumnezeiasca urgie; ci să creadă toate cu inimă curată, ca să primească cu îmbelşugare darul dumnezeieştii Fiice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Curăţeşte, prea nevinovată Fiică, toată necurăţia sufletului nostru cel plin de multe patimi, ca totdeauna să sărutăm în mintea noastră cinstită icoana ta şi să te mărim pe tine, prea mărită dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: Cel ce şade în slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, Cel Unul din Dumnezeire prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Din negura patimilor ca dintr-o noapte prea adâncă mântuindu-mă, Te rog învredniceşte-mă să mânece duhul meu la lumina zilei poruncilor Tale, Hristoase.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Din negura patimilor ca dintr-o noapte prea adâncă mântuindu-mă, Te rog învredniceşte-mă să mânece duhul meu la lumina zilei poruncilor Tale, Hristoase.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, Păzitoarea noastră, toţi te rugăm ca să binecuvântezi toate intrările şi ieşirile noastre din locaşul acesta, ca să cântăm ţie: Binecuvântată eşti tu, prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Puternicul tău ajutor l-am dobândit prin dumnezeiască icoana ta, izbăvindu-ne de toată reaua întâmplare noi, robii tăi pentru aceasta, precum în viaţa noastră aşa şi în vremea morţii de moartea cea amară mântuieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De toate bolile trupeşti tămăduieşte, prea îndurată şi de patimi sufleteşti vindecă, Prea lăudată, prin puternicele tale soliri către Fiul tău, pe toţi cei ce cu credinţă aleargă la sfântă icoana ta şi închinându-se ei, te cheamă în ajutor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izbăvitoare arată-te, Născătoare de Dumnezeu, turmei tale acesteia, izbăvind-o de toată asuprirea şi de cumplita năvălire a celor ce nu se închină icoanei tale. Iar pe preoţii şi credincioşii care se închină chipului tău cu credinţă, păzeşte-i de orice stricăciune.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Marie, ceea ce nu ştii de nuntă, numele cel prea dulce şi mai scump decât aurul şi decât pietrele cele de mult preţ, comoară nepreţuită şi neîmpuţinată, izbăveşte de toată răutatea pe robii tăi, care neîncetat se închină chipului tău cel cu prea slăvită minune zugrăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, ceea ce eşti desfătarea cea mare a îngerilor! Bucură-te, Stăpână, trandafirul cel tainic al Raiului şi ajută celor ce se închină cinstitei tale icoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Liman de scăpare şi zid nebiruit, dumnezeiască apărare şi ancoră a nădejdii, toţi, dobândim prin sfântă icoana ta, grăim neîncetat: izbăveşte-ne de nevoi de focul cel veşnic şi de viermele cel neadormit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu va putea limba stricăcioasă să povestească noianul minunilor tale, pe care le faci neîncetat turmei tale prin sfântă icoana ta, curată Mireasă dumnezeiască.

Catavasie: Înţelepţii lui Dumnezeu, care săvârşiţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii Domnului, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, purururea Fecioară!“

Chipului tău, prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ne închinăm credincioşii, cinstindu-l după vrednicie; căci ne păzeşti şi ne izbăveşti din ispite şi din toate relele întâmplări pentru aceea, mulţumind, grăim ţie: Bucură-te, Fecioară, nădejdea şi slava creştinilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu cinstitori, în Babilon chipului celui de aur nu s-au închinat; ci, în mijlocul cuptorului celui de foc fiind rouraţi, cântare au cântat, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Tinerii cei de Dumnezeu cinstitori, în Babilon chipului celui de aur nu s-au închinat; ci, în mijlocul cuptorului celui de foc fiind rouraţi, cântare au cântat, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rugători fierbinţi la sfântă icoana ta, toţi ne apopiem cu cucernicie; nu ne lăsa, prea curată, să pierim noi, robii tăi; ci ne izbăveşte pe noi, Stăpână.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Apărătoare şi hrănitoare vieţii noastre pe tine te cunoaştem noi, robii tăi, dumnezeiască Maică, pentru că nimic având, prin tine toate le avem. Slavă multei tale milostiviri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu eşti, Fecioară, porumbiţa cea una aleasă a lui Dumnezeu şi prin înălţimea cea mai presus de slavă zburătoare; iar locaşul tău, prea curată, este grădină cu tot felul de izvoare vii şi răcoroase şi Rai cu tot felul de pomi în veci înfloritori şi roditori.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vezi sfânt locaşul acesta şi prea slăvit al Stăpânei? Vezi şi priveşte tu, o, închinătorule şi închină-te dumnezeieştii ei icoane, cu dragoste şi cu evlavie grăind: Slavă ţie.

Catavasie: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului, ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, s-au bucurat cântând: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori de Dumnezeu în cuptor împreună cu focul şi văpaia călcând, au cântat: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu în cuptor împreună cu focul şi văpaia călcând, au cântat: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împăraţii pământului, mai marii şi judecătorii poporului, patriarhii, arhiereii şi toate neamurile văzând, Preacurată, sfânt locaşul acesta şi sfântă icoana ta, pe tine te prea slăvesc, minunea propovăduiesc şi acest locaş îl fericesc.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De la marginile pământului vin neamurile ca să vadă sfânta şi dumnezeiasca ta icoană, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită şi din suflet grăiesc către tine: cu adevărat prea curată Mireasă dumnezeiască, frumuseţea icoanei tale mai dulce decât luna şi decât soarele mai strălucitoare este.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Tu numai una, Stăpână, eşti toată frumuseţea Marelui Dumnezeu. Lună nouă şi aleasă care veneai în această lume luminezi pe cei dintru întunericul vieţii, Preacurată şi mai ales pe această chinovie, căreia te-ai încredinţat spre păzire şi mângâiere robilor tăi, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfeşnic prea strălucit al Luminii celei cu trei Sori, luminează-ne pe noi cântăreţii tăi, de sus privind, Fecioară şi ne învaţă a cânta: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Maica lui Dumnezeu în veci.

Catavasie:

Să lăudăm să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit. Atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe prea curata Fecioară Maria, una de Dumnezeu Născătoare.***

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, icoana Preafintei Fecioare, cea de lumină purtătoare.***

Nectar de milostivire, Stăpână, ne-ai izvorât nouă, prin ivirea sfintei tale icoane, de unde curg râuri dulci şi veselitoare, fântâni prea curate şi pâraie de viaţă purtătoare, din care, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, pe mine, cel ce mă închin ei cu credinţă, adapă-mă, prea curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană, cea de minuni făcătoare a Preabinecuvântatei Stăpâne.***

Icoana ta, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, este ca un noian de bunătăţi şi a toată desfătarea, sufletelor îndulcire, trupurilor alinare şi străină privire a darurilor tale, întru tot Binecuvântată, Marie prea lăudată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană, cea în chip de soare a pururea Fecioarei.***

Frumos Acoperământ te-am dobândit pe tine, Fecioară mult milostivă, cei ce locuim în acest sfinţit locaş; deci, deschide-ne nouă, prin cheile bunătăţii tale, uşa milostivirii Fiului tău şi Dumnezeului nostru, deschide-ne, Stăpână şi uşa Împărăţiei celei de sus.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe dumnezeieştile feţe, a Maicii şi a Fiului, singure Închipuite.***

O, frumuseţe nespusă! O, dulceaţă îmbătătoare a icoanei tale, prea curată Fecioară! De acestea vreau să mă satur şi să mă fac propovăduitor adevărat al acestora, ca să grăiesc ţie: miluieşte-mă! Miluieşte-mă, Stăpână, că tu eşti mântuirea tuturor.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Sfânta icoană cea de boli vindecătoare şi de ispite izbăvitoare.***

N-a pierit nimeni, curată Stăpână, Maica lui Dumnezeu, din cei ce aveau spre tine nădejdea bunei credinţe, decât numai cei ce din zavistie s-au lepădat ca să nu se închine vederii chipului tău.

Stih:***Măreşte, suflete al meu, pe Fecioara Maică, slava îngerilor şi acoperământul oamenilor.***

Împarte, Fecioară, bogăţia darului tău celor ce cu bună cucernicie slăvesc Sfântă icoana ta, dăruindu-le pace în toată viaţa lor, îmbelşugare de bunătăţi, mântuire sufletelor şi Împărăţia Cerurilor, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Alte **stihuri**, glasul al 8-lea:

Stih: ***Îngerii şi oamenii cinstim, după vrednicie, Sfântă icoana ta cea preacurată.***

Irmos: Străin lucru este mamelor fecioria; străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar în tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te fericesc.

Stih: ***Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie.***

Străin lucru este mamelor fecioria; străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar în tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te fericesc.

Stih: ***Îngerii şi oamenii unindu-ne, într-un glas să lăudăm pe Maica pururea Fecioară.***

Avându-te pe tine mărire şi de obşte fericire, de Dumnezeu Născătoare, toţi, cei ce te cinstim pe tine şi cu credinţă apropiindu-ne de Sfântă icoana ta, cu evlavie ne închinăm şi cu frică o sărutăm. Izbăveşte-ne pe toţi de necinstea cea viitoare şi învredniceşte-ne de slava şi desfătarea cea veşnică, în locaşurile drepţilor.

Stih: ***Toţi să alergăm către icoana uneia dumnezeieştii Maice şi căzând înaintea ei, cu frică să cerem milă.***

Râu de dulceţuri şi izvor de desfătări, Maică Cerească şi miere din piatră izvorâtă, îmbelşugare de veşnice daruri dobândind Sfântă icoana ta, Fecioară, cei ce locuim în sfânt locaşul acesta, cu mulţumire închinându-i-ne, slăvim pe Fiul tău, te lăudăm pe tine şi cinstim icoana ta cea de minuni făcătoare.

Stih: ***Mireasă cea mai frumoasă între femei, acoperă-ne cu harul tău de sus pe noi, cântăreţii tăi.***

Lumină eşti celor întunecaţi şi liman neînviforat, Fecioară, celor ce se învăluiesc în viforul acestei vieţi şi sunt înconjuraţi de năvălirile ispitelor, că prea cinstita ta icoană ai dăruit-o spre scăpare tuturor celor ce, cu dreaptă credinţă şi cu cucernicie închinându-se, o sărută.

Stih: ***Maica lui Dumnezeu, Fecioară fără prihană ocroteşte-ne, acoperă-ne şi ne apără de toate ispitele.***

Ţie, prea curată Fecioară, cu evlavie îţi grăim: Bucură-te, Fiica Părintelui celui Veşnic, Maica Fiului Întrupat şi Mireasa Preasfântului Duh; căci tu eşti Lauda îngerilor, ţie îţi cântă adunarea oamenilor, cerul şi pământul, marea şi văzduhul, adâncurile şi toate tăriile binecuvântează cu cuviinţă prea cinstit numele tău.

În loc de Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stih: ***Preasfintei Treimi, Tatălui şi Cuvântului şi Duhului ne închinăm, ceea ce din nefiinţă toate le-a făcut.***

Treime fără de început, Părinte şi Fiule şi Duhule Preasfinte, pe cei ce dumnezeieşte Te laudă, acoperă-i şi-i păzeşte, cu solirile prea curatei Fecioarei de Dumnezeu Născătoare. De toată nevoia şi reaua întâmplare păzeşte pe cei ce cinstesc şi se închină Sfintei icoanei sale cu credinţă.

În loc de Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stih: ***Împărăteasa tuturor, de Dumnezeu Născătoare, Maică Preaînălţată, pe cei ce cu cununi de laudă împodobesc Sfântă icoana ta, izbăveşte-i de toată vătămarea.***

O, Prea lăudată Maică, ceea ce ai născut Izvorul mântuirii şi al faptelor celor îmbunătăţite, pe Hristos Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat Râu cu adevărat de bunătăţi, pe cei ce din tot sufletul cinstesc şi se închină preasfintei icoanei tale în tot locul, izbăveşte-i de gheenă şi să dobândească mântuire învredniceşte-i.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure cerul şi pământul să se veselească; căci cea mai presus decât îngerii, Fecioara astăzi, pe pământ, cheamă tot neamul omenesc şi îngeresc la dumnezeiasca prăznuire a cinstitului chip al ei şi al Fiului său. Acest chip ne dăruieşte

nouă toate cele de folos şi tot felul de tămăduiri. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu bucurie cântăm ţie: Slavă venirii tale în chipul tău, curată, ceea ce cu adevărat ai lucrat minune prea slăvită.

Acatistul Maicii Domnului la icoana “Prodromiţa”

Preotul dă obişnuita binecuvântare, zicând: Binecuvântat este Dumnezeu nostru totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Iar dacă nu eşti preot să zici: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Şi să zici iarăşi:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Apoi:

Condacele şi Icoasele

Condacul 1

Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ne-ai dăruit nouă icoana în care chipul tău şi al Fiului tău s-au zugrăvit prin minune dumnezeiască, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să-ţi cântăm ţie: ***Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!***

Icosul 1

Îngerii şi arhanghelii şi soborul cuvioşilor athoniţi cu mare cinste te-au lăudat, Născătoare de Dumnezeu. Pe aceştia prooroceşte i-a văzut cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul. Căci palatele tale de aur, pe care le văzuse în părţile Viglei, au închipuit schitul Prodromului, care mai apoi în acel loc s-a ridicat. Şi prin venirea icoanei tale făcătoare de minuni, Prodromiţa, adică Înainte-

mergătoarea, l-ai arătat grădină a binecuvântărilor tale, pentru care îţi cântăm cu mare glas:
Bucură-te, că Prodromiţă eşti cu dreptate numită;
Bucură-te, a schitului înaintemergătoare smerită;
Bucură-te, roadă pe care Sfântul Munte o a cules;
Bucură-te, al schitului Prodromu chivot ales;
Bucură-te, egumenă care sufletele în obştea ta cu grijă le aduni;
Bucură-te, trâmbiţă care spre trezirea din patimi suni;
Bucură-te, că în icoană te schimbi la faţă, pe privitori uimind;
Bucură-te, că uneori chipul ţi se întunecă, mustrător devenind;
Bucură-te, că icoana la praznicele tale strălucitoare devine;
Bucură-te, că închinătorii credincioşi vie în icoană te văd pe tine;
Bucură-te, că faţa ta cea prea frumoasă ni s-a descoperit;
Bucură-te, că şi chipul Pruncului tău prin minune a fost zugrăvit;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 2-lea
Vrând stareţul Nifon să dobândească o icoană făcătoare de minuni pentru schitul românesc Prodromu, a căutat un iconar care să vrea să păzească o rânduială aspră de nevoinţă şi rugăciune când va picta şi, bucurându-se că a aflat un zugrav râvnitor, I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Întristându-se părinţii Nifon şi Nectarie că iconarul nu reuşea să isprăvească de zugrăvit icoana ta, pe neaşteptate au fost chemaţi: „Să trimiteţi degrabă să ia sfânta icoană, care singură s-a zugrăvit, căci lume multă s-a adunat, privind la minunea sfintei icoane”. Şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că iconarul sfintele feţe să le picteze nu a reuşit;
Bucură-te, că osteneala i-ai primit şi nevoinţa i-ai răsplătit;
Bucură-te, că, neterminând să picteze icoana, a aflat-o desăvârşită;
Bucură-te, că de lucrarea ta mintea noastră este covârşită;
Bucură-te, ceea ce n-ai învăţat pe nimeni în ce chip a fost;
Bucură-te, că tainelor tale inimile noastre le faci adăpost;
Bucură-te, că iconarul a scris minunea care s-a întâmplat;
Bucură-te, că mărturia lui până astăzi ni s-a păstrat;
Bucură-te, că de cuvintele sale credincioşii nu s-au îndoit;
Bucură-te, că în casa lui lume multă să ţi se închine a venit;
Bucură-te, lumină, a părintelui Nifon sfântă dorire;
Bucură-te, a nădejdii sale neclintită răsplătire;

Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 3-lea
Precum s-a mirat Sfântul Alipie de la Pecerska atunci când în chilia sa a venit îngerul şi a pictat în chip minunat icoana Adormirii Maicii Domnului, aşa s-a mirat şi iconarul Iordache văzând cum chipul PreaSfintei Fecioare şi cel al Fiului ei, pe care nu le terminase, fuseseră plinite nu de mână omenească şi uimindu-se I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Auzind mitropolitul marea minune care se făcuse în Iaşi, a venit cu preoţii să ţi se închine cu evlavie şi a mărturisit: „Cu adevărat, de mare dar ne-a învrednicit Maica Domnului prin această minunată şi slăvită icoană a sa" şi pentru aceasta cu mulţumire cântăm ţie:
Bucură-te, că apa cea vie şi fără de moarte o ai revărsat;
Bucură-te, că boierul pentru fiul său care zăcea ţi s-a rugat;
Bucură-te, că bolnavul luând agheasmă s-a vindecat;
Bucură-te, că fiul împreună cu tatăl său ţi s-au închinat;
Bucură-te, că pe lepros l-ai tămăduit când agheasmă a băut;
Bucură-te, că îndată lepra de pe el ca nişte solzi a căzut;
Bucură-te, că omul care avea albeaţă pe ochi vedere a dobândit;
Bucură-te, că şirul tămăduirilor tale nici până astăzi nu s-a oprit;
Bucură-te, că pe cei părăsiţi de doctori din patul suferinţei îi ridici;
Bucură-te, că neputinţele noastre cu prisos de har le vindeci;
Bucură-te, luminarea preoţilor şi cinstea ierarhilor;
Bucură-te, că îi înţelepţeşti pe urmaşii apostolilor;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 4-lea
Neputând părinţii să scrie minunile pe care le auziseră, pentru că erau covârşiţi de mulţimea credincioşilor care le cereau să se roage pentru ei, au mărturisit însă noianul minunilor cu glas de bucurie şi pregătindu-se de călătoria spre Sfântul Munte, I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea
Mult au avut de mers părinţii prodromiţi, dar multe au fost şi minunile tale, Născătoare de Dumnezeu, că în fiecare oraş în care a ajuns icoana ta cea cu dumnezeiască minune zugrăvită poporul a venit să ţi se închine cu credinţă şi cei care au

primit ajutor în nevoile lor au devenit apostoli ai harului tău, vestind minunile tale şi cântându-ţi:
Bucură-te, bucuria noastră, nădejde neînfruntată;
Bucură-te, că celor ce te cinstesc le găteşti răsplată;
Bucură-te, că împreună cu icoana ta ai călătorit;
Bucură-te, că la fiecare popas minunile tale au strălucit;
Bucură-te, că după plecarea icoanei ele nu se împuţinau;
Bucură-te, că în minţile oamenilor minunile vii rămâneau;
Bucură-te, că celor trudiţi şi împovăraţi le eşti apărătoare;
Bucură-te, că de duşmanii văzuţi şi nevăzuţi le eşti îngrăditoare;
Bucură-te, că ai surpat jugul minciunii şi năvălirea diavolilor;
Bucură-te, roabă aleasă a Domnului şi stăpână a tuturor;
Bucură-te, Fecioară, a Împărăţiei Cerurilor mireasmă;
Bucură-te, pecete pusă pe a inimilor noastre mahramă;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 5-lea

S-a mâhnit femeia cea bolnavă că nu putea să meargă să se închine sfintei tale icoane care izvora tămăduiri, dar tu, Fecioară prea slăvită, i te-ai arătat în vis, poruncindu-i să se scoale degrabă şi să meargă să ia binecuvântarea mult dorită. Şi, pornind ea la drum, îndată s-a arătat desăvârşit sănătoasă, pentru care I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Tămăduindu-se femeia cea bolnavă, nu s-a lenevit să meargă să se închine sfintei tale icoane, vrând să mărturisească tuturor că se vindecase. Şi ajungând la icoana ta, a dat mărturie că o văzuse de mai înainte în vis şi a vestit mulţimii cum a dobândit tămăduire, iar preoţii şi credincioşii ţi-au cântat:
Bucură-te, ceea ce credinţa femeii bolnave o ai răsplătit;
Bucură-te, ceea ce de visele înşelătoare ne-ai ferit;
Bucură-te, că prin icoana ta multe şi felurite minuni ai săvârşit;
Bucură-te, că în casa învăţătorului puţin credincios să fie dusă nu ai primit;
Bucură-te, că el de două ori a trimis trăsura să ia odorul, dar părinţii s-au împotrivit;
Bucură-te, că ei au socotit că să vină închinătorul la icoană e mai potrivit;
Bucură-te, că a treia oară trimiţând acela trăsura s-a arătat minunea ta;
Bucură-te, că oricât s-au străduit părinţii nu au reuşit să ia icoana;
Bucură-te, că până la trăsură patru oameni să o ducă cu greu au putut;
Bucură-te, că împotrivirea ta s-a cunoscut când tocul icoanei s-a desfăcut;

Bucură-te, că de la zgomotul mare oamenii şi caii s-au spăimântat;
Bucură-te, că l-ai smerit pe învăţătorul care avea cugetul de necredinţă întunecat;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 6-lea

În biserica Sfinţilor Împăraţi din Galaţi, zugravul care nu credea că icoana a fost pictată prin minune dumnezeiască a început a-i batjocori pe creştinii care nu se îndoiau de aceasta, dar s-a îngrozit când te-a văzut, pe tine, Maica Domnului, privindu-l cu asprime din icoană şi pocăindu-se, I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Nimeni să nu se îndoiască, nimeni să nu fie necredincios minunii dumnezeieşti, ca să nu îşi agonisească osândă, ci toţi să îi cânte cu veselie Maicii lui Dumnezeu, nădăjduind că vor primi luminarea minţii şi întărire în credinţă, strigând aşa:
Bucură-te, că risipind tu cursele diavoleşti agonisim folos;
Bucură-te, că nu ai răbdat hulele zugravului necredincios;
Bucură-te, că prin schimbarea feţei tale din icoană l-ai mustrat;
Bucură-te, că pricepându-şi greşeala, minunile tale le-a trâmbiţat;
Bucură-te, că nu i-ai îngăduit să semene îndoiala în popor;
Bucură-te, că ai venit în apărarea credincioşilor;
Bucură-te, că din îndreptarea sa şi alţii s-au folosit;
Bucură-te, că nu pierderea, ci înţelepţirea lui ai dorit;
Bucură-te, a hulitorilor chemare la pocăinţă;
Bucură-te, a binecredincioşilor slăvită biruinţă;
Bucură-te, că celor ispitiţi de necredinţă le ajuţi;
Bucură-te, că cei ce vestesc minunile tale îţi sunt bineplăcuţi;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 7-lea

Pentru a lua averea hangiului răposat, sluga cea vicleană a încercat să o omoare pe văduva evreică şi i-a pregătit spânzurătoarea, dar femeia şi-a adus aminte de vestea minunilor săvârşite de tine prin sfântă icoana ta cea cu minune dumnezeiască zugrăvită şi rugându-se a făgăduit că, dacă va rămâne în viaţă, se va boteza împreună cu toţi cei din casa ei şi Îi va cânta lui Dumnezeu cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Pregătind laţul pentru femeie, sluga cea netrebnică s-a spânzurat pe sine, fără să vrea, iar evreica a văzut lucrarea Maicii lui Dumnezeu şi a crezut cu toţi cei din

casa ei, făcându-se pildă pentru cei din neamul evreiesc, pentru păgâni şi pentru necredincioşi. Şi prin Sfântul Botez a intrat în Biserica lui Hristos, iar pentru aceasta noi te lăudăm pe tine, care eşti nădejdea celor deznădăjduiţi:
Bucură-te, că vestea minunilor tale şi printre evrei s-a răspândit;
Bucură-te, că la necaz văduva hangiului de ele şi-a amintit;
Bucură-te, că ai primit rugăciunea ei deznădăjduită;
Bucură-te, că ai vrut să lepede credinţa ei cea greşită;
Bucură-te, că i-ai salvat viaţa în ceasul de pe urmă;
Bucură-te, că prin tine a intrat în a Bunului Păstor turmă;
Bucură-te, că împreună cu copiii ei a primit botezul;
Bucură-te, că datorită ţie peste casa ei a strălucit harul;
Bucură-te, că dreapta credinţă prin tine se întăreşte;
Bucură-te, că gura păgânilor care nu se închină icoanei tale amuţeşte;
Bucură-te, spre Biserica lui Hristos far călăuzitor;
Bucură-te, ceea ce calci şerpii rătăcirilor şi eresurilor;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!

Condacul al 8-lea

Din rânduială dumnezeiască a venit icoana ta la Schitul românesc Prodromu, pentru că domnitorul vroia să o păstreze în ţară, unde se făcuse minunea. Dar, tu, Maica lui Dumnezeu, ai adus-o în grădina ta cea duhovnicească, ferindu-i pe părinţi de ispitele drumului. Pentru aceea, cu bucurie şi mulţumire, au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ai binecuvântat Schitul athonit Prodromu prin venirea sfintei tale icoane, că aşezată fiind nu departe de icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ioan Botezătorul, i-ai acoperit cu sfântul tău acoperământ pe toţi cei ce au venit să se închine ţie, monahi, preoţi, ierarhi şi mireni de toate neamurile, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, că schitul românesc l-ai umplut de binecuvântare;
Bucură-te, că obştile athonite cinstesc icoanele tale de minuni făcătoare;
Bucură-te, că din numele date icoanelor tale cunoaştem lucrarea lor;
Bucură-te, că prin icoana Portăriţa eşti Poartă a mănăstirii ivirilor;
Bucură-te, că icoana Dulcea sărutare e cununa Filotheiului;
Bucură-te, că eşti Călăuzitoarea obştii Xenofontului;
Bucură-te, Împărăteasa tuturor, lauda Vatopedului;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a închinătorilor Dochiarului;
Bucură-te, că în icoana de la Hilandar semnul milostivirii tale este vădit;
Bucură-te, a Marii Lavre podoabă, că Sfântul Ioan Cucuzel glasul ţi l-a auzit;
Bucură-te, că în faţa icoanei ţi-au cerut ajutor stareţii Pantocratorului;

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, comoară a Prodromului;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul al 9-lea

Zăcând de trei săptămâni topit de boală şi nemâncat, ca dintr-un somn s-a trezit schimonahul Inochentie când icoana Maicii Domnului a fost adusă în schit şi cerând să fie dus în faţa ei, s-a rugat cu zdrobire de inimă, cântându-I lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

„Maica lui Dumnezeu, dacă îmi este de folos să mai trăiesc, fă-mă sănătos, iar dacă nu, fie voia ta", s-a rugat părintele Inochentie şi întorcându-se cu bucurie la chilia sa, după un ceas a trecut la cele veşnice. Şi noi, învăţându-ne de la el să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu şi în puterea rugăciunilor tale pentru noi, îţi cântăm cu umilinţă aşa:
Bucură-te, că schimnicului i-ai ascultat rugăciunile;
Bucură-te, că degrabă i-au încetat suferinţele;
Bucură-te, că plin de bucurie Sfintele Taine a primit;
Bucură-te, că având sufletul împăcat s-a săvârşit;
Bucură-te, că voia noastră să o lepădăm ne-ai învăţat;
Bucură-te, că evlavioşii tăi robi au sfârşit binecuvântat;
Bucură-te, că prin tine de moartea năprasnică suntem feriţi;
Bucură-te, că pe tine te-au cinstit părinţii întru Domnul adormiţi;
Bucură-te, că dascăl al cugetării la moarte pe tine te dobândim;
Bucură-te, că, pregătindu-ne de moarte, în Domnul Hristos trăim;
Bucură-te, a cărţilor cuvioşilor Părinţi tainică tâlcuire;
Bucură-te, pe treptele căii împărăteşti povăţuire;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul al 10-lea

Crezând minţii sale şi lepădând ascultarea, monahul Serghie a căzut în înşelare, iar prin arătarea diavolească s-a îmbolnăvit, zăcând ca mort şi abia după trei zile s-a sculat, slăbit fiind şi rămânând fără auz. Dar, aducându-l părinţii la icoana făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, îndată s-a tămăduit de surzenie şi atunci toată obştea I-a cântat Domnului într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Povăţuitoare la ascultarea de Fiul tău ai fost, Născătoare de Dumnezeu şi pe calea smereniei i-ai călăuzit pe monahi, cerându-le ascultare de povăţuitorii lor duhovniceşti. Izbăveşte-i de înşelări şi de ispite şi pe monahii şi pe mirenii iubitori de nevoinţă care îţi cântă aşa:
Bucură-te, că părinţii au nădăjduit că monahul Serghie va fi tămăduit;
Bucură-te, că de surzenie l-ai scăpat şi de mândrie l-ai izbăvit;
Bucură-te, că, pătimind el pentru mândria sa nu l-ai lepădat de la faţa ta;
Bucură-te, că, ridicându-se din iadul înşelării, şi-a înţeles greşeala;
Bucură-te, că din suferinţe a înţeles osânda neascultării;
Bucură-te, învăţătoare a ascultării şi Maică a îndurării;
Bucură-te, a celor apăsaţi de ispitele pierzătorului de suflete alinare;
Bucură-te, a celor legaţi de lanţurile diavolului dezlegare;
Bucură-te, că meşterul care se îndrăcise a fost izbăvit de duhul care îl muncea;
Bucură-te, că în faţa icoanei tale i s-au citit rugăciuni şi el a simţit mângâierea ta;
Bucură-te, că pe cuviosul Nectarie protopsaltul din ghearele diavolului l-ai scăpat;
Bucură-te, că, văzându-te, cel numit privighetoarea Muntelui Athos ţi s-a închinat;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul al 11-lea

Mergând părinţii schitului să prindă peşte pentru praznicul icoanei Maicii lui Dumnezeu, unul din ei a zis cu îndrăzneală: „Dacă icoana aceasta s-a zugrăvit prin minune, apoi să facă să se prindă peşte pentru sărbătoarea ei”, dar văzând mulţimea peştilor prinşi în mreje, s-a spăimântat şi lepădând îndoiala I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Credem mijlocirii tale, Maică Sfântă, că aşa cum ai purtat grijă de îndestularea praznicului sfintei tale icoane, aşa porţi de grijă totdeauna, dând cele de trebuinţă nu numai monahilor, ci şi mirenilor care se roagă ţie cu credinţă:
Bucură-te, că peştii de la praznic milostivirea ta o au vădit;
Bucură-te, că mulţimea darurilor tale o au închipuit;
Bucură-te, a flămânzilor îndestulătoare;
Bucură-te, a lipsurilor noastre curmare;
Bucură-te, mângâiere a celor aflaţi în nevoi;
Bucură-te, îmbrăcăminte şi acoperământ celor goi;
Bucură-te, cunună a celor care duc crucea necazurilor;
Bucură-te, încurajare a celor aflaţi la capătul puterilor;
Bucură-te, că ne înveţi să rânduim toate cu chibzuinţă;
Bucură-te, că sărmanilor le dai cele de trebuinţă;

Bucură-te, iconoamă a schiturilor şi a mănăstirilor;
Bucură-te, chivernisitoare a caselor creştinilor;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul al 12-lea
Pictându-se în schitul Prodromu o icoană după izvodul celei prin minune dumnezeiască zugrăvite, a fost aşezată cu mare cinste într-o biserică de lemn. Dar, când focul a cuprins biserica, icoana nu a ars. Şi după ce focul mistuise totul, creştinii au găsit-o nestricată sub un morman de jeratic, de care minune uimindu-se I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Nu numai icoana Maicii Domnului numită Prodromiţa a primit dumnezeiescul dar, ci şi cele făcute după izvodul ei, spre bucuria credincioşilor. Şi vestea despre ele s-a răspândit în lumea întreagă şi chiar în casele credincioşilor au fost aşezate cu evlavie icoanele Maicii Domnului, căreia mulţimile îi aduc laude ca acestea:
Bucură-te, binecuvântată Maică a drept-credincioşilor;
Bucură-te, că minunile le însemnezi pe tablele inimilor;
Bucură-te, predanie scumpă a rugăciunii şi nevoinţei;
Bucură-te, praznic neîncetat, candelă nestinsă a credinţei;
Bucură-te, a celor ce aleargă la tine nădejde neruşinată;
Bucură-te, ceresc omofor şi milostivire neîmpuţinată;
Bucură-te, frumuseţe de nespus şi a sufletului dulceaţă;
Bucură-te, rug aprins care încălzeşti inimile de gheaţă;
Bucură-te, pridvor al Împărăţiei Cereşti;
Bucură-te, scară a darurilor dumnezeieşti;
Bucură-te, pregustare a bucuriilor mult râvnite;
Bucură-te, Împărătească a bisericilor athonite;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Maică prea curată, ocroteşte-i pe toţi cei care cu cântări de laudă cinstesc icoana ta cea cu dumnezeiască minune zugrăvită. Celor ce se nevoiesc în schitul Prodromu arată-le calea mântuirii, pe închinători acoperă-i cu harul tău, pe cei care din locuri îndepărtate aleargă spre sfântă icoana ta ajută-i şi casa lor fereşte-o de relele întâmplări, ca să-I cânte împreună cu tine Dumnezeului celui Viu: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1
Îngerii şi arhanghelii şi soborul cuvioşilor athoniţi cu mare cinste te-au lăudat, Născătoare de Dumnezeu. Pe aceştia prooroceşte i-a văzut cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul. Căci palatele tale de aur, pe care le văzuse în părţile Viglei, au închipuit schitul Prodromului, care mai apoi în acel loc s-a ridicat. Şi prin venirea icoanei tale făcătoare de minuni, Prodromiţa, adică Înaintemergătoarea, l-ai arătat grădină a binecuvântărilor tale, pentru care îţi cântăm cu mare glas:
Bucură-te, că Prodromiţă eşti cu dreptate numită;
Bucură-te, a schitului înaintemergătoare smerită;
Bucură-te, roadă pe care Sfântul Munte o a cules;
Bucură-te, al schitului Prodromu chivot ales;
Bucură-te, egumenă care sufletele în obştea ta cu grijă le aduni;
Bucură-te, trâmbiţă care spre trezirea din patimi suni;
Bucură-te, că în icoană te schimbi la faţă, pe privitori uimind;
Bucură-te, că uneori chipul ţi se întunecă, mustrător devenind;
Bucură-te, că icoana la praznicele tale strălucitoare devine;
Bucură-te, că închinătorii credincioşi vie în icoană te văd pe tine;
Bucură-te, că faţa ta cea prea frumoasă ni s-a descoperit;
Bucură-te, că şi chipul Pruncului tău prin minune a fost zugrăvit;
Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a Schitului Prodromu!

Condacul 1
Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ne-ai dăruit nouă icoana în care chipul tău şi al Fiului tău s-au zugrăvit prin minune dumnezeiască, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să-ţi cântăm ţie: ***Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!***

Apoi se zice aceasta:

Rugăciune

O, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, care ai binevoit să ne dăruieşti icoana ta cea cu minune dumnezeiască zugrăvită ca pe un liman la care, alergând noi cei înviforaţi, să dobândim ocrotirea şi sprijinul tău.

Tu i-ai vestit Sfântului Petru, athonitul că Muntele Athosului l-ai ales din toate părţile pământului şi ai hotărât să-l afieroseşti spre a fi îndestulată locuinţă monahilor şi pustnicilor.

În acest munte, la Schitul românesc Prodromu, ai voit a aduce icoana ta cea cu minune zugrăvită, care a şi primit numele Prodromiţa. Tu ne-ai dăruit acest mare praznic, de minuni izvorâtor, al icoanei tale celei sfinte şi nimeni din cei ce au spre tine nădejde neclintită nu rămâne neajutat. Căci tu dăruieşti cererile tuturor celor ce te cinstesc după cuviinţă şi ne scoţi din negura patimilor, curăţind necurăţia noastră.

Ceea ce ne eşti păzitoare neadormită şi care degrabă îi întâmpini pe cei ce te cheamă, ne-ai dat nouă, robilor tăi, chipul feţei tale cel prea cinstit şi cu totul luminos, pe care-l sărutăm cu mulţumire şi cu dragoste şi cu credinţă i ne închinăm.

Arată-ţi totdeauna milele tale, Maică a lui Dumnezeu, plinind cererile de folos ale robilor tăi. Depărtează de la noi norul patimilor şi al ispitelor, izbăveşte-ne de toată vătămarea sufletească şi trupească şi fii mijlocitoarea mântuirii noastre.

Ajută-i pe cei ce cu dragoste se închină chipului tău cel nefăcut de mână omenească şi fii pavăză tare tuturor sfinţiţilor slujitori şi sprijin celor ce se nevoiesc în viaţa călugărească, miluieşte şi mântuieşte cu rugăciunile tale pe tot poporul dreptcredincios.

Ocroteşte obştea părinţilor şi fraţilor din Schitul Prodromu şi pe toţi închinătorii care aleargă la sfântă icoana ta cea făcătoare de minuni.

Caută spre noi toţi cu milostivirea ta şi cu rugăciunile tale învredniceşte-i pe toţi ortodocşii creştini să vieţuiască cu Hristos şi în locaşurile cereşti să se desfăteze.

Cercetează-ne, Maică iubitoare de fii, pe noi, robii tăi, cu darul tău şi dăruieşte celor neputincioşi tămăduire şi deplină însănătoşire, linişte celor înviforaţi şi mântuire tuturor, ca să vestim cu bucurie minunile pe care le faci prin sfântă icoana ta Prodromiţa şi să slăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh în vecii vecilor.

Amin.

Paraclisul icoanei Maicii Domnului Prodromiţa (sau Înaintemergătoarea)

[Preotul: Binecuvântat este, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

De nu este preot se zice: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi.

Strana: Amin!

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie (de 3 ori)

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

După aceasta Preotul (citeţul) rosteşte: Ecfonisul: ***Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Şi iarăşi:
Auzi-mă Doamne, întru dreptatea Ta, să nu intri la judecată cu robul Tău (de 2 ori).

Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie Dumnezeule.
Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie Dumnezeule.
Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Apoi se rosteşte Cântarea aceasta pe glasul al 4-lea:

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 2 ori), *apoi:*

Stihul întâi: Mărturisiţi-vă Domnului şi chemaţi numele cel sfânt al Lui.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stihul al doilea: Toate neamurile m-au înconjurat şi în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stihul al treilea: De la Domnul s-a făcut aceasta şi este minunat întru ochii noştri.

Troparele, glasul al 4-lea:

Prodobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu osârdie să alergăm noi, păcătoşii şi smeriţii, şi să cădem cu pocăinţă, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi; sârguieşte că pierim de mulţimea păcatelor; nu-i întoarce neajutoraţi pe robii tăi, că pe tine singură nădejde te-am câştigat (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. (al icoanei)

Veniţi, dreptcredincioşilor, cu dragoste, să ne închinăm prea sfintei şi de minuni făcătoarei Icoanei „Înaintemergătoarea” şi cu evlavie să o sărutăm ca pe Născătoarea de Dumnezeu, care pururea ne apără, izbăvindu-ne din necazuri şi primejdii pe toţi care cerem ajutorul şi mijlocirea Sa.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale, noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria măntuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea 1-a

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Cine poate Stăpână a înţelege sau ce cuvânt poate arăta, cum chipul icoanei tale s-a zugrăvit şi fără să ştim cum s-a întâmplat aceeasta, ne închinăm ei cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Prea slăvite sunt, de Dumnezeu Născătoare, toate minunile tale, câte le-ai făcut prin sfântă icoana ta Prodromiţa, prea curată Mireasă nenuntită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

A lăuda cu cântări după cuviinţă, prea cinstită icoana ta „Înaintemergătoarea" nu ne este cu putinţă, Preacurată. Deci în loc de cuvinte multe, primeşte credinţa noastră şi iartă-ne pe noi robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Având pe vistierul Înţelepciunii, supunându-se rugăciunilor tale, ca Maicii celei iubite, un Fiu prea înţelept, pogoară o picătură din darul dumnezeiesc în inimile noastre ca să putem lăuda sfântă icoana ta.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului ceresc şi ai zidit Biserica Ta, Tu pe mine mă întăreşte, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Icoana ta cea prea slăvită, văzându-o poporul român cel binecredincios, Preacurată, strălucind ca un nor luminat de fulger, cu mirare a rostit: „Ce minune înfricoşată şi ce taină neaşteptată este aceasta fraţilor?"

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Vestea minunilor sfintei icoanei tale, „Înaintemergătoarea” s-a răspândit pe întreg pământul. Iar ceata credincioşilor, cu sufletele pline de dragoste şi evlavie vine şi se închină înaintea ei cu multă smerenie şi încredere neclintită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un fulger luminos, prea slăvită icoana ta, în mijlocul poporului strălucind neîncetat, a îndemnat pe privitori să strige ţie, binecuvântată Fecioară: „Mari sunt minunile tale!”

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Milostiv să ne faci nouă, Curată, pe Fiul tău şi poarta Raiului deschide-ne-o tuturor celor care cu gând curat şi inimă iertătoare, ne închinăm sfintei icoanei tale „Înaintemergătoarea”.

Catavasiile cântării a 3-a:

Izbăveşte-ne din nevoi, Născătoare de Dumnezeu, că noi toţi după Dumnezeu la tine scăpăm, ca şi către un zid nestricat şi folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Ectenia pomenirii

Preotul (citeţul) rosteşte Ectenia pomenirii:

Miluieşte-ne, pe noi Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte (de trei ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru prea fericitul părintele nostru Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române şi pentru toţi întru Hristos fraţi ai noştri.

Strana: Doamne miluieşte (de trei ori).

Preotul (citeţul): Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu N (numele de botez ale celor pentru care se oficiază paraclisul) şi ale celor prezenţi la sfântul paraclis.

Strana: Doamne miluieşte (de douăsprezece ori).

Preotul (citeţul): rosteşte ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni eşti, Doamne Dumnezeule şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: (creştinii prezenţi la paraclis): Amin!

Sedealna (pe glasul întâi):

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Tablă de Dumnezeu scrisă te cunoaştem Preacurată şi tronul adevărat al Domnului Hristos. Pentru aceasta ne închinăm cu evlavie şi cu dragoste sfintei tale icoane, Înaintemergătoarea, cea care poartă adevărat chipul tău şi de la care primim toate cele de folos şi tămăduire de boli.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina rânduielii Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Nimeni să nu se îndoiască de minunea dumnezeieştii icoane ca să nu cadă în dumnezeiască urgie, ci să creadă toate cu inima curată, ca să primească cu îmbelşugare darul dumnezeieştii Fecioare Maria.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Curăţeşte prea nevinovată Fecioară, toată necurăţia sufletului nostru cel plin de patimi, ca totdeauna să sărutăm în mintea noastră slăvita icoana ta şi să te cinstim pe tine prea curată dumnezeiască Mireasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cei care slăvesc sfântă icoana ta, Prodromiţa, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită şi se închină cu credinţă acesteia, păzeşte-i de toată nevoia şi necazul, Maică prea curată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Fii pururea cu noi robii tăi, multmilostivă, Fecioară şi păzeşte-ne cu sfântul tău acoperământ, căci pe tine te avem lumină, viaţă şi grabnică apărătoare.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Multe minuni s-au săvârşit de la icoana ta Prodromiţa, prea curată, încă înainte de a ajunge la Sfântul Munte căci aflându-se aceasta în schitul de la Iaşi, a tămăduit oamenii de boli ale trupului şi sufletului şi a alungat demonii din cei posedaţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Pe binecredinciosul tău popor, care cu evlavie aleargă din locuri îndepărtate către sfânta ta icoană, Înaintemergătoarea, binecuvântează-i Stăpână şi casa lor fereşte-o de toate relele întâmplări.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Puternic ajutor dobândim Preacurată de la dumnezeiască icoana ta, noi robii tăi, ce suntem izbăviţi de toată reaua întâmplare şi te rugăm ca şi în clipa morţii să ne mântuieşti de moartea cea năprasnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

De toate bolile trupeşti tămăduieşte prea îndurată şi de patimi sufleteşti vindecă Prealăudată prin puternicile tale soliri către Fiul tău, pe toţi cei care cu credinţă aleargă la sfântă icoana ta, Înaintemergătoarea şi închinându-se ei, te cheamă în ajutor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui Îi voi spune toate necazurile mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune, scoate-mă!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Caută Stăpână din Ceruri spre noi credincioşii ortodocşi, cei care pururea te slăvim şi linişteşte prin darul sfintei tale icoane Prodromiţa furtuna ispitelor şi necazurilor pornite împotriva noastră.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Rănit fiind de săgeţile răutăţilor, tămăduieşte-mă prea nevinovată, cu darul sfintei icoanei tale Înaintemergătoarea, căreia mă închin şi o sărut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fecioară nenuntită, zid nesurpat în faţa vrăjmaşilor, izbăveşte-ne de necazuri şi primejdii, punând pe fugă taberele iadului prin puterea razelor de har purtătoare ale slăvitei icoane tale Înaintemergătoarea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Nu va putea limba cea stricăcioasă, prea curată Mireasă dumnezeiască, să povestească noianul minunilor tale, ce le pogori neîncetat prin sfântă icoana ta asupra cinului călugăresc din Schitul Prodromul şi a tuturor credincioşilor ortodocşi ce se roagă cu credinţă şi cu dragoste slăvitului tău Chip.

Catavasiile Cântării a 3-a:

Izbăveşte-ne din nevoi, Născătoare de Dumnezeu Înaintemergătoare, că toţi după Dumnezeu la tine scăpăm ca şi către un zid nestricat şi folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Ectenia pomenirii

Preotul: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte! (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru prea fericitul părintele nostru Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române şi pentru toţi întru Hristos fraţi ai noştri.

Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu N (numele de botez al celor pentru care se oficiază paraclisul) şi a celor prezenţi la sfântul paraclis.

Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori).

Preotul: rosteşte Ecfonisul: Că tu eşti Împăratul Păcii şi Mântuitorul sufletelor noastre şi Ţie Slavă îţi înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Iar după ecfonis se cântă:

Condacul pe glasul al 8 lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Chipului tău prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ne închinăm credincioşii, cinstindu-l după vrednicie, căci ne păzeşti şi ne izbăveşti de toate ispitele şi de relele întâmplări. Deci mulţumind strigăm Ţie: Bucură-te, Fecioară nădejdea şi slava creştinilor.

Preotul: Înţelepciune.

Prochimenul pe glasul al 4 lea: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul şi neamul.

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău şi va dori Împăratul frumuseţea ta.

[Preotul: şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeul nostru să-l rugăm.
Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).
Preotul: Înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.
Strana: şi duhului tău.
Preotul: din Sfânta Evanghelie de la Luca citire (cap1 de la 39-49;56)
Strana: Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie.
Preotul: să luăm aminte:]

Din **Sfânta Evanghelie de la Sfântul Luca**

Luca: I, 39-49, 56
39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 2 -lea.

Părinte, Cuvinte şi Duhule, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stihira, glasul al 2-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.***

Chipul sfintei tale icoane, prea lăudată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte de toată vătămarea, pe cei ce se apropie cu dragoste de ea. Mântuieşte, prea curată, pe cei care nădăjduiesc întru ajutorul tău, cinstind prea sfântă icoana ta Prodromiţa, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită.

Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţitilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (numele) a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.

Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).

Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, împreună cu PreaSfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin!

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: „Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat”.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Arată-ne acum nouă păcătoşilor milele tale cele de demult Stăpână, câte le-am aflat din scrierile psalmistului, căci strămoşii noştrii cu adevărat le-au şi văzut, iar noi te rugăm să ne ajuţi să putem povesti şi altora măririle sfintei tale icoane Înainte-mergătoarea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Lăudăm cu multă cucernicie sfântă icoana ta, Preacurată şi rugându-ne înaintea ei cu evlavie, primim toţi dumnezeiască veselie şi sănătate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Icoana ta cea cu minune zugrăvită ai dăruit-o, Fecioară, monahilor schitului Prodromu de la Muntele Athos, spre a fi mângâiere sufletească în necazuri şi întru primejdii păzitoare, tuturor celor ce locuiesc în acest sfânt locaş.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Tu eşti Preasfântă Fecioară porumbiţa cea aleasă a lui Dumnezeu şi prin înălţimea cea mai presus de slavă zburătoare, iar locaşul tău ceresc prea curată este grădina cu tot felul de izvoare de apă vie şi răcoroasă şi Raiul cu pomi veşnic înfloriţi şi roditori.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc pe care…

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Când a sosit Stăpână, prea sfântă icoana ta, la Schitul Prodromu ceata călugărilor a alergat cu mare bucurie în întâmpinarea ei şi cu dulci cântări în biserică au adus-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Icoana ta, Preacurată s-a arătat liman de mântuire celor ce locuiesc în Sfântul Munte Athos, iar de la sfântul tău chip dăruieşti tuturor credincioşilor tămăduire de boli, pentru aceasta slăvim pururea mila şi ocrotirea ta.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Locaşul tău Stăpână, din schitul românesc Prodromu se purifică prin strălucirea ta şi se împodobeşte cu dumnezeieşti cântări, îmbogăţit fiind cu dumnezeiască icoana ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Ipostatnică viaţă ai născut Fecioară pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, pe Acela prea curată, ca pe un bun şi iubitor de oameni, roagă-l ca să ne scrie în Cartea Vieţii, pe noi cei ce cu dragoste cinstim sfânta icoană, Podromiţa.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-l întru toţi vecii.

Irmos: Pe Împăratul Ceresc pe care îl laudă Oştile Îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu Cetele celor fără de trup.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Nectar de milostivire, Stăpână, ne-ai izvorât nouă de la sfântă icoana ta Înainte-mergătoarea din care se revarsă râuri de viaţă purtătoare spre izbăvirea sufletelor şi trupurilor noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.***

Împarte Fecioară bogăţia darului tău, celor ce cu bună cucernicie slăvesc sfântă icoana ta, dăruindu-le viaţă paşnică, îmbelşugare bunătăţilor, mântuire sufletelor şi Împărăţia Cerurilor, Maica Domnului Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărăteasa tuturor, Maică prea slăvită, pe cei care binecuvântează prea cinstit numele tău şi se roagă cu evlavie sfintei tale icoane Înaintemergătoarea, fereşte-i de primejdii şi necazuri. Ocroteşte poporul român de toată reaua întâmplare şi nevoia, acum şi în vremea ce va să vie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Veseleşte-i, o, Preasfântă Fecioară pe toţi creştinii ortodocşi care cu credinţă te cheamă şi cu dragoste cinstesc chipul tău şi primesc de la tine daruri minunate şi veşnice bucurii, căci toate le poţi, Maica lui Dumnezeu.

Apoi rostim făcând 3 metanii mari: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvita fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Preotul tămâiază în biserică altarul şi pe credincioşi sau camera în care se oficiază paraclisul, în cazul în care la locuinţa unui creştin paraclisul nu este oficiat de preot fiind rostit de credinciosul respectiv, acesta va tămâia singur camera.

Apoi se rostesc **mărimurile (laudele):**

1. Lăudaţi dreptcredincioşilor pe Stăpâna noastră şi pe Fiul Său Dumnezeu închipuiţi pe sfânta icoană care neîncetat revarsă asupra noastră râuri de binefaceri, întărire sufletească şi sănătate trupească.

2. O, Fecioară Maria, prea slăvite şi minunate lucruri a săvârşit Dumnezeu prin tine dintru început. Mărire ţie, prea curată, muntele cel sfânt şi netăiat ce ne-ai dăruit icoana ta minunată Înaintemergătoarea, spre neîncetată bucurie.

3. Veniţi creştinilor cu bucurie şi cu credinţă să cinstim pomenirea prea slăvitei minuni a Maicii lui Hristos Dumnezeu, care în chip negrăit a închipuit dumnezeieştile feţe pe sfânta sa icoană de la care primim neîncetat milele tale cele bogate.

4. Bucuraţi-vă dreptmăritorilor creştini, că Fecioara prea curată, ne-a dăruit tuturor prea sfânta sa icoană Prodromiţa ca pe un zid neclintit de apărare împotriva duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi, a bolilor ştiute şi neştiute şi ca o chezăşie a mântuirii noastre.

Priveşte cu milostivire, prea curată Fecioară Înaintemergătoare, pe cei ce se roagă cu smerenie la icoana ta, chemând într-ajutor prea sfânt numele tău şi împlineşte precum binevoieşti rugăminţile acestora.

Cu toate Oştile Îngereşti, cu Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan, cu slăviţii apostoli şi cu toţi sfinţii, roagă-te Preasfântă Fecioară Maria Fiului tău Dumnezeu, să ne mântuiască pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

După aceasta Preotul (citeţul) rosteşte: Ecfonisul: ***Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Apoi în timp ce se cântă (rosteşte) troparul icoanei, preotul tămâiază icoana Prodromiţa şi pe credincioşi la biserică sau acasă la cei care au solicitat oficierea paraclisului, atunci când la locuinţa credincioşilor, paraclisul nu se oficiază de către preot, citeţul tămâiază singur icoana Maicii Domnului Înaintemergătoarea.

Troparul icoanei, pe glasul întâi: Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştei icoanei tale, cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne, o sărutăm mulţumind. Căci printr-nsa celor credincioşi le dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor. Pentru aceasta strigăm către tine: Slavă fecioriei tale! Slavă milostivirii tale! Slavă purtării tale de grijă, ceea ce eşti una binecuvântată!

Ectenia întreită

Preotul (citeţul) rosteşte Ectenia întreită:

1. Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila ta, rugămu-ne ţie, auzi-ne şi ne miluieşte. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

2. Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, iertarea, buna sporire şi chivernisire a robilor lui Dumnezeu (numele de botez) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

3. Încă ne rugăm ca să fie păzit sfânt locaşul acesta, ţara aceasta, oraşul acesta şi toate oraşele şi satele, de boală, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de venirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi, pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să ne fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru şi să-şi întoarcă toată mânia care se porneşte asupra noastră, să ne izbăvească pe noi de îngrozirea Lui cea dreaptă, care este asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 40 ori).

4. Încă ne rugăm şi pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să audă glasul rugăciunii noastre, a păcătoşilor şi să ne miluiască pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

5. Auzi-ne pe noi Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sunt pe mare, departe şi Milostive, milostiv fii nouă, Stăpâne, pentru păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

După aceasta Preotul zice ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni eşti, Doamne Dumnezeule şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin!

Preotul: Înţelepciune!

Strana: Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvita fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Preotul: Slavă Ţie Hristoase, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Strana: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin! Doamne miluieşte Doamne miluieşte Doamne miluieşte, întru numele Domnului, părinte, binecuvântează.

Preotul rosteşte Otpusul: Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Sale, ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale sfântului N (al hramului bisericii sau ocrotitorul ceresc al locuitei), ale sfântului N (din calendarul ortodox al zilei când se oficiază paraclisul), a cărui pomenire o săvârşim, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi, Ioachim şi Ana, şi ale tuturor sfinţilor să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi ca un bun şi de oameni iubitor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Preotul: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Imnografie

Tropar: Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştii icoanei tale cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne, o sărutăm mulţumind; căci prin ea celor credincioşi dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor pentru aceasta grăim către tine: Slavă fecioriei tale, slavă milostivirii tale, slavă purtării tale de grijă, ceea ce eşti una binecuvântată!

Condac: Chipului tău, prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ne închinăm credincioşii, cinstindu-l după vrednicie; căci ne păzeşti şi ne izbăveşti din ispite şi din toate relele întâmplări pentru aceasta mulţumind grăim ţie: Bucură-te, Fecioară, nădejdea şi slava creştinilor!

Canoane de rugăciune la icoana Născătoarei de Dumnezeu Prodromiţa (note):
https://www.edocr.com/v/3w6earbn/steaemy/Canoane-de-rugaciune-la-icoana-Nascatoarei-de-Dumn

https://www.academia.edu/43942936/Canoane_de_rug%C4%83ciune_la_icoana_N%C4%83sc%C4%83toarei_de_Dumnezeu_Prodromi%C5%A3a_note_

Sinaxarul zilei - Istoria icoanei Maicii Domnului Prodromiţa

Istoria icoanei Maicii Domnului Prodromiţa o aflăm din Sinaxarul zilei de 12 iulie desprins din Mineiul din anul 1910. Redăm textul mai jos aşa cum este prezentat în această ediţie a Mineiului fără a ştirbi nimic din farmecul arhaic al limbii române de la începutul sec. XX:

Sinaxar

Stih: Icoană a Maicii lui Dumnezeu de minuni izvorâtoare.
A Miresei celei prea curate, cu chipuri dumnezeeşti.
Celor ce te roagă să le fii acoperemânt şi păzitoare.
De toate ispitele şi de nevoi să-i mântueşti.
Dându-le dar şi vindecare de toate boalele.
Şi a dobândi prin tine toate cererile.

În 12 zile ale lunii iulie prăznuim pomenirea minunii sfintei Icoane celei cu dumnezeească minune zugrăvită - numai singure dumnezeeştile Feţe, adică: a prea Sfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Mariei şi a dumnezeescului său Fiu Iisus Hristos, ce prin dumnezeească iconomie, cu minune s-a închipuit în capitala Moldovei Iaşi, în anul de la întruparea lui Dumnezeu Cuvântului, 1863, luna iunie 28 de zile. Căreia pentru praznicul Sfinţilor Apostoli,

ce cade a doua zi, i s-a aşezat prăznuirea în 12 zile ale lui iulie; care făcătoare de minuni Icoană, întru acelaş an s-a adus în Sfântul Munte Athos şi se află în Chinoviul Român în sfânta biserică Catedrală ce are hramul Botezul Domnului nostru Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu şi a prea curatei Maicei sale pururea Fecioarei Mariei. Cu ale căreia sfinte şi prea puternice rugăciuni Hristoase Dumnezeule miluieşte-ne şi cu judecăţile care ştii, mântueşte-ne pre noi, ca un bun şi de oameni iubitor, Amin.

Povestire

Pentru-făcătoarea de minuni Icoană a Prea Sfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, cea cu dumnezeească minune săvârşită, numită Prodromiţa.

Plină de bucurie, plină de duhovnicească veselie şi de toată lauda, este prăznuirea noastră care o săvârşim astăzi, fraţilor creştini, întru pomenirea minunei ce s-a făcut cu această prea slăvită Icoană a Maicii lui Dumnezeu, a căreia istorie se începe întru acest fel, după cum urmează, cuvântul.
Iubiţii mei creştini! Ştim că întru cele mari şi fără de număr milostiviri, ce cu neîncetare se revarsă de la Părintele îndurărilor, asupra prea iubitei fiicei sfintei şi drept slăvitoarei Biserici, este un bogat dar al bunătăţii lui Dumnezeu şi proslăvirea sfintelor icoane pe pământ, prin o mai presus de fire şi prin minunata putere dumnezeească a facerii de minuni, ce săvârşeşte prin ele minunatul întru Sfinţii săi Dumnezeu. Carele şi prin sfintele icoane proslăveşte, pe cei ce îl proslăvesc prin credinţă vie şi vieaţă plăcută lui, prin acest mare dar, a celor mari dăruiri dumnezeeşti, cu primirea dreptei şi adevăratei credinţe s-a luminat şi străluceşte şi a noastră patrie şi bisericile ce sunt în România, s-au făcut pomi de vieaţă şi slobozind din sine adânci rădăcini ale credinţei celei dreptslăvitoare.

În toate părţile ei au adus roduri de drepte slăviri şi îmbelşugate, pe cât cu întâietatea la locurile sădirii lor, aşa şi pe toată faţa pământului României o au împodobit, cu roditoarele sale mlădiţe prin ceata cea cu mult număr a sfintelor şi de minuni făcătoare icoane şi nu numai în fericitele zile a dreptslăvitorilor noştri strămoşi, cari ardeau cu duhul pentru dreapta credinţă, au înmulţit Domnul minunile sale, prin arătarea şi descoperirea sfintelor icoane, atât a prea curatei Maicii lui Dumnezeu; precum şi a plăcuţilor lui, spre facerea de bine a sufletelor şi a trupurilor, celor ce cu credinţă aleargă spre închinăciunea sfintelor icoane - cel ce pe cei drepţi iubeşte şi pe păcătoşi miluieşte - ci şi în timpurile noastre aceste sărace de credinţă, au revărsat asupra noastră un îmbelşugat rîu de aceeaşi nepomenită a sa milostivire, ca să adape inimile cele cuprinse de uscăciunea puţinei credinţe,

spre a răsări întrînsele fapte bune creştineşti şi în privirea ochilor noştri s-a săvârşit o lucrare dumnezeească şi cu voinţa Domnului a răsărit pe tăria gânditorului nostru Cer a dreptslăvitoarei noastre Biserici, această icoană neisprăvită de mână omenească; care împodobindu-se cu strălucitoarele raze a facerilor ei de minuni şi tuturor cinstitorilor celor fără de număr, cari de la marginile lumii aleargă către strălucirea sa, vieaţă şi bucurie le izvorăşte.

În anul 1863, părinţii ieroshimonahi Nifon şi Nectarie, fondatorii schitului Prodromul din Sfântul Munte Atos, plecând să vie în Ţara Românească pentru trebuinţele acelui schit, aveau în inima lor o mare dorinţă şi evlavie, pentru o sfântă icoană mai însemnată şi de minuni făcătoare a Maicii lui Dumnezeu, ca să fie întru această sfântă nouă biserică, spre mângâerea celor ce se vor afla întru acest sfânt lăcaş, dupre cum mai toate mânăstirile Sfântului Munte, au câte o icoană făcătoare de minuni.

Deci aflându-se părinţii Nifon şi Nectarie, în oraşul Iaşi, capitală a Moldovei, au început a cerceta acolo, pentru un zugrav mai iscusit şi cu vieaţă plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Maicii lui Dumnezeu. Şi din pronia Dumnezeeească, au găsit pe un zugrav bătrân, cu numele Iordache Nicolau, cu carele s-au şi învoit să le facă această sfântă icoană după modelul ce i-au dat părinţii; însă i-au pus şi îndatorire ca să lucreze cu postul adică: De dimineaţă până când va flămânzi neluând nimica în gură; iară după masă să nu mai lucreze la această sfântă Icoană, ci alt lucru să facă până a două zi; şi într-acest fel să urmeze cu lucrul Icoanei până la săvârşirea ei.

Şi a primit numitul zugrav învoiala aceasta cu toată mulţumirea şi evlavia, decât numai zicând că el nu poate lucra acum ca mai 'nainte, că a îmbătrânit şi-i tremură mâinile; iar părinţii Nifon şi Nectarie l-au mai îmbărbătat zicându-i, să se silească şi să aibă credinţă, că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu. Şi aşa bunul bătrân zugrav a început lucrul cu multă evlavie şi lucra bine şi cu bună sporire câmpul şi hainele, iar feţele le-au lăsat la urmă după obiceiul zugrăvesc.

Deci după ce au isprăvit veşmintele după ştiinţa meşteşugului său, a început a lucra la chipul Maicii Domnului şi al Domnului nostru Iisus Hristos, dând mâna întâiu şi a doua, au mai rămas puţin ca desăvârşit să le îndrepteze şi să le săvârşească; a doua zi de dimineaţă s-a sculat şi a început a lucra iarăşi la feţe, ostenindu-se cu mare stăruinţă mai toată ziua, ca doară ar putea, să le îndrepteze şi să le săvârşească; însă lucrul ieşia cu totul dinprotivă, că nu numai nu a putut să le îndrepteze, ci mai ales desăvârşit le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urîte şi nepotrivite. Acestea văzând blagoslovitul bătrân zugrav, foarte s-a

mâhnit şi s-a scârbit, nepricepându-se ce va să fie lucrul acesta şi a încetat de a mai lucră, zicând: Păcat de osteneala şi postul ce am suferit atâtea zile, lucrând la această Icoană în zadar; Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu ce să mai zic, că de astă noapte cu toată silinţa mă chinuesc şi nu pot să le îndreptez; ba încă, acum chiar desăvârşit le-am stricat, făcându-mă ca un ieşit din minte, ca şi cum mi-aşi fi uitat meşteşugul.

Din întâmplare s-au dus în ziua aceia pe la dânsul părinţii Nifon şi Nectarie, ca să vază cum urmează cu zugrăvirea sfintei Icoane şi când au văzut-o şi ei întru acea stare nepotrivită, foarte s-au mâhnit şi s-au scârbit până la suflet, socotindu-se nevrednici darului şi voinţei Maicii lui Dumnezeu, după care a început şi tristul zugrav a le povesti întâmplarea ce a pătimit. Acestea auzind părinţii mai mult s-au mâhnit şi s-au amărît, zicând: Că nu voieşte Maica Domnului la dorinţa şi evlavia lor, însă părinţii nu s-au împuţinat cu totul, ci au lăsat lucrul la buna voinţa Maicii lui Dumnezeu şi mângâind încă cât au putut şi pe tristul zugrav, i-au zis să nu se împuţineze, ci să se apuce şi să isprăvească icoana pe cât îi va fi cu putinţă, fiindcă ei tot o vor lua, orişicum va fi şi plata ostenelei lui îi vor da-o deplin, după cum s-au tocmit cu dânşii.
Întru acea vreme s-a întâmplat de era acolo cu părinţii şi părintele ieromonahul grecul Grigorie Esfigmenitul, în sinodiea părintelui Arhiereu Nill Pentapoleos, carele şi el văzând Icoana într-acest fel, a zis părinţilor Nifon şi Nectarie: Păcat de cheltuoelile ce faceţi sfinţia voastră, vă rog nu mai duceţi astfel de icoană în Sfântul Munte, că acolo sunt destui zugravi cu mult mai buni, carii pot cu adevărat să vă facă o icoană cum se cade, după dorinţa sfinţiilor voastre.

Părinţii i-au răspuns: Că poate vor dărui-o acolo în ţară la vreo biserică mai săracă.

Apoi părinţii au plecat şi s-au dus la metohul lor, iar bătrânul zugrav a acoperit Icoana, cu o pânză curată şi încuind cu cheia uşa odăii unde lucra Icoana, a rămas foarte scârbit nemâncând nimica în ziua aceia, ci numai tot se ruga şi se închina până la obosire şi aşa s-a culcat fiind acum seară. A doua zi sculându-se mai de dimineaţă şi luând cheia, a deschis uşa odăii unde lucra şi a început a-şi găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorinţă şi evlavie ca să se apuce de lucru şi făcând câteva metanii, se închină şi se rugă Maicii lui Dumnezeu, ca să-i lumineze mintea şi să-i ajute ca să nu pătimească ca ieri.

Şi aşa mergând la Icoană ca să se apuce de lucru, a ridicat pânza de pe faţa Icoanei; atunci O,Minunile Maicii lui Dumnezeu! Vede cu adevărat că Sfintele feţe sunt cu dumnezeească minune îndreptate, încuviinţate şi de sineşi săvârşite şi pline de

dumnezeesc Dar şi Har după cum se vede chiar şi acum, sfânta aceasta de faţă Icoană a prea curatei Maicii lui Dumnezeu.

Această prea slăvită minune, văzându-o bătrânul zugrav, împreună cu ucenicii săi, foarte se minunau şi proslăveau pe Maica lui Dumnezeu, că ea singură cu minune dumnezeeească şi-a proslăvit sfânta sa faţă şi a Fiului său, pe care minune spre mai bună adeverire, cu înscris şi punerea peceţii şi a iscăliturii lui, a dat părinţilor Nifon şi Nectarie, care mărturie s-a pus să se păstreze în archiva acelui schit.

Iar coprinderea ei este într-acest fel: ***“Eu Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însuşi mâna mea, la care a urmat o minune prea slăvită în modul următor: După ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăviei mele, m-am apucat să lucrez feţele Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; după ce am dat mâna întâia şi a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârşit, privind eu la chipuri cu totul au ieşit di,potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meştejugul şi aşa fiind, seara m-am culcat scârbit nemâncând nimic în ziua aceia, socotind că a doua zi sculându-mă să mă apuc mai cu de-adinsul. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâiu am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei Icoană şi când m-am dus să mă apuc de lucru, o! prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile drese desăvârşit precum se vede şi eu văzând această minune n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşală am făcut aceasta ca să dau lustru la o asemenea minune.”***

Aceasta este povestirea acestei sfinte «Icoane».

Minunea aceasta s-a întâmplat noaptea spre 28 iunie şi pentru viitoarea prăznuire a Sfinţilor Apostoli, s-a mutat slujba Icoanei astăzi la 12 iulie; care minune dupre cum am zis vâzându-o zugravul de mai sus numit, s-a minunat şi cu spaimă privind nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea şi ucenicii lui văzând s-au spăimântat şi au început a chema prietenii şi vecinii de prin prejur ca să vază şi îndată s-a umplut casa zugravului de norod, care se minuna de proslăvirea acestei sfinte Icoane şi toţi se închinau aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea dumnezeeştilor feţe aşa de bine încuviinţate şi minunate.

Părinţii Nifon şi Nectarie, fiind la metohul schitului, dintru acel oraş Iaşi, îngrijaţi şi întristaţi, neştiind nimica de această minune, văd de năprasnă că vine unul din ucenicii zugravului foarte repede şi obosit, spuind în gura mare: Să trimeteţi curând

să ia sfânta Icoană, fiindcă, în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit şi acum poporul nu mai încape privind acea minune.

Deocamdată părinţii nu credeau cele grăite de ucenic şi cu ideia aceasta au trimis pe părintele Dosifteiu shimonahul carele avea ascultarea de mitocariu în Iaşi şi ajungând părintele Dosifteiu la casa zugravului, nu putea intra să vază sfânta Icoană, de îmbulzeala poporului; deci îndată luând o trăsură şi învelind sfânta Icoană cu o pânză curată, a adus-o la metoh urmând şi poporul. Iară în metoh venind, au închis porţile şi n-au mai lăsat pe nimeni să intre, până se vor sfătui că ce este de făcut.

Grabnic părinţii au făcut cunoscut sfintei Mitropolii de această minune. Şi venind însuşi Prea Sfinţitul Mitropolit Calinic Miclescu, cu tot clirosul său, au văzut sfânta Icoană şi crezând i s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: « Cu adevărat mare Dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunată şi proslăvită Icoană a sa».

Apoi dând binecuvântare de sfinţirea apei, au năvălit poporul la metoh spre închinarea sfintei Icoane şi cerând a le citi paraclise şi a face aghiasmă, cu care stropindu-se a început Darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă Icoană şi a face ***minuni***, pe care din cele multe, puţine vom spune aicea, spre slava lui Dumnezeu şi a Prea Curatei Maicii Sale şi pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu tăcând adevărul, că pe unele le-au văzut cu ochii lor părinţii Nifon şi Nectarie, împreună cu alţi fraţi cari erau la metoh; iar altele s-au văzut când s-a adus această sfântă Icoană:

***

«Un om avea albeaţă pe amândoi ochi, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe şi aducându-l cei ce-l purtau, s-a închinat la sfânta Icoană, stropindu-se şi spălându-şi ochii cu aghiasmă, dându-i de a şi băut, luând şi acasă ca să bea şi să se mai spele, spuindu-i să aibă credinţă la Maica Domnului şi aşa făcând, peste trei zile, a venit ca să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-şi ochii că s-au curăţit şi văd luminat.

***

Altul avea lepră, peste tot trupul lui erau numai bube; carele închinându-se cu credinţă şi stropindu-se cu aghiasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

***

Un boer a venit şi a spus, că un fiu al lui acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaşte cum că este viu; iar altmintrelea este cu totul mort şi rugându-se la această sfântă Icoană a Maicii Domnului, a luat aghiasmă şi s-a dus de l-a stropit, dându-i şi în gură puţină ca să bea. Şi îndată s-a trezit copilul cu totul sănătos, pre carele l-a adus tatăl său de s-a închinat la sfânta Icoană şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu.

Acestea şi altele multe: Bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămături şi alte feluri de boale, sfânta această Icoană a tămăduit, pe care părinţii de la metoh nu le-au însemnat, fiind obosiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le ceti paraclise şi aghiesme, încât nu puteau să ţie socoteală de cine cu ce se foloseşte şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni de a le opri Icoana acolo, zicând că a lor este, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea, cu zugrăvirea dumnezeeştilor ei feţe. Acestea înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie şi văzând că se înmulţeşte poporul neîncetat, au ridicat cu grăbire sfânta Icoană şi au plecat spre Sfântul Munte.

Deci plecând din Iaşi, au venit cu sfânta Icoană în oraşul Huşi. Dar şi aici, mult s-au mirat, cum a simţit poporul, fiindcă seara târziu au sosit la Episcopie şi a doua zi când s-a luminat, tot oraşul a simţit ca şi cum le-ar fi vestit cineva şi îndată s-a umplut Episcopia de popor. Însă părinţii îndată au plecat, temându-se nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi Vodă Cuza şi zicea: să se oprească sfânta Icoană, fiindcă s-a făcut minunea în Ţară.

Din Huşi au mers în oraşul Bârlad şi ducând sfânta Icoană, la casa doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit venirea sfintei Icoane, cu părinţii. Unde aflând protoereul din Bârlad, a poftit pe părinţi, să aducă sfânta Icoană în Catedrala oraşului, ca să se închine tot poporul de acolo. Şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi sfânta Icoană a săvârşit şi acolo multe minuni, dintre cari vom spune pe una mai însemnată:

***

În oraşul Bârlad era un dascăl foarte procopsit la învăţătură şi înţelept, carele avea la şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo şi spunea pentru dânsul bârlădenii, că este foarte de treabă şi cinstit, decât numai la biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paşti. Acela auzind de venirea sfintei Icoane, a trimis trăsura sa, rugând pe părinţi să facă osteneală să meargă cu sfânta Icoană la casa lui; dar părinţii nu au voit, trimiţându-i răspuns: Că mai cuviincios este să vie el la sfânta Icoană şi astfel el a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu Icoana la el. Apoi s'au rugat mulţi oameni şi au îndemnat pe părinţi a merge cu Icoana la

dânsul, pentru folosul sufletului lui. Deci părinţii când au voit să ia sfânta Icoană şi să o pue în trăsură, aşa de grea s-a făcut, încât abia patru inşi cu mare greutate o au dus până la trăsură şi când au voit să o pue în trăsură a trosnit aşa de tare sfânta Icoană, încât toţi s-au spăimântat şi caii dela trăsură au tresărit, iar tocul Icoanei s-a desfăcut din toate încheeturile lui. Atunci au cunoscut toţi că nu voeşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo; iar înapoi întorcându-o doi oameni, o au adus foarte uşor.

***

Asemenea o doamnă evlavioasă, foarte mult bolnavă, fiind afară la moşie, se temea să se sue în trăsură, ca să nu moară pe drum până în oraş; i s-a arătat această sfântă Icoană în vedenia visului, poruncindu-i să se scoale curând şi să vie la Bârlad ca să se binecuvânteze de la sfânta Icoană şi cum s-a suit în trăsură, îndată s-a cunoscut desăvârşit sănătoasă şi venind la părinţi, a mărturisit, zicând: Cu adevărat, pe această sfântă Icoană, o am văzut astă noapte în vis, care mi-a zis, să viu cât mai în grabă la Bârlad, să apuc închinarea ei şi acum iată sunt sănătoasă.
Din Bârlad, au venit părinţii cu sfânta Icoană la Galaţi şi o au pus în biserica Sfinţilor Împăraţi.

***

La această biserică un zugrav lucra meşteşugul său şi văzând îmbulzeala poporului la sfânta Icoană, s-a mirat foarte şi a început a ocări pe oameni făcându-i înşelaţi şi proşti, cari nu cunosc nimica, au doară credeţi voi, basmelor călugăreşti? Nu vă amăgiţi, că greşiţi şi altele mai multe zicea. Acestea bârfind şi însuşi se uită cu obrăznicie în faţa sfintei Icoane, ocărând pe popor în gura mare; atuncea deodată Maica lui Dumnezeu, prin schimbarea feţii sale, atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul şi apoi el singur s-a făcut propoveduitor poporului, zicând: Să crează că cu adevărat sfânta Icoană, cu minune dumnezeească este zugrăvită.

După plecarea sfintei Icoane din Iaşi, în urmă au urmat o prea slăvită minune şi de mare mirare în acel ţinut.

***

Într-un han la drum, era un evreu cu soţia sa şi cu copii; acel evreu ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit unde s-a dus şi un alt prieten al lui, evreu asemenea, îngropându-1 a luat marfa şi paralele rămase, aducându-le evreicii, soţiei mortului, spuindu-i de întâmplarea morţii bărbatului ei.

Iară după ce s-a dus evreul acela strein, vrăjmaşul a pus în mintea slugii, ca să omoare pe evreică şi luându-i averea să se ducă de acolo; deci pândind o noapte când era singură numai evreica cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii. Iar ea văzând primejdia şi după toate rugămintele nefolosind nimica, a scos tot ce a avut şi i-a dat, numai să-şi scape vieaţa.

Şi luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grije socotind, că evreica are să spue ori la cine va veni în han şi va fi vădit. Deci ca să fie fără de grije, s-a plecat în gândul său, să o spânzure şi gătind spânzurătoarea, evreica plângând se rugă către dânsul, ca să o lase cu vieaţă, dar el îşi căută de planul său.

Intre acestea şi-a adus aminte evreica de zugrăvirea cu dumnezeească minune a sfintei Icoane, fiindcă străbătuse această veste pretutindenea şi la acea nevoie a început cu lacrămi a se rugă ca o creştină, zicând: Maica Domnului! dacă cu adevărat chipul tău s-a zugrăvit cu dumnezeească minune precum am auzit, izbăveşte-mă de această primejdie, că atunci voiu crede şi mă voiu boteza eu şi toată casa mea. Acestea şi alte mai multe zicând evreica cu mare plângere, sluga s-a apropiat la evreică să o pue în laţ; dar socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, a pus un scaun subt el şi laţul în gât, să vadă de este potrivit şi cum a călcat el nu se ştie, că a sărit scaunul de subt picioarele lui şi a rămas singur spânzurat. Iară evreica văzând această minune, a crezut cu toată casa sa şi s-a botezat dupre cum se făgăduise.

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu sfânta Icoană aproape de pornire fiind, s-a făcut faţa sfintei Icoane, «ca ghermesit» adică valuri de-a curmezişul obrazului ca asudată, apoi intrând în vaporul austriac, Loid, se mirau toţi de acest chip minunat al sfintei Icoane, câţi se aflau în vapor, nu numai călătorii creştini ortodocşi, dar şi austriacii matrozi, cinstindu-1 şi închinându-i-se, după care ajungând părinţii cu sfânta Icoană în Sfântul Munte, la arsanaoa schitului, au trimis veste sus la schit, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte, cu cântări şi tămâeri, spre întâmpinarea sfintei Icoane şi aşa dusă fiind sfânta Icoană, cu mare pompă, în sunetul clopotelor, s-a aşezat în sfânta această biserică, unde se vede de toţi şi I se face astăzi această obştească prăznuire.

***

În acest schit, se afla atunci un frate topit de boală cu numele Inochentie, carele numai pe suflare se cunoştea că este viu, de trei săptămâni nemâncat şi nu mai vorbia nicidecum. Şi cum a intrat sfânta Icoană în schit, ca dintr-un somn s-a trezit şi a cunoscut că a venit Maica lui Dumnezeu închipuită pe Icoană; deci a cerut să-1

ducă ca să se închine şi el şi închinându-se, acestea a grăit către Sfânta Icoană: «Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos să mai trăesc însânătoşază-mă, căci cred că poţi; iar dacă trăind, mai rău mă voiu strica, mai bine să mor acuma, decât să mă chinuesc aşa; fie voia ta, cum voeşti Stăpâna mea şi cum cunoşti că îmi este de folos»; Acestea el zicând s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie; dar însă nu ne-a spus nimica, ci îndată a cerut cămaşe curată ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace şi în toată rânduiala monahicească, că era schimnic. Şi cerând împărtăşirea prea curatelor Taine: Trupul şi sângele lui Hristos Mântuitorului nostru, după ce s-a îmbrăcat şi s-a împărtăşit, n-a trecut un ceas de când se închinase la sfânta Icoană şi şi-a dat duhul.

***

Încă şi alt frate anume Serghie, crezându-şi minţii sale, a fugit din schit nespuind nimănui şi s-a dus de s-a băgat într'o peşteră pustie, cu socoteală ca să se apuce de o nevoinţă mai mare. Odată rugându-se el după obiceiu, s-a pogorît deasupra capului său un luceafăr luminos şi sta aşa în vederea ochilor lui; însă el îşi făcea canonul său. Apoi acel luceafăr, atât de tare a trăsnit, încât a căzut la pământ şi desăvârşit a ameţit şi a surzit şi după trei zile s-a deşteptat, însă desăvârşit surd şi de tot slăbit; cu toate acestea, cum a putut a venit la schit şi a mărturisit întâmplarea, dar altă ispită: Că toţi cel ce-1 vedeau îl auzeau şi înţelegeau ce spunea el, iară ceea ce i se spunea, el nimica nu auzea, fără numai prin scrisoare se înţelegeau cu dânsul. Şi făcându-li-se milă l-au dus la sfânta Icoană, înălţând cu dinadinsul rugăciuni pentru el. Şi aşa Maica lui Dumnezeu l-a vindecat că i-a venit auzul ca şi întâiu.

***

Altă dată un meşter dintre cei ce lucra în schit, din neştiute judecăţile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea şi aducându-l dinaintea sfintei Icoane, cetindu-i acatiste şi paraclise, s-a izbăvit de acea neputinţă.

Şi aceste spuse sunt numai care s-au văzut cu ochii, de unii din părinţi şi altele ni le-au spus cei cari s-au folosit de la această sfântă icoană.

Pricina însă, care ne-a îndemnat să scrim şi aceste puţine, este pentru slava Maicei lui Dumnezeu şi spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirei acestei sfinte Icoane. Iar dacă cineva nu crede, noi nu păgubim nimica, fiindcă ne-am făcut datoria cuvenită, a scrie aceste minuni. Noi însă credem şi mărturisim, că Maica lui Dumnezeu, pururea a săvârşit şi săvârşeşte minuni,

până la sfârşitul veacurilor, din bunătatea sa, spre folosul celor ce cred şi se închină ei, cu credinţă şi cu dragoste.

***

Într-un an, iulie în zece, părinţii din Chinoviu rânduiţi a pescui, s-au pogorît noaptea la mare la Arsana, ca să arunce toate mrejile spre pescuire, deşi în timpul acesta nimeni, nici mănăstirile, nici ori care alt pescar, nu aruncă mreji, fiindcă apa este caldă şi peştele umblă în faţa apei pe deasupra şi de aceia nu se prinde peştele în mreji. Însă părinţii, fiind trei la număr, au zis: Noi să cercăm şi să aruncăm mrejile şi Maica lui Dumnezeu, de va vroi, puternică este.

Iar unul dintre aceşti trei monahi, fiind cam cu îndoială, a îndrăznit a zice întru sineşi: Să văz acum dacă Icoana aceasta a Maicei Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun părinţii - să facă să se prinză peşte în timpul acesta de vară şi atunci voiu crede fără îndoială.

Şi aşa au aruncat în mare cinci bucăţi de mreji, optzeci de stânjeni bucata şi le-au lăsat în mare, nu trei ceasuri după obiceiu, ci cinci ca să se pescuiască bine; apoi începură a le scoate şi nu găseau întru o bucată de mreajă decât 4 sau 5 peştişori mici, aşa au urmat la toate bucăţile de mreji, iar când au scos bucata cea mai de pre urmă, au început aceşti părinţi a cârti; că Maica Domnului nu a voit şi păcat - ziceau - de osteneala care o au făcut dânşii şi acum scoseseră mreaja mai mult de jumătate. Când iată că fără de nădejde fiind, Maica lui Dumnezeu nu i-au lăsat împuţinaţi, arătându-le minune - că dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca de peşte.

Mărimea acestei sfinte Icoane, este în lungime de 4/2 palme, iar latul după analoghie. Nu este făcută după nici una din icoanele făcătoare de minuni, ci este făcută după un nou plan al zugravului. Faţa ei este ca văpseala grâului; nasul, gura, bărbia sunt foarte potrivite la măsuri, iar ochii, atâta dar au, ca şi cum ar soarbe inima privitorilor; cu toate acestea, căutătura este cu stăpânire şi privind cineva cu înţelepciune şi cu luare aminte, în faţa acestei sfinte Icoane, va vedea caracter de mare neam, amestecat cu o blândeţe, cu care arată că este însăşi Maica lui Dumnezeu închipuită pe Icoană şi plină de Dar dumnezeesc şi nu poate nimeni să o privească fără să nu simtă în inima sa dulceaţă duhovnicească, bucurie şi umilinţă, fără numai de va fi vreun om prea cerbicos şi întunecat la minte, ca să nu simtă nimica dintru acestea, că numai din privirea ei se încredinţează fiecare cum că nu este săvârşită de mână de om, precum mărturisesc şi străinii cari vin de o văd, că nu stă numai într-un chip sfânta ei faţă, ci uneori se cam smoleşte, alteori se îngălbineşte, iar la pri-vigherile cele de

toată noaptea, la praznice împărăteşti şi mai ales la această prăznuire de acum, atât este de veselă şi voioasă cum este un triandafi, încât privitorilor nu li se pare că văd chip, ci ca şi cum ar privi chiar pre adevărata Maica lui Dumnezeu şi stă în strană în mijlocul bisericii, cu podoabe încuviinţată, ochii tuturor atrăgând şi nesăţioase priviri având.

Şi precum odinioară a văzut-o Sfântul Dionisie Areopaghitul, în sfântul Sion, asemenea şi în Sfântul Munte, au văzut-o deştept fiind în dumnezeeească vedenie, cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, şezând pe scaun, ca o împărăteasă, încunjurată de îngeri şi de arhangheli şi de toţi cuvioşii Sfântului Munte, slăvindu-o şi închinându-i-se ei, care avea palaturi de aur înalte, către partea ce se zice Vigla, în care loc acum cu ajutorul ei, s-a făcut această nouă biserică, întru slava Fiului ei spre mântuirea monahilor români şi a tuturor credincioşilor ortodocşi.

Mulţămită dar fraţilor, toţi să dăm lui Dumnezeu, pentru această prea slăvită şi nouă minune, că la Dumnezeu toate sunt cu putinţă, precum vedem prin Sfintele Scripturi.
Drept aceea noi toţi câţi ne-am adunat la această sfântă şi veselitoare prăznuire a Maicei lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei sfinte Icoane a ei, ce îşi are închipuite feţele cu minune, să strigăm credincioşii:

Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Marie, sprijinitoarea şi apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare; Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele Prodromiţă adică înaintemergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune şi ne du întru împărăţia cerească; povăţuieşte-ne pe noi şi pe toţi dreptcredincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci, de slava Fiului tău şi Dumnezeului nostru, că binecuvântată şi prea proslăvită eşti, în vecii vecilor.

Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromiţa de la Muntele Athos; Sfinţii Proclu şi Ilarie

În vremea zidirii schitului românesc Prodromu de la Muntele Athos, primul stareţ, Nifon, se gândea în ce chip ar putea dobândi o sfântă icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni.

Pentru aceasta, în anul 1863, stareţul Nifon, însoţit de ieroschimonahul Nectarie, a venit în România, la Iaşi, căutând un bun zugrav care ar fi primit să picteze icoana Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în braţe.

L-au aflat pe un bun zugrav bătrân, Iordache Nicolau, care a primit cu bucurie propunerea celor doi monahi, începând cu multă evlavie a lucra cu bună sporire la veşminte şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând ca Sfintele Feţe să le facă pe urmă, după cum era obiceiul său. După ce a terminat de zugrăvit veşmintele a început a lucra la Sfintele Feţe, însă după multe încercări şi osteneli chipurile erau schimonosite, având o înfăţişare neplăcută. Pentru aceasta era foarte mâhnit, dar într-o zi, mergând să înceapă lucrul, văzu înspăimântat că Sfintele Feţe erau cu desăvârşire îndreptate, pline de dumnezeiesc har şi veselie.

O copie a acestei icoane minunate se află în Bucureşti, la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului.

***

Astăzi, Biserica Ortodoxă îi pomeneşte şi pe Sfinţii Proclu şi Ilarie (†100). Ei au trăit în satul Calipos, aproape de Ancira, pe vremea împăratului Traian şi au fost daţi la chinuri pentru Hristos de Maxim dregătorul.

Mai întâi a fost prins Sfântul Proclu şi după ce l-au chinuit cumplit, l-au împuns cu săgeţi şi aşa şi-a dat sufletul.

Sfântul Ilarie a fost şi el bătut, târât pe pământ şi în cele din urmă păgânii i-au tăiat capul.

Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos - 12 iulie

https://www.trinitas.tv/cinstirea-sfintei-icoane-a-maicii-domnului-prodromita-de-la-muntele-athos-12-iulie/

***

Astăzi Biserica noastră pomenește o minune a Maicii Domnului săvârșită cu o icoană a sa. Icoana este cunoscută sub numele de „Prodromița”, numele acesta provenind din faptul că icoana se află la Schitul românesc din Sfântul Munte numit Prodromu, adică al înaintemergătorului și botezătorului Ioan.

Minunea a constat în faptul că chipul Maicii Domnului și al pruncului Iisus s-au pictat în mod minunat. Nu a fost pentru prima dată în istorie când s-a săvârșit acest fel de minune. În istoria Bisericii noastre sunt mai multe cazurile așa-numitelor icoane acheiropoieta adică nefăcute de mână omenească.

Minunea s-a întâmplat în Iași pe 28 iunie 1863.

Părinții ieroschimonahi Nifon și Nectarie, fondatorii Schitului românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos se aflau în țară dorind să găsească un iconar iscusit să le facă o icoană a Maicii Domnului pentru Schit.

La Iași l-au găsit pe iconarul Iordache Nicolau, înaintat în vârstă și cu viață duhovnicească sporită. Acesta a primit cu bucurie dorința părinților prodromiți și a început să picteze. După obiceiul iconografiei au pictat mai întâi hainele lăsând chipurile sfinte pentru sfârșitul lucrării. În timp ce lucra la această sfântă icoană Iordache Nicolau postea și se ruga neîncetat.

Când a ajuns să picteze sfintele chipuri nu izbândea fețele ieșind nereușite. S-a mâhnit profund, la fel cum s-au mâhnit și părinții Nifon și Nectarie venind să vadă

ce se întâmplă. Au spus dezamăgiți iconarului să o termine așa cum poate pentru că se vor ține de cuvânt și o vor cumpăra de la el. Iordache Nicolau era dezamăgit și trist simțindu-se „ca și când și-ar fi uitat meșteșugul” cum avea să mărturisească mai târziu.

A părăsit atelierul în acea seară acoperind icoana cu o pânză curată albă și a plecat spre odihnă încuind ușile. A doua zi urma să mai încerce pentru ultima dată.

În noaptea aceea Maica Domnului a săvârșit minunea de a termina icoana într-un mod atât de frumos încât încântă ochii și mișcă inimile credincioșilor celor ce o privesc până astăzi.

A doua zi s-a făcut cunoscută minunea iar mulțime de popor în frunte cu mitropolitul de atunci al Iașilor, ÎPS Calinic Miclescu au venit și s-au închinat sfintei icoane a Maicii Domnului. După ce s-au oprit cu ea în mai multe cetăți ale Moldovei părinții Prodromiți au dus-o la Sfântul Munte unde se află până astăzi.

Credincioșii, în semn de mulțumire pentru harul și binecuvântările revărsate de Maica Domnului în viețile credincioșilor din toate timpurile, își aduc aminte an de an prin această sărbătoare specială și de minunea săvârșită la pictarea icoanei Prodromița.

Icoana Maicii Domnului "Prodromiţa" - Schitul Prodromu

Icoana Maicii Domnului Prodromiţa se află în Schitul Prodromu, în Sfântul Munte Athos.

Între icoanele nefăcute de mâini omeneşti se numără şi această icoană a Maicii Domnului ce se cheamă "Prodromiţa", zugrăvită în chip minunat în anul 1863, în Ţara Românească.

În acel an, Părinţii Nifon şi Nectarie, ctitorii Schitului Prodromu, din Sfântul Munte Athos, mergând în ţară pentru trebuinţele schitului, aveau în inima lor o mare dorinţă pentru o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care să fie aşezată în biserica cea nouă, după cum mai toate mănăstirile Sfântului Munte au câte o icoană făcătoare de minuni.

Deci aflându-se Părinţii Nifon şi Nectarie în Iaşi, au început a cerceta acolo pentru a afla un zugrav mai iscusit şi cu viaţă plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Născătoarei de Dumnezeu. Şi au găsit un zugrav bătrân, Iordache Nicolau, cu care s-au învoit să le facă această icoană, după modelul primit

de la părinţi. Însă s-au tocmit ca să lucreze numai cu post, adică: de dimineaţă până când va flămânzi să nu ia nimic în gură, iar după-masă să nu mai picteze, ci alt lucru să facă până a doua zi, urmând această rânduială până la terminarea ei. Bătrânul zugrav primi învoiala cu toată evlavia şi mulţumirea.

Iată ce scria el, în 29 mai 1863, despre zugrăvirea icoanei cea cu dumnezeiască minune săvârşită, într-o scrisoare păstrată în arhiva Schitului Prodromu: "Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea şi în vremea lucrului a urmat o minune prea slăvită, în modul următor: După ce am terminat veşmintele, după mesteşugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez faţa Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia şi a doua, apucându-mă de noapte ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri am văzut că totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. Şi aşa, făcându-se seara, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi Sfânta Icoană şi când m-am dus să mă apuc de lucru, o! prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile terminate desăvârşit, precum se vede. Eu văzând această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi greşeala am facut aceasta, ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane."

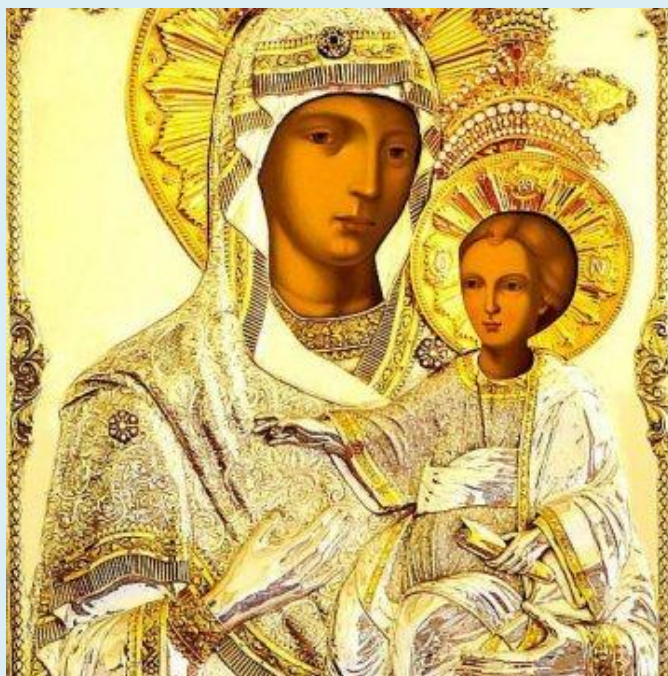
Rugăciunea pe care preoţii o rostesc înaintea acestei icoane este următoarea:

"Prea Sfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Maria, protectoarea şi apărătoarea noastră, cerem a Ta nebiruită apărare. Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele de "Prodromiţa", adică înainte-mergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune şi ne du de mână întru Împărăţia cea cerească. Povăţuieşte-ne pe noi, toţi drept credincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci de mărirea Fiului Tău şi Dumnezeul nostru, că Binecuvântată şi prea proslăvită eşti, în vecii vecilor. Amin."

Dimensiunile icoanei sunt de 1 metru pe 0.7 metri. O caracteristică a acesteia este faptul că icoana, cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, acest lucru întărind credinţa cum că Sfintele Feţe au fost pictate miraculos de mână nepământească.

Prăznuirea acestei icoane are loc în fiecare an, pe data de 12 iulie, cu priveghere de întreaga noapte.

Calendar orthodox - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sfinții mucenici Proclu și Ilarie; Sfânta Veronica; Sfântul cuvios Paisie Aghioritul

Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos

În vremea zidirii Schitului românesc Prodromu, în Sfântul Munte Athos, primul stareţ, ieroschimonahul Nifon, plin de râvnă duhovnicească şi dragoste către Maica Domnului, se gândea în ce chip ar putea dobândi o sfântă icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, care să fie spre mângâiere frăţimii şi a închinătorilor, şi totodată ocrotitoare acestei noi obşti monahale, precum se află şi la celelalte sfinte mari locaşuri din Sfântul Munte.

Şi fiindcă alt mijloc nu era, a alergat cu fierbinţi lacrimi către însăşi Maica Domnului şi prea iubitul ei Fiu, dulcele Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, cerând mila şi ajutorul Său, ca zugrăvind o icoană nouă a Maicii Domnului, să o proslăvească prin faceri de minuni.

În anul 1863, pentru neapăratele trebuinţe ale Sfintei Mănăstiri, mergând în România, părintele Nifon, însoţit de părintele Nectarie ieroschimonahul, şi ajungând în Iaşi, unde a stat mai mult timp, nu înceta cercetând vreun bun zugrav, care ar fi primit să zugrăvească icoana Maicii Domnului, în condiţiile pe care le dorea: cu post şi rugăciune.

În sfârşit, din pronia lui Dumnezeu, care hotărâse ca sfântul nou locaş românesc să fie înzestrat cu un nepreţuit odor sfânt, cu această sfântă, prea strălucită şi neasemănată icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni, plină de har şi de toată frumuseţea, protectoarea şi de grijă purtătoarea noastră, a aflat de un bătrân şi bun zugrav român, anume Iordache Nicolau din oraşul Iaşi.

Cu acesta intră în vorbă pentru zugrăvirea icoanei Maicii Domnului, arătându-i şi condiţiile următoare: să zugrăvească icoana Maicii Domnului, cu Domnul Iisus Hristos prunc în braţe pe stânga, cât va putea mai bine şi mai frumos, în mărime de 1 m şi 10 cm, pe scândură de lemn de tei; şi în tot timpul cât va lucra, să facă rugăciune către Maica Domnului, citind Acatistul sau Paraclisul în toate zilele, şi să nu mănânce, nici să bea mai înainte de lucru, iar după mâncare să nu mai lucreze, şi să se păzească în curăţenie trupească până la terminare, să fie mărturisit la duhovnic şi să nu aibă ceartă şi vrajbă cu nimeni.

Evlaviosul zugrav primi cu bucurie zisele condiţii, dar se umilea, zicând că-i tremură mâinile de bătrâneţe şi că nu mai poate zugrăvi aşa bine şi curat ca altădată; Părinţii îl încurajau însă să aibă credinţă şi să se silească, pentru că-i va ajuta Maica Domnului. Şi aşa, bunul şi cucernicul bătrân zugrav a început cu multă evlavie a lucra frumos şi cu bună sporire, astfel că, în câtva timp, a terminat veşmintele şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând ca Sfintele Feţe să le facă pe urmă, după cum era obiceiul lui.

După ce a terminat de zugrăvit, cum s-a priceput mai bine, veşmintele şi câmpul, a început a lucra la Sfintele Feţe a Maicii Domnului şi a lui Dumnezeu Pruncul, Domnul Iisus Hristos, silindu-se cu toată dăruirea ca să le facă pe cât va putea mai bine; însă în ziua aceea, după multă osteneală, îl apucă seara fără vreo izbândă, şi astfel lăsă lucrul mâhnit.

A doua zi, plin de zel, se apucă de dimineaţă a lucra cu toată silinţa, că doar ar putea reuşi să îndrepte Sfintele Feţe şi să le termine; căci ardea cu sufletul de dragostea duhovnicească pe care avea să vadă Sfânta icoană făcută aşa precum doreau şi părinţii. Dar, cu toată osteneala lui şi cu tot zelul ce avea, lucrul ieşea dimpotrivă; că nu numai că n-a putut să le îndrepte, ci şi mai rău le-a schimonosit, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe şi urâte, ieşite din cuviincioasele măsuri, având o înfăţişare întru totul neplăcută.

Văzând bietul zugrav că după atâta osteneală, trecându-i mai toată ziua, n-a putut face nimic, se mâhni din adâncul inimii şi, nepricepându-se ce să mai facă, încetă de a mai lucra, văitându-se în sine şi zicând: *„Păcat de osteneala mea şi de postul*

pe care l-am suferit atâtea zile, în zadar lu-crând fără nici un folos duhovnicesc la această icoană! Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu, poate nu este voinţa Maicii Domnului să fac eu icoana aceasta, pe care cu atâta evlavie o cere părintele Nifon; nu ştiu ce să zic! Că eu cu rugăciuni şi post, cu toată osteneala şi dragostea, de atâta timp mă muncesc şi nu pot face nimic! De atâta vreme mă ostenesc să îndrept Sfintele Feţe, şi parcă mi-am ieşit din minte, căci mai rău le-am mâzgălit; ori că mi-am uitat meşteşugul…”

Pe de altă parte, părintele Nifon, arzând cu dorul să vadă Sfânta icoană terminată, se duse în ziua aceea, împreună cu părintele Nectarie, să vadă cum lucrează zugravul la icoană, dacă o face bine şi frumoasă, şi găsi pe zugrav mâhnit, că nu putea isprăvi nimic; şi văzând icoana, rămaseră întristaţi şi în mirare, socotind în sine, ca nişte oameni, că nu este voia lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului ca Sfântul nou locaş românesc Prodromu să se întărească prin această Sfântă icoană şi să aibă un dar şi mângâiere duhovnicească şi ocrotire pentru cei ce cu frica lui Dumnezeu şi cu dragoste se vor nevoi într-însul, precum şi ajutor şi răsplătire binefăcătorilor şi miluitorilor lui. Însă Maica Domnului pregătea un mai mare dar şi mângâiere decât socoteau ei; căci cerea cu umilinţă mila lui Dumnezeu.

Apoi le povesti şi bătrânul zugrav ce a suferit şi câtă osteneală şi-a dat, ca să poată face o lucrare bună şi plăcută, şi cum n-a putut reuşi întru nimic. Părinţii îl mai încurajară însă cu cuvinte duhovniceşti, ca să nu-şi piardă evlavia, ci să mai încerce o dată a îndrepta şi săvârşi Sfintele Feţe; şi de nu va putea face nimic, să o lase aşa precum va ieşi, că *,,noi, zice, îţi vom plăti osteneala şi o vom lua; mai roagă-te şi dumneata cu fierbinţeală, ca să-ţi ajute Maica Domnului să isprăveşti bine şi frumos”.*

Se întâmplase să vină acolo şi părintele Grigorie ieromonahul, ucenicul prea sfinţitului arhiereu Nil Pentapoleos din Sfântul Munte, şi, văzând icoana în aşa stare, zise: *„Păcat de osteneala şi cheltuiala ce faceţi cu această icoană. Ce, voiţi să o duceţi la Sfântul Munte? Dar nu găsiţi acolo zugravi mai buni, să faceţi o icoană frumoasă, cum se cuvine şi după cum doriţi?!”*

Părinţii îi răspunseră că nu pot lăsa pe zugrav în pagubă, ci că, plătindu-i acestuia ce se înţeleseseră, o vor dărui la vreo biserică săracă din Iaşi.

După aceea, părinţii au plecat la Metoc, iar zugravul a acoperit icoana cu o pânză curată şi, încuind cu cheia uşa camerei unde lucra, s-a retras foarte mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci tot închinându-se să-i lumineze Dumnezeu mintea şi rugându-se să-i ajute a termina frumos Feţele Sfintei icoane.

A doua zi, sculându-se mai de dimineaţă şi luând cheia, a deschis uşa camerei unde lucra Sfânta icoană şi a început a pregăti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorinţă şi râvnă să se apuce de lucru; şi, făcând câteva metanii, se închină şi se rugă Maicii Domnului să-i ajute.

Şi aşa, mergând să înceapă lucrul, a ridicat pânza de pe Sfânta ocoană; şi - o, minunile Maicii lui Dumnezeu! - văzu, înspăimântat, că Sfintele Feţe sunt cu desăvârşire îndreptate şi bine încuviinţate, pline de dumnezeiesc har şi veselie, după cum se vede şi până acum la această Sfântă icoană a prea curatei Maici a lui Dumnezeu, care nu altfel, ci în adevăr cu dumnezeiască minune sunt săvârşite!

Această minune, spre mai bună încredinţare, a întărit-o zugravul prin act sigilat şi iscălit cu propria sa mână, pe care l-a dat părinţilor şi care se păstrează în arhiva Schitului Prodromu din Sfântul Munte, unde se află şi Sfânta icoană; iar cuprinsul lui este acesta: *Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea, la care a urmat o minune prea slăvită, în modul următor: după ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăvirei mele, m-am apucat să lucrez Feţele Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Christos; după ce am dat mâna întâia şi a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârşit, privind eu la chipuri, cu totul au ieşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul; şi aşa, fiind seară, m-am culcat scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, socotind că a doua zi, sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul.*

După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi Sfânta ei icoană, şi când m-am dus să mă apuc de lucru - o, prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! - s-au aflat chipurile drese desăvârşit precum se vede; şi eu văzând această minune, n-am mai adaos a-mi mai pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta, ca să dau lustru la o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei Sfinte icoane.

Iordache Nicolau, 1863, iunie 29, Iaşi

Minunea aceasta s-a întâmplat noaptea, spre 28 iunie; iar pomenirea minunatei zugrăviri a acestei Sfinte icoane s-a pus la 12 iulie, fiindcă la 13 avem Soborul Arhanghelului Gavriil, care, ca unul ce întotdeauna este slujitor de aproape al Maicii Domnului, credem că tot prin el s-a săvârşit şi această minune.

Pe lângă aceasta, era cu greu să se pună două praznice cu privegheri de toată noaptea unul după altul, adică la 28 şi 29 iunie, când se prăznuiesc şi Sfinţii apostoli Petru şi Pavel. Şi s-a aşezat să se facă praznic mare, cu privegheri de toată noaptea, care se numeşte şi cel de-al doilea hram al Schitului românesc Prodromu, adică al Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromiţa.

Minunea aceasta, după cum am zis, văzând-o zugravul, nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea şi ucenicii lui, văzând, i-a cuprins mirarea şi au început a chema prietenii şi vecinii de prin preajmă ca să vadă, şi îndată s-a umplut casa zugravului de lume multă, care se minuna de proslăvirea Sfintei icoane, şi toţi se închinau, aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea Sfintelor Feţe, aşa de bine încuviinţate şi minunate, pline de har şi o frumuseţe neasemănată, care deodată aduc la evlavie şi respect pe oricare privitor.

Părinţii Nifon şi Nectarie cu ceilalţi, fiind la Metocul din oraşul Iaşi, îngrijoraţi şi întristaţi, neştiind nimic de această minune, fără de veste văd că vine unul din ucenicii zugravului foarte repede, zicând în gura mare:„Să trimiteţi curând să ia Sfânta icoană, fiindcă în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit, şi s-a adunat lume multă, încât nu mai încape, privind la minunea Sfintei icoane!"

Deocamdată părinţii nu credeau cele zise de vestitor, şi cu gândul acesta au trimis pe părintele Dositei schimonahul, îngrijitorul Metocului şi, ajungând ei la casa zugravului, nu puteau intra să vadă Sfânta icoană de îmbulzeala poporului; deci îndată, luând o trăsură şi învelind Sfânta icoană cu o pânză curată, au adus-o la Metoc, urmând şi poporul. Iar în Metoc venind, au închis porţile curţii şi n-au mai lăsat pe nimeni să intre, până se vor sfătui ce este de făcut.

Apoi grabnic au făcut cunoscut Sfintei Mitropolii de această minune; şi venind însuşi prea sfinţitul mitropolit Calinic Miclescu, cu câţiva clerici, fiind aproape Metocul de Sfânta Mitropolie, au văzut cu toţii Sfânta icoană şi, crezând, s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: *„Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica Domnului prin această minunată şi proslăvită icoană a sa!"* Apoi mitropolitul a dat binecuvântare ca să se sfinţească apa; şi îndată a năvălit lume multă la Metoc, spre închinarea Sfintei icoane, cerând a se citi acatiste şi a se face aghiasmă.

Şi îndată a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin Sfânta icoană şi a face minuni pe care, din cele multe, puţine le vom spune aici, câte s-au putut ţine minte cu de-amănuntul, spre slava lui Dumnezeu şi a prea curatei Sale Maici, şi pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu, tăcând adevărul; că pe unele le-au văzut cu ochii lor

părinţii Nifon şi Nectarie, împreună cu alţi preoţi şi monahi, cât timp au stat cu Sfânta icoană în ţară, iar altele s-au văzut de toţi părinţii, când s-a dus Sfânta icoană la Schit, în Sfântul Munte, şi s-a pus în biserica mare.

***

Un om avea albeaţă pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; şi aducându-l, s-a închinat la Sfânta icoană; şi stropindu-l şi spălându-i ochii cu aghiasmă, i-au dat de a şi băut, luând şi acasă ca să bea şi să se mai spele, spunându-i să aibă credinţă la Maica Domnului; şi aşa făcând, peste trei zile a venit ca să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-şi ochii că s-au curăţit şi vedeau luminat.

***

Un alt om avea lepră peste tot trupul, încât era numai răni; şi închinându-se cu credinţă, bând şi stropindu-se cu aghiasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

***

Un boier a venit şi a spus că fiul său, acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaşte cum că este viu, şi zace în pat cu totul mort. Deci, rugându-se Maicii Domnului la Sfânta icoană, cu credinţă, cu lacrimi şi cu evlavie, a luat aghiasmă şi, stropind copilul, dându-i şi în gură puţină ca să bea, îndată s-a deşteptat şi s-a sculat cu totul sănătos. Apoi, de bucurie, l-a adus tatăl său de s-a închinat la Sfânta icoană şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu cu lacrimi şi cu daruri.

***

Acestea şi altele multe: bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămături, îndrăciţi, care suferă de epilepsie şi alte multe feluri de boli s-au tămăduit prin această Sfântă icoană, pe care minuni părinţii de la Metoc nu le-au mai însemnat, fiind covârşiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise, acatiste şi aghiasme, încât nu puteau să ţină cont de cine cu ce se foloseşte, şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni a le opri icoana acolo, zicând că lor li se cuvine, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea cu zugrăvirea dumnezeieştilor Feţe. Acestea înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie, şi văzând că se înmulţeşte poporul, venind neîncetat, s-au temut să nu le oprească Sfânta icoană, astfel că, luând-o cu grăbire, au plecat spre Sfântul Munte.

Plecând din Iaşi, au venit cu Sfânta icoană în oraşul Huşi. Dar şi acolo, mare minune! Cum a simţit poporul? Căci seara târziu au sosit la Episcopie, şi a doua zi, când s-a luminat, tot oraşul a prins de veste, ca şi cum le-ar fi vestit cineva, şi

îndată s-a umplut Episcopia de popor. Însă părinţii şi de aici îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi zicea: *„Să se oprească Sfânta icoană, fiindcă s-a făcut minunea în ţară!”*

De acolo au mers în oraşul Bârlad, şi au dus Sfânta icoană în casa Doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit-o. Aci, aflând protoiereul, a poftit pre părinţi să aducă Sfânta icoană în catedrala oraşului, ca să se închine lumea mai cu înlesnire. Mergând cu Sfânta icoană în biserică, şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi a săvârşit şi acolo multe minuni, dintre care vom spune pe una mai însemnată.

***

Era în oraş un învăţător şi înţelept bine pregătit în ştiinţele profane, care avea la şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo, şi spuneau despre dânsul bârlădenii că este foarte de treabă şi cinstit, însă nu are evlavie la cele sfinte, şi la biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paşti. Acela, auzind de venirea Sfintei icoane, a trimis trăsura sa, rugând pe părinţi să facă osteneală să meargă cu Sfânta pcoană la casa lui; dar părinţii nu au voit, trimiţându-i răspuns că mai cuviincios este să vie el la Sfânta icoană.

Astfel, a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu icoana la el; şi mai rugându-i pe părinţi şi alte persoane de vază, s-au îndemnat aceştia a merge cu icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui. Deci, când au voit să ia părinţii Sfânta icoană şi să o pună în trăsură, aşa de grea s-a făcut încât abia patru oameni cu mare greutate au dus-o până la trăsură, iar când au voit să o pună în trăsură, a trosnit aşa de tare tocul în care era Sfânta icoană încât toţi s-au spăimântat, şi caii de la trăsură au tresărit, iar tocul icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile lui.

Atunci au cunoscut toţi că nu voieşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo unde nu era evlavie şi credinţă, ci numai o iscodire şi defăimare; iară înapoi întorcând-o, doi oameni au adus-o prea uşor.

***

Asemenea, o femeie de neam mare, evlavioasă dar greu bolnavă, fiind afară la moşie, auzind de Sfânta icoană şi de minunile pe care le face, voia să meargă în oraş ca să i se închine şi să ceară sănătate la Maica Domnului, dar se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drum, până în oraş. I s-a arătat Maica Domnului în chipul acestei Sfinte icoane în vis, poruncindu-i să se scoale curând şi să vie la Bârlad, ca să se închine Maicii Domnului şi să se binecuvânteze de la Sfânta

icoană; şi cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simţit sănătoasă, şi venind la părinţi, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat, pe această Sfântă icoană o am văzut astă-noapte în vis, care mi-a zis să viu cât mai degrabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, şi acum iată-mă cât sunt de sănătoasă!” Şi ea dădu slavă Maicii Domnului.

&&&

De acolo au venit părinţii cu Sfânta icoană la Galaţi şi au pus-o în Biserica Sfinţilor Împăraţi.

***

La această biserică, un zugrav lucra meşteşugul său şi, văzând el îmbulzeala poporului care se închina şi admira Sfânta icoană, i s-a părut ceva străin şi a început a-i ocărî pe oameni. „Nu vă amăgiţi, că greşiţi; un bun pictor poate să zugrăvească o icoană mult mai frumoasă ca aceasta”- şi altele mai multe zicea.

Acestea bârfind, însuşi se uita cu obrăznicie la faţa Sfintei icoane, ocărând poporul în gura mare. Şi iată că, deodată, Maica lui Dumnezeu, prin schimbarea feţei sale atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul, şi apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicându-le să creadă că într-adevăr Sfânta icoană cu minune dumnezeiască este zugrăvită, că face semne mai presus de fire şi este făcătoare de minuni.

&&&

După plecarea Sfintei icoane din Iaşi, a urmat o prea slăvită minune, de mare mirare în acel ţinut.

***

Un evreu cu soţia şi copiii ţinea un han la drum; acel evreu, ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit evreul acolo unde s-a dus, şi un alt prieten al lui, asemenea evreu, îngropându-l, a luat marfa şi banii rămaşi, aducându-le evreicei, soţiei mortului, spunându-i de întâmplarea morţii bărbatului ei.

Iară după ce s-a dus acel evreu străin, vrăjmaşul a pus în mintea slugii ca să omoare pe evreică şi, luându-i averea, să se ducă de acolo. Deci pândind o noapte când evreica era singură numai cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii pe care-i are; ea, văzând primejdia, şi

după toate rugămințile nefolosind nimica, a scos tot ce avea şi i-a dat, numai să-şi scape viaţa.

Luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica are să spună oricui va veni în han, şi va fi vădit. Deci, ca să fie fără de grijă, a socotit în gândul său să o spânzure; şi, gătind acela spânzurătoarea, evreica se ruga către dânsul ca să o lase cu viaţă; el însă îşi căuta de planul său.

Între acestea şi-a adus aminte evreica de această Sfântă icoană şi de minunile ei, precum auzise de pe la trecători, fiindcă străbătuse această veste pretutindeni, şi la acea nevoie a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: *„Maica Domnului, dacă Chipul tău cu adevărat s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune, precum am auzit, şi tu eşti adevărată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte-mă de această primejdie, şi atunci voi crede şi mă voi boteza cu toată casa mea!”*

Acestea şi alte mai multe zicându-le femeia, cu mare plângere, sluga s-a apropiat de ea, gata să-i pună laţul de gât, dar, socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, l-a lăsat puţin mai jos şi apoi, suindu-se pe scaun, a pus laţul în gâtul său, să vadă de este potrivit; şi, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, a călcat strâmb pe scaun şi îndată a sărit scaunul de sub picioarele lui, rămânând singur spânzurat.

Văzând evreica această minune, a rămas încremenită de frică şi, socotind minunea, a crezut cu toată casa ei şi s-a botezat după cum făgăduise.

&&&

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu Sfânta icoană, aproape de pornire fiind, s-a făcut chipul Sfintei icoane numai valuri de-a lungul obrazului, ca asudată; apoi, intrând într-un vapor austriac, Loid, se mirau toţi cei de acolo de chipul cel minunat al Maicii Domnului, nu numai pasagerii creştini ortodocşi, dar şi ceilalţi, cinstindu-l şi închinându-i-se.

Ajungând părinţii cu Sfânta icoană în Sfântul Munte, la arsanaua Mănăstirii româneşti, au trimis veste sus, la Monastire, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte, cu cântări şi tămâieri, spre întâmpinarea Sfintei icoane; şi aşa, ducând-o în sunetul clopotelor, au aşezat-o în sfânta biserică mare, unde se vede până azi şi toţi câţi intră i se închină cu multă evlavie şi o sărută. După aceasta, cu sfatul de obşte, s-a făcut rânduială şi s-a întocmit slujbă, ca să i se facă pomenire în fiecare an, cu milostenii la toţi câţi se vor aduna din toate părţile.

***

Se afla pe atunci în Schit un monah topit de boală, cu numele Inochentie, care numai prin suflare se cunoştea că este viu, de trei săptămâni nemâncat, şi nu mai putea vorbi nicidecum. Dar cum a intrat Sfânta icoană în Monastire, ca dintr-un somn s-a trezit şi a cunoscut că a venit icoana Maicii Domnului, cu care împreună darul şi îndurările sale. Deci a cerut ca să-l ducă în biserică şi, închinându-se, acestea a grăit către Sfânta icoană: *„Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos să mai trăiesc, însănătoşeşte-mă, căci cred că poţi, iar de nu, fie voia ta; cum voieşti, Stăpâna mea, şi cum cunoşti, aşa fă cu mine!”*

Acestea zicându-le, s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie; însă nu a spus nimic, ci îndată a cerut cămaşă curată, ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace în toată rânduiala monahicească, că era schimnic, şi să se împărtăşească cu preacuratele Taine.

După aceea, trecând ca un ceas de când se închinase la Sfânta icoană, şi-a dat duhul şi s-a dus să stea înaintea înfricoşatului Judecător, având drept protectoare pe însăşi Maica lui Hristos Dumnezeu, spre a-i mijloci fericirea veşnicei Împărăţii Cereşti.

***

Un alt monah din Schit, anume Serghie, crezându-şi minţii sale şi bizuindu-se în sineşi, a ieşit din Schit, nespunând nimănui, şi a intrat într-o peşteră pustie, socotind să se apuce de o nevoinţă călugărească mai mare. Odată, rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr; şi sta aşa în vederea ochilor lui, însă el îşi făcea canonul său, încurajându-se; apoi acel luceafăr atât de tare a trăsnit încât monahul, plin de spaimă, a căzut la pământ ca un mort; şi tocmai după trei zile s-a deşteptat, însă surd cu desăvârşire şi de tot slăbit; şi cum a putut, a venit la Schit şi a mărturisit întâmplarea ispitei drăceşti, dar nu auzea nicidecum, ci numai prin scris se înţelegea cu ceilalţi.

Văzându-l părinţii şi făcându-li-se milă de el, l-au dus în biserică, la Sfânta icoană a Maicii Domnului, şi înălţând cu dinadinsul rugăciuni de umilinţă pentru el, l-a vindecat Maica lui Dumnezeu, redându-i auzul.

***

Altădată, pe un meşter dintre cei ce lucrau în Monastire, după neîncercate judecăţile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea; şi aducându-l fraţii dinaintea Sfintei icoane, citindu-i Acatistul şi Paraclisul, grabnic s-a izbăvit omul de acea bântuială drăcească.

&&&

În Moldova s-au făcut multe minuni de la Maica Domnului prin această Sfântă icoană, pe care, precum am zis mai sus, Părinţii nu s-au gândit să le însemneze cu de-amănuntul, fiind cuprinşi de mare bucurie şi îndestulaţi că au câştigat un asemenea nepreţuit şi scump odor pentru Sfânta Monastire din nou întemeiată, care nu avea cu ce să se proslăvească; iar cele spuse sunt numai care s-au văzut cu ochii de părinţii noştri şi le-au ţinut minte, iar altele ni le-au spus cei care s-au folosit de la această Sfântă icoană.

S-au pus în scris aceste puţine lucruri, întru slava Maicii lui Dumnezeu şi spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirii acestei Sfinte icoane, împlinind din parte datoria pe cât am putut. Şi mărturisim şi credem cu toată inima că Maica lui Dumnezeu, pentru bunătatea sa, spre folosul celor ce cred şi o cinstesc cu credinţă şi cu dragoste, pururea a săvârşit şi săvârşeşte minuni, până la sfârşitul veacului.

Sfinții mucenici Proclu și Ilarie

Sfinții mucenici Proclu și Ilarie (†100; sau începutul sec. II) erau originari din orașul Calipta, aproape de Ancira (Galatia - Asia Mică).

Sfinții mucenici au pătimit în vremea împăratului Traian (98-117), din porunca guvernatorului Maxim.

Sfântul Mucenic Proclu a fost prins și supus supliciilor deoarece a mărturisit cu mult curaj pe Hristos și a refuzat să se lepede de dreapta credință. În cele din urmă a suferit moarte martirică fiind ucis cu săgeți, în afara orașului.

În drum spre locul martirajului, i-a ieșit în cale Sfântul Ilarie, nepotul său de frate. Acesta l-a îmbrățișat și a mărturisit că și el este creștin, fapt pentru care a fost întemnițat.

După trei zile, Sfântul Ilarie refuzând să se lepede de dreapta credință a fost ucis prin decapitare din porunca guvernatorului Maxim.

Creștinii din orașul Calipta au luat trupurile mucenicilor și i-au îngropat noaptea, în taină, în același mormânt.

Sfânta Veronica

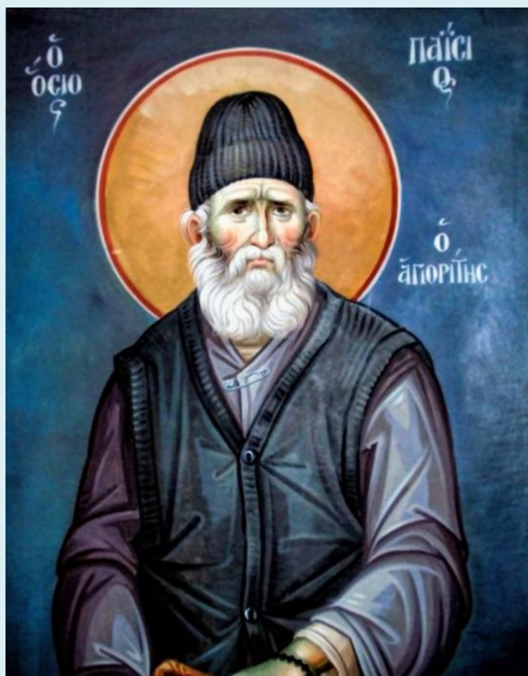
Sfânta Veronica (sec. I) - Era originară din Cezareea lui Filip - Paneas (în apropiere de Muntele Hermon, în nordul Țării Sfinte).

Potrivit unei vechi tradiții Sfânta Veronica este femeia pe care Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat-o de boală grea, așa cum ne spune și Evanghelia după Matei: „iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de

haina Lui și mă voi face sănătoasă; Iar Iisus, întorcându-Se și văzând-o, i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Și s-a tămăduit femeia din ceasul acela” (Mt. cap. 9, vs. 20)

De asemenea, se pare că Sfânta Veronica a fost femeia care I-a șters fața Mântuitorului Iisus Hristos, în timpul patimilor Sale, pe drumul Golgotei. Pe această pânză s-a imprimat chipul Mântuitorului, rămânând cunoscută în istorie ca Sfânta Mahramă - prima icoană a Mântuitorului, una nefăcută de o mână omenească.

Sfântul cuvios Paisie Aghioritul

Sfântul cuvios Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiţi părinţi care au vieţuit la Sfântul Munte Athos.

Stareţul Paisie s-a născut în Farasa Capadociei - Asia Mică, în 25 iulie 1924. A intrat în obştea Mănăstirii Esfigmenu din Sfântul Munte Athos în 1953, iar în anul următor a fost făcut rasofor, primind numele Averchie.

În 1956, a plecat la Mănăstirea Filotheu, urmând ca la 3 martie 1957 să fie făcut stavrofor, primind schima mică şi luând numele Paisie. În 1958 se mută la Mănăstirea Naşterii Maicii Domnului, la Stomio - Koniţa, unde a rămas până în 1962, când a plecat în peninsula Sinai şi a locuit la Chilia Sfinţilor Galaction şi

Epistimia. În 1964, a revenit la Sfântul Munte şi s-a stabilit la Schitul Ivironului, la Chilia Sfinţilor Arhangheli.

A primit schima mare în 11 ianuarie 1966. De numele său este legată şi istoria Mănăstirii Sfântului Ioan Evanghelistul şi Teologul din Suroti, căreia i-a pus temeliile de zid şi cele duhovniceşti.

Pe la sfârşitul lui 1967, s-a dus la Katunakia (Muntele Athos) şi s-a stabilit la Chilia Sfântului Ipatie a Mănăstirii Marea Lavră.

În 1968, a mers la Mănăstirea Stavronikita, unde a ajutat la trecerea acesteia de la viaţa idioritmică la cea chinovială, precum şi la punerea bazelor duhovniceşti ale noii obşti.

În data de 1 martie 1969 s-a mutat la Chilia „Sfânta Cruce“, unde a rămas până în 1979, când s-a înscris ca monah aparţinând de Mănăstirea Kutlumuş şi a preluat Chilia Naşterii Maicii Domnului la Panaguda, locul unde au primit ajutor mii de suflete.

Pe 4 noiembrie 1993, a ieşit pentru ultima oară din Sfântul Munte, pentru a fi prezent, ca de obicei, la privegherea sărbătorii Sfântului Arsenie (10 noiembrie), la Mănăstirea „Sfântul Ioan Evanghelistul“ din Suroti.

La scurt timp, i s-a descoperit o tumoare canceroasă la intestinul gros şi s-a luat hotărârea de a fi operat pe data de 4 februarie 1994. A stat internat la Spitalul Theaghenio (Tesalonic) timp de 10 zile, după care a fost adus să se refacă la Mănăstirea Suroti. Însă starea sănătăţii sale s-a înrăutăţit şi mai mult.

În 12 iulie 1994, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat la mănăstirea din Suroti, lângă Tesalonic, potrivit dorinţei sale.

Arhim. Antipa Dinescu - Minunile Sfintei icoane Prodromiţa

Între anii 1852 şi 1866, s-a întemeiat din nou Sfânta Monastire Românească Prodromu, în Sfântul Munte Athos, unde s-au făcut multe cheltuieli, cu iniţiativa primului Stareţ, a Prea Cuvioşiei Sale Părintelui Nifon Ieroschimonahul, însoţit de primii săi ucenici, Nectarie Ieroschimonahul şi ceilalţi ostenitori, vrednici de toată pomenirea şi lauda, şi cu ajutorul cheltuielilor principalilor fondatori, Măria Sa Grigorie Ghica Voievod, Domnitorul Moldovei, şi al Măriei Sale Alexandru Ghica, Caimacamul Munteniei, şi al Mitropoliţilor Sofronie al Moldovei şi Nifon al Munteniei, precum şi cu concursul întregii naţiuni române, după cum se vede lămurit în istoricul acestei Sfinte Monastiri, intitulat Istoria Sfintei Monastiri Române Prodromu din Sfântul Munte Athos.

În cursul zidirii acestei Sfinte Chinovii, Părintele Stareţ Nifon, plin de râvnă duhovnicească şi dragoste către Maica Domnului, întotdeauna se gândea în ce chip ar putea dobândi o sfântă icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, care să fie spre mângâiere confrăţimii şi a vizitatorilor, şi totodată protectoare şi de grijă purtătoare acestei sfinte noi monastiri, precum se află şi la celelalte sfinte mari locaşuri din Sfântul Munte.

Şi fiindcă alt mijloc nu era, ca să poată din altă parte a-şi satisface dorinţa, a alergat cu fierbinţi lacrimi către însăşi Maica Domnului şi prea iubitul ei Fiu, dulcele Iisus

Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, cerând mila şi ajutorul Său, ca zugrăvind o icoană nouă a Maicii Domnului, să o proslăvească cu faceri de minuni.

Aşa arzând cu inima, neliniştit zi şi noapte, împins fiind de o putere nevăzută, îşi făcea feluri de idei, cum ar putea pune în lucrare o aşa sfântă hotărâre. În cele din urmă, vorbind cu mai mulţi zugravi [pictori de icoane] din cei de la Sfântul Munte, le propuse să zugrăvească pe scândură de chiparos icoana Maicii Domnului cu Pruncul în braţe pe stânga, punându-le şi oarecare condiţii, să le păzească în timpul cât vor lucra la zugrăvirea icoanei; dar fiindcă nu prea erau nici meşteri buni, deoarece în timpurile acelea nu se găseau zugravi iscusiţi în Sfântul Munte, şi părându-li-se că nu o să poată păzi condiţiile propuse, nu se învoi cu nici unul, şi astfel rămase iar în nelinişte.

În anul 1863, pentru neapăratele necesităţi ale Sfintei Monastiri, mergând în România, Părintele Nifon, însoţit de Părintele Nectarie Ieroschimonahul, tovarăşul său şi împreună-ostenitor la noua fundaţie, şi ajungând în Iaşi, unde a stat mai mult timp, nu încetă cercetând vreun bun zugrav, care ar fi primit să zugrăvească icoana Maicii Domnului, în condiţiile ce-şi închipuise a-l obliga să le păzească în timpul zugrăvirii.

În sfârşit, din Pronia lui Dumnezeu, Care hotărâse ca sfântul nou locaş românesc să fie înzestrat cu un nepreţuit odor sfânt, cu această sfântă, prea strălucită şi neasemănată icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni, plină de dar şi de toată frumuseţea, Protectoarea şi de grijă purtătoarea noastră, iconomisi a afla de un bătrân şi bun zugrav român, anume Iordache Nicolau, proprietar în oraşul Iaşi, cu care intră în vorbă pentru zugrăvirea icoanei Maicii Domnului, arătându-i şi condiţiile următoare: să zugrăvească Icoana Maicii Domnului, cu Domnul Iisus Hristos prunc în braţe pe stânga, cât va putea mai bine şi mai frumos, în mărime de 1 m şi 10 cm, pe scândură de lemn de tei; şi în tot timpul cât va lucra, să facă rugăciune către Maica Domnului, citind Acatistul sau Paraclisul în toate zilele, şi să nu mănânce, nici să bea mai înainte de lucru, iar după mâncare să nu mai lucreze, şi să se păzească în curăţenie trupească până la terminare, să fie mărturisit la duhovnic şi să nu aibă ceartă şi urâciune cu nimeni.

Evlaviosul zugrav primi cu bucurie zisele condiţii, dar se umilea, zicând că-i tremură mâinile de bătrâneţe şi că nu mai poate zugrăvi aşa bine şi curat ca altădată; Părinţii îl încurajau însă să aibă credinţă şi să se silească, că-i va ajuta Maica Domnului. Şi aşa, bunul şi cucernicul bătrân zugrav a început cu multă evlavie a lucra frumos şi cu bună sporire, astfel că, în câtva timp, a terminat veşmintele şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând ca Sfintele Feţe să le facă pe urmă,

după cum este sistemul artei zugrăvirii. După ce a terminat de zugrăvit, cum s-a priceput mai bine, veşmintele şi câmpul, a început a lucra la Sfintele Feţe a Maicii Domnului şi a lui Dumnezeu Pruncul, Domnul Iisus Hristos, silindu-se cu toată punerea ca să le facă pe cât va putea mai bine; însă în ziua aceea, după multă osteneală, îl apucă seara fără vreun rezultat, şi astfel lăsă lucrul cam mâhnit.

A doua zi, plin de zel, se apucă de dimineaţă a lucra cu toată silinţa, că doar ar putea reuşi să îndrepte Sfintele Feţe şi să le termine; căci ardea cu sufletul de dragostea duhovnicească pe care avea să vadă Sfânta Icoană făcută aşa precum doreau şi Părinţii. Cu toată punerea lui şi cu tot zelul ce avea, lucrul ieşea din contra; că nu numai că n-a putut să le îndrepte, ci şi mai rău le-a schimonosit, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe şi urâte, ieşite din cuviincioasele măsuri, având o înfăţişare întru totul neplăcută.

Văzând bietul zugrav că după atâta osteneală, trecându-i mai toată ziua, nu putu face nimic, se mâhni din adâncul inimii şi, nepricepându-se ce să mai facă, încetă de a mai lucra, văitându-se în sine şi zicând: „Păcat de osteneala mea şi de postul pe care l-am suferit atâtea zile, în zadar lucrând fără nici un folos duhovnicesc la această icoană! Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu, poate nu este voinţa Maicii Domnului să fac eu icoana aceasta, pe care cu atâta evlavie o cere Părintele Nifon; nu ştiu ce să zic! Că eu cu rugăciuni şi post, cu toată punerea şi dragostea, de atâta timp mă muncesc şi nu pot face nimic! De atâta vreme mă ostenesc să îndrept Sfintele Feţe, şi parcă mi-am ieşit din minte, căci mai rău le-am mâzgălit; ori că mi-am uitat meşteşugul…"

Pe de altă parte, Părintele Nifon, arzând cu dorul să vadă Sfânta Icoană terminată, se duse în ziua aceea, împreună cu Părintele Nectarie, să vadă cum lucrează zugravul la icoană, dacă o face bine şi frumoasă, şi găsi pe zugrav mâhnit, că nu putea isprăvi nimic; şi văzând icoana, rămaseră întristaţi şi în mirare, socotind în sine, ca nişte oameni, că nu este voia lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului ca Sfântul nou Locaş Românesc Prodromu să se întărească prin această Sfântă Icoană şi să aibă un dar şi mângâiere duhovnicească şi ocrotire pentru cei ce cu frica lui Dumnezeu şi cu dragoste se vor nevoi într-însul, precum şi ajutor şi răsplătire binefăcătorilor şi miluitorilor Sfintei Monastiri.

Însă nu fu după mica lor părere, ci Maica Domnului pregătea un mai mare dar şi mângâiere decât socoteau ei; căci cerea cu umilinţă mila lui Dumnezeu.

Apoi le povesti şi bătrânul zugrav ce a suferit şi câtă osteneală şi-a dat, ca să poată face o lucrare bună şi plăcută, şi cum n-a putut reuşi întru nimic. Părinţii îl mai

încurajară însă cu cuvinte duhovniceşti, ca să nu-şi piardă evlavia, ci să mai încerce o dată a îndrepta şi săvârşi Sfintele Feţe; şi de nu va putea face nimic, să o lase aşa precum va ieşi, că noi, zice, îţi vom plăti osteneala şi o vom lua; mai roagă-te şi dumneata cu fierbinţeală, ca să-ţi ajute Maica Domnului să isprăveşti bine şi frumos.

Se întâmplase să vină acolo şi Părintele Grigorie Ieromonahul, ucenicul Prea Sfinţitului Arhiereu Nil Pentapoleos din Sfântul Munte şi văzând icoana în aşa stare, zise: „Păcat de osteneala şi cheltuiala ce faceţi cu această icoană. Ce, voiţi să o duceţi la Sfântul Munte? Dar nu găsiţi acolo zugravi mai buni, să faceţi o icoană frumoasă, cum se cuvine şi după cum doriţi?!”.

Părinţii îi răspunseră că nu pot lăsa pe zugrav în pagubă, ci că, plătindu-i acestuia ce se înţeleseseră, o vor dărui la vreo Biserică săracă din Iaşi.

După aceea, Părinţii au plecat la Metoc, iar zugravul a acoperit icoana cu o pânză curată şi, încuind cu cheia uşa camerei unde lucra, s-a retras foarte scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci tot închinându-se să-i lumineze Dumnezeu mintea şi rugându-se să-i ajute a termina frumos Feţele Sfintei Icoane.

A doua zi, sculându-se mai de dimineaţă şi luând cheia, a deschis uşa camerei unde lucra Sfânta Icoană şi a început a găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorinţă şi râvnă să se apuce de lucru; şi, făcând câteva metanii, se închină şi se rugă Maicii Domnului să-i ajute ca să nu pătimească precum ieri.

Şi aşa, mergând să înceapă lucrul, a ridicat pânza de pe Sfânta Icoană; şi - o, minunile Maicii lui Dumnezeu! - văzu, înspăimântat, că Sfintele Feţe sunt cu desăvârşire îndreptate şi bine încuviinţate, pline de dumnezeiesc har şi veselie, după cum se vede şi până acum la această Sfântă Icoană a Prea Curatei Maici a lui Dumnezeu, care nu altfel, ci în adevăr cu dumnezeiască minune sunt săvârşite!

Această prea slăvită minune văzând-o bătrânul zugrav şi ucenicii săi, foarte se minunară şi proslăviră pe Maica Domnului, că Sfinţia sa singură cu minune dumnezeiască şi-a proslăvit Sfânta sa Icoană, în Prea Curata şi Sfânta sa Faţă şi a Prea Iubitului său Fiu.

Această minune, spre mai bună încredinţare, a întărit-o [zugravul] prin act sigilat şi iscălit cu propria sa mână, pe care l-a dat Părinţilor şi care se păstrează în arhiva Monastirii Prodromu din Sfântul Munte, unde se află şi Sfânta Icoană; iar cuprinsul lui este acesta: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această

Sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea, la care a urmat o minune prea slăvită, în modul următor: după ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăvirei mele, m-am apucat să lucrez Feţele Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Christos; după ce am dat mâna întâia şi a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârşit, privind eu la chipuri, cu totul a eşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul; şi aşa, fiind seară, m-am culcat scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, socotind că a doua zi, sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul.

După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi Sfânta ei Icoană, şi când m-am dus să mă apuc de lucru - o, preaslăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! - s-au aflat chipurile drese desăvârşit precum se vede; şi eu văzând această minune, n-am mai adaos a-mi mai pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta, ca să dau lustru la o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane.

Iordache Nicolau, 1863, Iunie 29, Iaşi"

Minunea aceasta s-a întâmplat noaptea, spre 28 iunie; iară pomenirea minunatei zugrăviri a acestei Sfinte Icoane s-a pus la 12 iulie, fiindcă la 13 avem Soborul Arhanghelului Gavriil, care, ca unul ce întotdeauna este slujitor de aproape al Maicii Domnului, credem că tot prin el s-a săvârşit şi această minune. Pe lângă aceasta, era cu greu să se pună două praznice cu priveghери de toată noaptea unul după altul, adică la 28 şi 29 iunie, când se prăznuiesc şi Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel. Şi s-a aşezat să se facă praznic mare, cu priveghери de toată noaptea, care se numeşte şi cel de-al doilea praznic al Monastirii Române Prodromu, adică al Sfintei Icoane a Maicii Domnului „Prodromiţa".

Minunea aceasta, după cum am zis, văzând-o zugravul, s-a minunat şi, cu spaimă privind, nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea şi ucenicii lui, văzând, i-a cuprins mirarea şi au început a chema prietenii şi vecinii de prin preajmă ca să vadă, şi îndată s-a umplut casa zugravului de lume multă, care se minuna de proslăvirea Sfintei Icoane, şi toţi se închinau, aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea Sfintelor Feţe, aşa de bine încuviinţate şi minunate, pline de har şi o frumuseţe neasemănată, care deodată impune evlavie şi respect oricărui privitor.

Părinţii Nifon şi Nectarie cu ceilalţi, fiind la Metocul Monastirii din oraşul Iaşi, îngrijoraţi şi întristaţi, neştiind nimic de această minune, fără de veste văd că vine

unul din ucenicii zugravului foarte repede, zicând în gura mare: „Să trimiteţi curând să ia Sfânta Icoană, fiindcă în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit, şi s-a adunat lume multă, încât nu mai încape, privind la minunea Sfintei Icoane!”.

Deocamdată Părinţii nu credeau cele zise de vestitor şi cu gândul acesta au trimis pe Părintele Dositei Schimonahul, îngrijitorul Metocului, şi ajungând ei la casa zugravului, nu puteau intra să vadă Sfânta Icoană de îmbulzeala poporului; deci îndată, luând o trăsură şi învelind Sfânta Icoană cu o pânză curată, au adus-o la Metoc, urmând şi poporul. Iar în Metoc venind, au închis porţile curţii şi n-au mai lăsat pe nimeni să intre, până se vor sfătui ce este de făcut.

Apoi grabnic au făcut cunoscut Sfintei Mitropolii de această minune; şi venind însuşi Prea Sfinţitul Mitropolit Calinic Miclescu, cu câţiva clerici, fiind aproape Metocul de Sfânta Mitropolie, au văzut cu toţii Sfânta Icoană şi crezând, s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: „Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica Domnului prin această minunată şi proslăvită Icoană a Sa!”. Apoi [Mitropolitul] a dat binecuvântare ca să se sfinţească apa; şi îndată a năvălit lume multă la Metoc, spre închinarea Sfintei Icoane, cerând a se citi acatiste şi a se face aghesmuire, stropindu-se şi bând cu credinţă şi evlavie.

Şi îndată a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin Sfânta Icoană şi a face minuni pe care, din cele multe, puţine le vom spune aici, câte s-au putut ţine minte cu de-amănuntul, spre slava lui Dumnezeu şi a Prea Curatei Maicii Sale, şi pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu, tăcând adevărul; că pe unele le-au văzut cu ochii lor Părinţii Nifon şi Nectarie, împreună cu alţi fraţi ai noştri, cât timp au stat cu Sfânta Icoană în ţară, iar altele s-au văzut de toţi Părinţii, când s-a dus Sfânta Icoană la Monastire, în Sfântul Munte, şi s-a pus în Biserica mare.

***

Un om avea albeaţă pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; şi aducându-l, s-a închinat la Sfânta Icoană; şi stropindu-l şi spălându-i ochii cu agheasmă, i-au dat de a şi băut, luând şi acasă ca să bea şi să se mai spele, spunându-i să aibă credinţă la Maica Domnului; şi aşa făcând, peste trei zile a venit ca să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-şi ochii că s-au curăţit şi vedeau luminat.

***

Un alt om avea lepră peste tot trupul, încât era numai bube şi închinându-se cu credinţă, bând şi stropindu-se cu agheasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

***

Un boier a venit şi a spus că fiul său, acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaşte cum că este viu, şi zace în pat cu totul mort. Deci, rugându-se Maicii Domnului la Sfânta Icoană, cu credinţă, cu lacrimi şi cu evlavie, a luat agheasmă şi, stropind copilul, dându-i şi în gură puţină ca să bea, îndată s-a deşteptat şi s-a sculat cu totul sănătos. Apoi, de bucurie, l-a adus tatăl său de s-a închinat la Sfânta Icoană şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu cu lacrimi şi cu daruri.

Acestea şi altele multe: bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămături, îndrăciţi, care suferă de boala copiilor şi alte multe feluri de boli s-au tămăduit prin această Sfântă Icoană, pe care minuni Părinţii de la Metoc nu le-au mai însemnat, fiind prea ocupaţi şi obosiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise, acatiste şi agheasme, încât nu puteau să ţină cont de cine cu ce se foloseşte, şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni a le opri Icoana acolo, zicând că lor li se cuvine, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea cu zugrăvirea Dumnezeieştilor Feţe. Acestea înţelegând Părinţii Nifon şi Nectarie, şi văzând că se înmulţeşte poporul, venind ne-încetat, s-au temut să nu se facă prea mare zvon, să se intereseze autorităţile şi să le oprească Sfânta Icoană, astfel că, luând-o cu grăbire, au plecat spre Sfântul Munte.

Plecând din Iaşi, au venit cu Sfânta Icoană în oraşul Huşi. Dar şi acolo, mare minune! Cum a simţit poporul? Căci seara târziu au sosit la Episcopie, şi a doua zi, când s-a luminat, tot oraşul a prins de veste, ca şi cum le-ar fi vestit cineva, şi îndată s-a umplut Episcopia de popor. Însă Părinţii şi de aci îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi Domnitorul Ioan Cuza şi zicea: „Să se oprească Sfânta Icoană, fiindcă s-a făcut minunea în ţară!”.

De acolo au mers în oraşul Bârlad, şi au dus Sfânta Icoană în casa Doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit-o. Aci, aflând Protoiereul, a poftit pre Părinţi să aducă Sfânta Icoană în catedrala oraşului, ca să se închine lumea mai cu înlesnire. Mergând cu Sfânta Icoană în Biserică, şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi a săvârşit şi acolo multe minuni, dintre care vom spune pe una mai însemnată.

***

Era în oraş un învăţător şi înţelept bine pregătit în ştiinţele profane, care avea la şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo, şi spuneau despre dânsul bârlădenii că este foarte de treabă şi cinstit, însă nu are evlavie la cele sfinte, şi la Biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paşti. Acela, auzind de venirea Sfintei

Icoane, a trimis trăsura sa, rugând pe Părinţi să facă osteneală să meargă cu Sfânta Icoană la casa lui; dar Părinţii nu au voit, trimiţându-i răspuns că mai cuviincios este să vie el la Sfânta Icoană. Astfel, a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu Icoana la el; şi mai rugându-i pe Părinţi şi alte persoane de vază, s-au îndemnat aceştia a merge cu Icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui. Deci, când au voit să ia Părinţii Sfânta Icoană şi să o pună în trăsură, aşa de grea s-a făcut încât abia patru oameni cu mare greutate au dus-o până la trăsură, iar când au voit să o pună în trăsură, a trosnit aşa de tare tocul în care era Sfânta Icoană încât toţi s-au spăimântat, şi caii de la trăsură au tresărit, iar tocul Icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile lui. Atunci au cunoscut toţi că nu voieşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo unde nu era evlavie şi credinţă, ci numai o iscodire şi defăimare; iară înapoi întorcând-o, doi oameni au adus-o prea uşor.

***

Asemenea, o cucoană evlavioasă greu bolnavă, fiind afară la moşie, auzind de Sfânta Icoană şi de minunile pe care le face, voia să meargă în oraş ca să i se închine şi să ceară sănătate la Maica Domnului, dar se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drum, până în oraş. I s-a arătat Maica Domnului în chipul acestei Sfinte Icoane în vis, poruncindu-i să se scoale curând şi să vie la Bârlad, ca să se închine Maicii Domnului şi să se binecuvânteze de la Sfânta Icoană; şi cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simţit sănătoasă, şi venind la Părinţi, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat, pe această Sfântă Icoană o am văzut astă-noapte în vis, care mi-a zis să viu cât mai degrabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, şi acum iată-mă cât sunt de sănătoasă!”. Şi ea dădu slavă Maicii Domnului.

***

De acolo au venit Părinţii cu Sfânta Icoană la Galaţi şi au pus-o în Biserica Sfinţilor Împăraţi. La această biserică, un zugrav lucra meşteşugul său şi, văzând el îmbulzeala poporului care se închina şi admira Sfânta Icoană, i s-a părut ceva străin şi a început a-i ocărî pe oameni, făcându-i înşelaţi şi proşti, care nu cunosc nimic. „Au doară nu credeţi voi basmelor călugăreşti! Nu vă amăgiţi, că greşiţi; un bun pictor poate să zugrăvească o icoană mult mai frumoasă ca aceasta” – şi altele mai multe zicea.

Acestea bârfind, însuşi se uita cu obrăznicie la faţa Sfintei Icoane, ocărând poporul în gura mare. Şi iată că, deodată, Maica lui Dumnezeu, prin schimbarea feţei sale atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul, şi apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicându-le să creadă că într-adevăr Sfânta Icoană cu minune dumnezeiască este zugrăvită, că face semne mai presus de fire şi este făcătoare de minuni.

După plecarea Sfintei Icoane din Iaşi, a urmat o prea slăvită minune, de mare mirare în acel ţinut.

***

Un evreu cu soţia şi copiii ţinea un han la drum; acel evreu, ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit evreul acolo unde s-a dus, şi un alt prieten al lui, asemenea evreu, îngropându-l, a luat marfa şi banii rămaşi, aducându-le evreicei, soţiei mortului, spunându-i de întâmplarea morţii bărbatului ei. Iară după ce s-a dus acel evreu străin, vrăjmaşul a pus în mintea slugii ca să omoare pe evreică şi, luându-i averea, să se ducă de acolo. Deci pândind o noapte când evreica era singură numai cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii pe care-i are; ea, văzând primejdia, şi după toate rugăminţile nefolosind nimica, a scos tot ce avea şi i-a dat, numai să-şi scape viaţa. Luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica are să spună oricui va veni în han, şi va fi vădit. Deci, ca să fie fără de grijă, a socotit în gândul său să o spânzure; şi, gătind acela spânzurătoarea, evreica se ruga către dânsul ca să o lase cu viaţă; el însă îşi căuta de planul său.

Între acestea şi-a adus aminte evreica de această Sfântă Icoană şi de minunile ei, precum auzise de pe la trecători, fiindcă străbătuse această veste pretutindeni, şi la acea nevoie a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: „Maica Domnului, dacă Chipul Tău cu adevărat s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune, precum am auzit, şi tu eşti adevărată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte-mă de această primejdie, şi atunci voi crede şi mă voi boteza cu toată casa mea!”. Acestea şi alte mai multe zicându-le femeia, cu mare plângere, sluga s-a apropiat de ea, gata să-i pună laţul de gât, dar, socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, l-a lăsat puţin mai jos şi apoi, suindu-se pe scaun, a pus laţul în gâtul său, să vadă de este potrivit; şi, cu slobozirea lui Dumnezeu, a călcat strâmb pe scaun şi îndată a sărit [scaunul] de sub picioarele lui, rămânând singur spânzurat. Văzând evreica această minune, a rămas încremenită de frică şi, socotind minunea, a crezut cu toată casa ei şi s-a botezat după cum făgăduise.

La plecarea Părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu Sfânta Icoană, aproape de pornire fiind, s-a făcut chipul Sfintei Icoane „ca ghermesit”, adică valuri de-a curmezişul obrazului, ca asudată; apoi, intrând într-un vapor austriac, „Loid”, se mirau toţi cei de acolo de chipul cel minunat al Maicii Domnului, nu numai pasagerii creştini ortodocşi, dar şi matrozii, cinstindu-l şi închinându-i-se.

Ajungând Părinţii cu Sfânta Icoană în Sfântul Munte, la schela Monastirii româneşti, au trimis veste sus, la Monastire, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte, cu cântări şi tămâieri, spre întâmpinarea Sfintei Icoane; şi aşa, ducând-o cu mare pompă în sunetul clopotelor, au aşezat-o în Sfânta Biserică Catedrală, unde se vede până azi şi toţi câţi intră i se închină cu multă evlavie şi o sărută. După aceasta, cu sfatul de obşte, s-a făcut rânduială şi s-a întocmit slujbă, ca să i se facă pomenire în fiecare an cu multă pompă şi milostenii, la toţi câţi se vor aduna din toate părţile.

***

Se afla pe atunci în Monastire un monah topit de boală, cu numele Inochentie, care numai prin suflare se cunoştea că este viu, de trei săptămâni nemâncat şi nu mai putea vorbi nicidecum. Dar cum a intrat Sfânta Icoană în Monastire, ca dintr-un somn s-a trezit şi a cunoscut că a venit Icoana Maicii Domnului, cu care împreună darul şi îndurările sale. Deci a cerut ca să-l ducă în Biserică şi închinându-se, acestea a grăit către Sfânta Icoană: „Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos să mai trăiesc, însănătoşeşte-mă, căci cred că poţi, iar de nu, fie voia ta; cum voieşti, Stăpâna mea, şi cum cunoşti, aşa fă cu mine!”. Acestea zicându-le, s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie; însă nu a spus nimic, ci îndată a cerut cămaşă curată, ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace în toată rânduiala monahicească, că era schimnic, şi să se împărtăşească cu preacuratele Taine. După aceea, trecând ca un ceas de când se închinase la Sfânta Icoană, şi-a dat duhul şi s-a dus să stea înaintea înfricoşatului Judecător, având drept protectoare pe însăşi Mama lui Hristos Dumnezeu, spre a-i mijloci fericirea veşnicei Împărăţii Cereşti.

***

Un alt monah din Monastire, anume Serghie, crezându-şi minţii sale şi bizuindu-se în sineşi, a ieşit din Monastire, nespunând nimănui, şi a intrat într-o peşteră pustie, cu socoteală ca să se apuce de o nevoinţă călugărească mai mare. Odată, rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr; şi sta aşa în vederea ochilor lui, însă el îşi făcea canonul său, încurajându-se; apoi acel luceafăr atât de tare a trăsnit încât monahul, plin de spaimă, a căzut la pământ ca un mort; şi tocmai după trei zile s-a deşteptat, însă surd cu desăvârşire şi de tot slăbit; şi cum a putut, a venit la Monastire şi a mărturisit întâmplarea ispitei drăceşti, dar nu auzea nicidecum, ci numai prin scrisoare se înţelegea cu ceilalţi. Văzându-l părinţii şi făcându-li-se milă de el, l-au dus în Biserică, la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, şi înălţând cu dinadinsul rugăciuni de umilinţă pentru el, l-a vindecat Maica lui Dumnezeu, redându-i auzul ca şi dintâi.

***

Altădată, [pe] un meşter dintre cei ce lucrau în Monastire, după neîncercate judecăţile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea şi aducându-l fraţii dinaintea Sfintei Icoane, citindu-i Acatistul şi Paraclisul, grabnic s-a izbăvit omul de acea bântuială drăcească.

În Moldova s-au făcut multe minuni de la Maica Domnului prin această Sfântă Icoană, [pe] care, precum am zis mai sus, Părinţii nu s-au gândit să le însemneze cu de-amănuntul, fiind cuprinşi de mare bucurie şi îndestulaţi că au câştigat un asemenea nepreţuit şi scump odor pentru Sfânta Monastire din nou întemeiată, care nu avea cu ce să se proslăvească; iar cele spuse sunt numai care s-au văzut cu ochii de Părinţii noştri şi le-au ţinut minte, iar altele ni le-au spus cei care s-au folosit de la această Sfântă Icoană.

Am dat scrierii aceste puţine, întru slava Maicii lui Dumnezeu şi spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirii acestei Sfinte Icoane, împlinind din parte datoria pe cât am putut. Şi mărturisim şi credem cu toată inima că Maica lui Dumnezeu, pentru bunătatea sa, spre folosul celor ce cred şi o cinstesc cu credinţă şi cu dragoste, pururea a săvârşit şi săvârşeşte minuni, până la sfârşitul veacului.

***

Într-un an, la 10 iulie, călugării Monastirii rânduiţi a pescui pentru a întâmpina pe musafirii ce vin în ziua de 12 iulie, la serbarea Sfintei Icoane a Maicii Domnului, s-au pogorât la mare, unde au schela, ca să pună mrejele în mare pentru pescuit, deşi în timpul verii nimeni dintre pescari nu pune mreje în mare, fiindcă apa este caldă şi peştele umblă prin apă pe deasupra, iar mrejele se depun pe fundul mării, şi de aceea nu se prinde; însă călugării, fiind trei la număr, au zis: „Noi să cercăm şi să punem mrejele, şi Maica Domnului puternică este a-şi procura peşte la sărbătoarea Icoanei Sfinţiei sale”.

Iar unul dintre aceşti trei monahi, fiind cam cu îndoială, a îndrăznit a zice în sinea sa: „Dacă icoana aceasta a Maicii Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun Părinţii, apoi să facă să se prindă peşte la sărbătoarea ei, în timpul acesta de vară”.

Şi aşa au pus în mare cinci bucăţi de mreji, câte şaizeci de stânjeni bucata, şi le-au lăsat nu trei ceasuri, după obicei, ci cinci, ca să pescuiască bine; apoi începură a le scoate, şi nu găseau într-o bucată de mreajă decât patru sau cinci peştişori mici; aşa au urmat la toate bucăţile de mreji; atunci au scos bucata cea mai de pe urmă şi, văzând că nu scoseseră peştele trebuincios în celelalte, se mâhniră că Maica

Domnului nu a voit să le ajute a prinde peşte la sărbătoarea sa; iar când scoaseră acum mreaja mai mult de jumătate, iată că Maica Domnului, deşi îşi pierduseră orice nădejde, nu i-a lăsat împuţinaţi, ci le arătă minunile Sfinţiei sale spre bucuria lor şi întărirea în credinţă, că dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca de peşte! Şi văzând aceasta, s-au bucurat şi au slăvit pe Maica Domnului, cerându-şi iertare de îndoiala şi încercarea lor.

Mărimea acestei Sfinte Icoane este de 1 m şi 10 cm în lungime, iar lăţimea după proporţie. Nu este făcută după asemănarea vreuneia dintre icoanele făcătoare de minuni, ci după un nou model al zugravului, precum l-a inspirat Dumnezeu. Faţa Maicii Domnului şi [cea] a Domnului sunt în culoarea grâului, nasul, gura şi bărbia sunt foarte potrivite la măsuri, iar ochii atâta dar au, ca [şi] cum ar sorbi inima privitorilor; cu toate acestea, căutătura este cu stăpânire. Privind cu înţelepciune şi cu luare-aminte la această Sfântă Icoană, se va vedea caracter împărătesc de mare neam, amestecat cu stăpânire şi cu blândeţe, de unde se arată că este închipuită prea după asemănare Maica lui Dumnezeu, şi plină de dar dumnezeiesc, la care

nimeni nu poate privi fără să simtă în inima sa dulceaţă duhovnicească, bucurie şi umilinţă, fără numai de nu va fi vreun om prea împietrit la inimă şi întunecat la minte, ca să nu simtă nimica dintru acestea; că numai din privirea ei se încredinţează fiecare cum că nu este săvârşită de mână omenească, precum mărturisesc şi străinii care vin de o văd. Şi nu stă numai într-un chip Sfânta ei Faţă, ci uneori se cam smoleşte, iar alteori se cam îngălbeneşte, luminând; iar la sărbătorile cele împărăteşti, când se face priveghere de toată noaptea, şi mai ales la serbarea Sfintei Icoane, atât este de veselă şi strălucită încât privitorilor nu li se pare că văd chip, ci ca [şi] cum ar privi pe însăşi adevărata Maica lui Dumnezeu.

Este aşezată în strana mare, bine şi împodobit lucrată, pusă lângă sfeşnicul împărătesc din partea stângă, bine şi frumos gătită, cu salbă de galbeni mari şi alte monede, cruci şi ace de aur cu diamante şi mărgăritare, şi alte multe feluri de podoabe, date de evlavioşi şi de bunii creştini, care aşteaptă de la Maica Domnului mare dar şi plată, atât în lumea aceasta, cât şi în cea viitoare. Stă maiestuos şi veselă privirilor tuturor, atrăgându-i cu nesaţ, precum odinioară a văzut-o Sfântul Dionisie Areopagitul în Sfântul Sion; asemenea şi aci, în Sfântul Munte, a văzut-o, deştept [treaz] fiind, în dumnezeiască vedenie, cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, şezând pe scaun ca o Împărătească, înconjurată de îngeri şi de arhangheli şi de toţi cuvioşii Sfântului Munte, slăvind-o şi închinându-i-se, care avea palate de aur înalte, către partea ce se zice Vigla, în care loc acum, cu ajutorul său, s-a făcut Sfânta Monastire Românească din temelie, întru slava Fiului Său, pentru mântuirea monahilor români şi a tuturor credincioşilor ortodocşi creştini ce vieţuiesc într-însa cu frica lui Dumnezeu şi dragoste creştinească.

Binecuvântaţi creştini, fii ai Sfintei Biserici a Răsăritului, de voiţi a vă încredinţa despre neisprăvitele de mână omenească chipuri ale Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, vă veţi încredinţa din înseşi adeveririle şi vrednicele de credinţă dovezi desluşite şi întărite de cele mai însemnate şi de bun neam persoane ale locului. Nu este cu putinţă de a mărgini pe Cel nemărginit şi a cuprinde pe Cel ce toate le cuprinde; noi numai aceasta putem cunoaşte şi înţelege, că dreapta Domnului nu încetează de a revărsa darurile Sale cele dumnezeieşti şi preţioase asupra noastră, a românilor, spre adeverirea şi întărirea credinţei. Să vină înţelepţii lumii, care cu agerimea cea ascuţită a minţii lor au descoperit adâncurile firii. Să vină teologii Bisericii, care, cu povăţuirea Duhului Sfânt, urmăresc adâncimile dumnezeieştilor Scripturi. Veniţi toţi împotriva grăitorilor de rău şi vedeţi că, pe câte sunt razele soarelui, pe atâtea sunt şi nenumăratele dovezi ce adeveresc cum că această Sfântă şi de minuni făcătoare Icoană este cu adevărat neisprăvită de mână omenească; şi oricum ar fi făcut Dumnezeu această minune, sau ori în ce scop, nu este omului slobod a ispiti, ca nu cumva să se mânie pe el Domnul şi să piară din calea cea

dreaptă. De este întru acest chip, sau într-un alt chip minunea aceasta, este a lui Dumnezeu faptă.

„Dreapta Domnului a făcut putere.”

Nu vă minunaţi, iubiţi ascultători, că dovezile, pe cât încape mintea omului, se înfăţişează celor ce voiţi a lua o mică desluşire; iar dacă cineva va fi mai mult iscoditor, acela să ia aminte ce se zice prin gura proorocului: „A Mea este izbânda, zice Domnul”. Credeţi şi nu ispitiţi, că Dumnezeu e Cel ce a făcut de a înfrunzit toiagul lui Aaron; Cel ce a făcut de a izvorât apa răcoroasă din piatra seacă în pustie, şi a făcut de s-au aflat scrise fără mână de om tablele Legii; tot Acela a isprăvit şi chipul Prea Curatei Maicii Lui şi al Său. Chiar însuşi prea iscusitul zugrav nu se putea dumiri, că ar fi avut oarecare prevestire, că această sfinţită Icoană are a se săvârşi nevăzut de dumnezeiască putere, iar nu de stricăcioasele mâini ale omului muritor. Şi dacă prin umbrele Apostolilor se făceau multe minuni în popoare, mai presus de firea omenească, cu atât mai mult se cuvine a crede că Icoanele Prea Curatei Fecioare, Maica lui Dumnezeu, fac şi mai presus de fire minunate minuni. Că de multe ori mir îndestulat izvorăşte din ele, iar uneori lacrimi curg din ochii lor, şi de multe ori pe mări călătoresc, după cum şi Sfântul Munte Athos are nu puţine Sfinte Icoane de astfel de minuni făcătoare, nu numai a Prea Curatei Maici a lui Dumnezeu, ci şi ale plăcuţilor lui Dumnezeu Sfinţi, ce stau ca nişte turnuri şi slăvite monumente, spre apărarea acestui de Dumnezeu păzit loc. Şi cine poate spune nenumăratele minuni ale Sfintelor Icoane în toată lumea, nu numai la creştini, ci şi chiar la păgâni? Acestea n-au încetat a da să înţeleagă că Biserica Răsăritului învaţă drept cuvântul adevărului. Şi precum nenumăratele minuni ale Sfintelor Icoane sunt scrise, aşijderea înmiite sunt cele care n-au fost însemnate de condeiul omenesc. Că precum soarele nu poate împrăştia razele sale în tot locul, de asemenea nici omul nu poate aşa lesne a afla despre toate minunile făcute de Dumnezeu pe pământ. Numai cei ce cunosc şi se îndeletnicesc cu citirea şi cercetarea Sfintei şi Dumnezeieştii Scripturi le pot afla din parte.

Citim că-n zilele dreptslăvitorilor împăraţi greci [bizantini] Leon [VI] înţeleptul şi Alexandru, fratele lui, fiii împăratului Machedon [Vasile macedoneanul], era o asemenea Sfântă Icoană la una dintre monastirile Constantinopolului.

În vremea domniei Iaroslavului, în zilele lui Petru Movilă, Mitropolitul Kievului [sec. XVII], s-a aflat o asemenea Sfântă Icoană la Volga, iar până astăzi se vede la Tolga, în vechea catedrală.

Vedem, în Lavra Pecerska, că şapte icoane cu asemenea dar şi nevăzută mână s-au zugrăvit, pe care văzându-le egumenul că pentru rugăciunile Sfântului Alipie (zugravul din a lor monastire) s-au făcut, a dat laudă lui Dumnezeu, închinându-se toţi acelor Sfinte Icoane nefăcute de mână, a Domnului şi a Prea Curatei Maicii Lui, şi ale Sfinţilor din vechime; iar dintre aceste şapte Sfinte Icoane, pe aceea a Prea Curatei Maici a lui Dumnezeu a luat-o Voievodul Vladimir şi o a trimis la Rostov, şi stă acolo până astăzi.

La acelaşi Sfânt Alipie vedem că a venit îngerul Domnului, întru a sa casă, şi a zugrăvit icoana Adormirii Maicii lui Dumnezeu; şi întrebând îngerul pe Sfântul Alipie de mai lipseşte ceva icoanei, el i-a răspuns că este desăvârşită, ca una ce s-a făcut cu minune dumnezeiască.

De asemenea, şi cuvântătorul de Dumnezeu Ioan a zugrăvit o icoană a sa, învăţând pe un copil, anume Gusar, care zugrăvea în palatul împărătesc din Constantinopol, şi s-a mirat împăratul şi toţi ai săi de meşteşugul cel iscusit.

În Lida, satul ce este ca la 18 mile de Ierusalim, au făcut o biserică Apostolii lui Hristos Petru şi Ioan; acolo s-a aflat o icoană a Prea Curatei Fecioare ţinând în braţe pe Iisus, făcută din darul Sfântului Duh, în viaţă fiind Prea Sfânta Stăpână, şi pe care văzând-o aceasta, a binecuvântat-o, ca să fie darul Fiului său cu acea Sfântă Icoană, care, până în zilele lui Iulian paravatul [apostatul? – sec. IV], a făcut nenumărate minuni.

Iarăşi la Lida, în biserica făcută de Eneia şi de cei şaptezeci de apostoli, care s-a ridicat în numele Născătoarei de Dumnezeu, încă în viaţă fiind Stăpâna, şi pe care, din pizmă, evreii voiau să o risipească, iar împreună cu ei şi închinătorii de idoli. Dar, după porunca stăpânitorului cetăţii aceleia, s-a pecetluit uşa bisericii; şi după trei zile deschizând-o, au aflat zugrăvită – dar nefăcută de mână – icoana Maicii lui Dumnezeu, de trei coţi înaltă, haina având-o albastră, iar deasupra acelei haine, alta de porfiră; fiind scrise deasupra ei aceste vorbe: „Maria, Maica Împăratului Hristos din Nazaret”. Şi nenumărate minuni s-au săvârşit de această Sfântă Icoană.

În zilele Împăratului Tiberie şi ale Patriarhului Serghie [sec. VII], s-a zugrăvit nevăzut pe pânză chipul lui Iisus Hristos, în casa unei văduve, Maria din Meletin, unde şi nenumărate minuni s-au făcut de la această Sfântă Icoană.

În zilele vieţuirii Sale pe pământ, Împăratul Împăraţilor, Domnul nostru Iisus Hristos, rugându-Se în Muntele Măslinilor, a asudat cinstită Faţa Lui; şi luând o basma de la unul dintre ucenicii Săi şi ştergându-Se, îndată nevăzut s-a întipărit

cinstită Faţa Lui pe acea basma; şi cine poate spune cu amănuntul minunile câte le-a săvârşit acel chip dumnezeiesc?

Şi ca să nu vă îngreunez, nu am adus mărturii cu de-amănuntul; dar văzând că, faţă de cele pomenite mai sus, mulţi stau nedumerindu-se şi zic că nu s-a mai auzit de icoane nezugrăvite de mâini omeneşti, de aceea am fost silit să mai aduc o mică încredinţare; iar voind cineva mai mult a cerceta, gata sunt mii de dovezi despre Sfintele Icoane, şi lesne a le aduce înainte. Însă nouă ni se cuvine a zice, cu Sfânta lui Hristos Biserică: „Mută să fie gura păgânilor, care nu se închină cinstitei Icoanei Tale, celei zugrăvite şi săvârşite cu darul Duhului Sfânt, dat Prea Curatei Fecioare, Maicii lui Dumnezeu!”.

Să se minuneze tot auzul omenirii, şi glasuri de bucurie şi de mulţămire cu dorire să se înalţe prea dulcelui nostru Ziditor, Care ne-a dăruit astfel de mijlocitori şi veşnice monumente pe pământ. Pentru aceea şi noi toţi împreună, popoare, seminţii şi limbi, laudă Împărătesei Cerului să-i aducem, în ziua aceasta prea vestită a praznicului nostru; că astăzi puterile cele nevăzute ale cerurilor din cer au căutat şi cu noi nevăzut prăznuiesc. Astăzi s-a împlinit proorocia lui David, care zi-ce: „Să se veselească cerurile şi pământul să se bucure”, că iată, pe amândouă le-a primit cea cu dar dăruită, şi spre cântarea acestei Sfinte Icoane poftesc astăzi ochii evlaviosului vostru cuget, o, prea iubitoare de serbare adunare.

Aşadar, îndrăznesc a vă ruga, în numele Celui pe Care-L vedem pe această Sfântă Icoană, ţinându-Se de Prea Curata Sa Maică în sfintele ei braţe, ca să răspundă oricui se bizuieşte a zice ceva împotriva dumnezeieştilor minuni!… Dumnezeu, pentru îndurările milei Sale, ne-a dăruit luminare nouă, celor ce eram întru întunericul puţinei credinţe sau mai bine-zis, ne-a dăruit mântuire nouă, celor păcătoşi, chiar dinaintea ochilor noştri.

Veniţi dar şi vă apropiaţi, iubiţilor bine credincioşi, şi mai ales voi, care sunteţi de faţă în această Sfântă Biserică; şi vă rog, luaţi bine seama la această Sfântă Icoană şi vedeţi cât este de plină de daruri! Şi toţi veţi zice că este chip de Dumnezeu lucrat, al frumuseţii cerului, şi aleasă săvârşire a atotţiitoarei mâini a lui Dumnezeu. Au nu se pare că cerul a închis în faţa ei tot seninul şi toată frumuseţea stelelor? Şi cine poate tâlcui însuşirile acestei Sfinte Feţe, când a văzut pe al ei binevestitor Arhanghel hotărând-o a fi plină de daruri? Şi ce nu are acest fecioresc chip, care să nu fie plin de curăţenie, de respect şi sfinţenie?

Se pare că în această Sfântă şi de minuni făcătoare Icoană, a făcut Pronia cea dumnezeiască o minunată adunare a tuturor harurilor şi o însufleţită alcătuire a tuturor frumuseţilor cereşti şi pământeşti.

Fiindcă, după cum mărturisesc Sfinţii Părinţi şi vrednicii de credinţă istoriografi, Epifanie şi Nichifor, despre chipul cel trupesc al Prea Curatei Fecioare Maria, Maica lui Dumnezeu, era Prea Sfântă încă de când vieţuia pe pământ, întru acest fel: era vederea feţei ei ca vederea grăuntelui de grâu, părul galben, ochii ascuţiţi la vedere, întru care luminile erau asemenea rodului de măslin; sprâncenele ei erau plecate şi ales de negre, nasul potrivit, buzele ca floarea trandafirului, faţa nu rotundă, nici scurtă, ci puţin alungită, mâinile şi degetele lungi, hainele pe care le purta erau simple şi puţin mai lungi decât măsura corpului, cu trupul gingaş, având părul bine şi cu multă cuviinţă legat.

Asemenea şi prea dulcele ei Fiu, Domnul Iisus, avea unele asemănări cu trăsăturile celei ce L-a născut.

Acum, prea iubiţi ascultători ai Maicii lui Dumnezeu, vedeţi împlinirea trăsăturilor chipului ei în Sfântă Icoana sa. Duhul Sfânt a încununat-o pe Prea Curata Fecioară cu mulţimea darurilor, precum Solomon o vesteşte în Cântarea Cântărilor, numind-o Mireasă şi aşa zicându-i: „Iată, frumoasă eşti, iubita mea. Părul tău ca turmele caprelor care s-au suit din Galaad. Capul tău precum Carmilul; cosiţele capului tău ca mohorâtul împărătesc legat în călătorii; ochii tăi ca nişte bălţi ale râului Esevon; buzele tale ca o funie roşie. Miere şi lapte am văzut sub limba ta. Dinţii tăi ca nişte turme din cele tunse, gâtlejul tău ca nişte vin bun, obrazul tău ca al unei turturele frumoase, grumajii tăi şi umerii tăi ca nişte gherdanuri, sânul tău mult mai frumos decât grâul şi vinul, ca doi iezi de căprioară gemeni, care pasc în crini; pântecele tău stog de grâu îngrădit cu crini".

Acestea toate sunt semne ale dumnezeieştilor dăruiri şi cunoştinţe date de către Duhul Sfânt Fecioarei Maria. Şi Acelaşi Sfânt Duh a încununat cu o mulţime de daruri şi Sfânta Icoană a Prea Curatei Maici a lui Dumnezeu. Şi vă rog, creştinilor dreptslăvitori, credeţi numai ceea ce vedeţi şi vă veţi mântui, că greu este a lovi cu piciorul împotriva boldurilor! Şi cu bucurie privind, să ne închinăm Sfintei Icoane a Maicii lui Dumnezeu şi a Fiului ei, celei cu dumnezeiască minune săvârşite, care are feţele vesele ca nişte labirinturi întru care rătăceşte toată cugetarea omenească, de care şi Duhul Sfânt se minunează, văzând măririle Fecioarei, şi zice: „Tu, iubita mea, frumoasa mea, porumbiţa mea, care eşti întru acoperământul pietrei, arată-mi faţa ta şi mă fă să aud glasul tău; că dulce este glasul tău şi faţa ta frumoasă".

Apoi noi, nevrednicii, noi, necărturarii şi neînvăţaţii, ce vom putea zice, când şi pe ritori ca pe nişte peşti îi lasă fără de glas, numai prin tăcere lăudând-o?!

O, negrăită milostivire şi adânc de bunătate a Atotputernicului Dumnezeu, cum şi în cele mai de pe urmă veacuri lucrează minuni mai presus de fire, pentru folosul şi mântuirea neamului creştinesc! Cum, cu nepomenire de rău pentru păcatele noastre, ne iubeşte aşa de mult, iconomisind chipul mântuirii noastre, cu atâtea feluri de binefaceri, şi dăruindu-ne cu aşa mari şi nepreţuite daruri sfinte, prin care cu înlesnire şi îndrăzneală să mijlocim cele de folos şi iertarea păcatelor, de la milostivirea Sa cea iubitoare de oameni!

Mare dar şi de multă însemnătate şi adâncă cugetare duhovnicească este, socotind harul cu care Dumnezeu a înzestrat şi a întărit acest Sfânt Locaş, cu această Sfântă şi plină de daruri Icoană a Maicii Domnului, spre mângâierea şi fericirea neamului românesc, pe care niciodată nu l-a părăsit, ci din veci l-a iubit, l-a ocrotit, l-a înălţat şi cu multe şi mari bunătăţi şi binefaceri l-a dăruit şi l-a proslăvit; pentru care toţi cei ce cunosc istoria strămoşească se vor minuna, cum prin atâtea nebiruite şi nesuferite nevoi trecând, pe toate cu bărbăţie, prin darul şi ajutorul lui Dumnezeu le-a biruit, păstrând libertatea şi autonomia în cele de aici, iar în cele viitoare răsplătirea faptelor celor bune, cu veşnica fericire întru Împărăţia Cerurilor.

Pentru multa dragoste şi datornicul respect pe care se cuvine a le avea şi a le da PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, mijlocirea şi nădejdea mântuirii noastre, şi ca să nu rămână în uitare şi în nebăgare de seamă această Sfântă Icoană cu minune zugrăvită şi făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Prea Cuvioşia Sa, Părintele Nifon, superiorul [stareţul], în înţelegere cu Părinţii din Sfânta Chinovie, a hotărât ca în toţi anii, în ziua de 12 iulie, să se facă serbare mare cu priveghere de toată noaptea, în cinstea şi amintirea minunatei zugrăviri a Sfintelor Feţe, a Maicii lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Iisus Hristos, cele închipuite în această Sfântă Icoană, împodobind serbarea cu cântări şi laude, cu mulţumiri şi cereri către Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, întâmpinând cu dragoste pe toţi câţi se vor aduna din toate părţile, ospătându-i şi împărţind milostenie la cei săraci.

Mulţumită dar, fraţilor, să dăm lui Dumnezeu, pentru această prea slăvită şi nouă minune, că la Dumnezeu toate sunt cu putinţă, precum vedem prin Sfintele Scripturi; drept aceea, noi toţi câţi ne-am adunat la această sfântă şi veselitoare serbare a Maicii lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei Sfinte Icoane a ei, ce-şi are închipuite feţele cu minune, să strigăm credincioşi: Prea Sfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioară Marie, protectoarea şi apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare; Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce

ai cu dreptate numele de Prodromiţa, adică Înaintemergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune şi ne du de mână întru împărăţia cea cerească; povăţuieşte-ne pe toţi dreptcredincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci de mărirea Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, că binecuvântată şi prea slăvită eşti în vecii vecilor. Amin. [*]

[*] Textul a fost preluat din volumul Prodomu – Schitul românesc din Sfântul Munte Athos şi icoanele sale făcătoare de minuni, Editura Christiana, Bucureşti, 2004, pp. 49-78. Volumul respectiv a fost îngrijit de Răzvan Codrescu. Titlul original complet: Minunile Maicei Domnului „Prodromiţa" sau Minunea ce s-a făcut cu zugrăvirea Sfintei Icoane a Maicei Dom-nului de la Monastirea română „Prodromul" din S-tu Munte Athos şi alte multe minuni ce s-au făcut după zugrăvire. Istorisirea minunilor şi a altor Sfinte Icoane ce se află în Sfânta Monastire, adunate şi lucrate de Arhimandritul Antipa Dinescu, superiorul Sfintei Monastiri. Textul iniţial – Luna iulie, în 12 zile: Istorisire pentru minunata zugrăvire a Sfintei Făcătoare de minuni Icoane a Prea Sfintei, Prea Curatei, binecuvântatei, slăvitei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, care s-a săvârşit cu dumnezeiască minune, pronumită „Prodromiţa" a fost tipărit în volumul Slujba praznicului sfintei şi de minuni făcătoarei icoane a Maicii Domnului numită Prodromiţa, Tiparniţa Gutenberg, Bucureşti, 1900.

Sursa: Danion Vasile

Prodomiţa - icoana Maicii Domnului nefăcută de mână omenească - 150 de ani de la zugrăvirea minunată

Anul acesta (2013) se împlinesc 150 de ani de la zugrăvirea în chip minunat a icoanei Prodromiţa de la Muntele Athos, a cărei cinstire este pomenită, vineri, 12 iulie, în calendarul ortodox.

Icoana Maicii Domnului Prodromiţa (adică Înaintemergătoarea) este o icoană făcătoare de minuni „nefăcută de mână omenească”, comoara Schitului Sfântul Ioan Botezătorul – Prodromu de la Sfântul Muntele Athos din Grecia, pentru că icoane nefăcute de mână omenească sunt puţine în toată lumea ortodoxă.[*„În istoria Ortodoxiei se cunosc icoane făcătoare de minuni, al căror mister rămâne învăluit. Fie că au fost pictate de Sfinţi, fie din cauza credinţei puternice a celui care le cinsteşte, fie că au fost alese ca instrumente în iconomia dumnezeiască, aceste icoane sunt patrimoniul cel mai de preţ al evlaviei ortodoxe” – Pr. Prof. Dr. Ion Bria, Dicţionar de teologie ortodoxă AZ, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1981*]

În anul 1863, în timpul lucrărilor de ridicare ale schitului Prodromu, ieroschimonahul Nifon căuta un iconar care să zugrăvească pe lemn de tei o icoană a Maicii Domnului care să fie pictată potrivit rânduielilor bisericeşti: citirea zilnică a Acatistului Maicii Domnului, post negru cu o singură masă pe zi la sfârşitul lucrului, înfrânarea de la mânie, mândrie şi păcate trupeşti, precum şi celelalte

rânduieli.[*Maica Domnului Prodromita, în revista Epifania, iulie-august 1999, p. 15*]

Cuvioşii Nifon şi Nectarie l-au găsit pe iconarul Iordache Nicolau, om evlavios şi cu frica lui Dumnezeu lucra frumos şi cu bună sporire, s-a încumetat să picteze icoana şi s-a apucat imediat de lucru la mănăstirea Bucium din Iaşi.

Astfel că, în câtva timp, a terminat veşmintele şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând ca Sfintele Feţe să le facă pe urmă, după cum este sistemul artei zugrăvirii. După ce a terminat de zugrăvit, cum s-a priceput mai bine, veşmintele şi câmpul, a început a lucra la Sfintele Feţe a Maicii Domnului şi a lui Dumnezeu Pruncul, Domnul Iisus Hristos, silindu-se cu toată punerea ca să le facă pe cât va putea mai bine.

Deşi era un pictor priceput, se poticneşte inexplicabil la zugrăvirea Sfintelor Feţe ale Fecioarei Maria şi a Pruncului Iisus din braţele ei. Speriat şi mâhnit că poate şi-a uitat meşteşugul său o voinţă mai puternică se opune, acoperă icoana, încuie atelierul şi amână totul pentru a doua zi. În dimineaţa următoare, rămâne uimit că icoana era desăvârşită, fără să înţeleagă cum se petrecuse această minune. Pentru a da mai multă credibilitate minunii, iconarul a lăsat şi o mărturie scrisă.

La schitul Prodromul se găseşte un document datat 29 iunie 1863 care reprezintă mărturia iconarului Nicolau Iordache şi iscălită cu propria sa mână: *"Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iaşi, am zugrăvit această sfântă icoană a Maici Domnului cu însăşi mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez feţele Maicii Domnului şi a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârşit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi o greşeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune"*. [*Arhim. Chiril Lovin, Icoana Maicii Domnului Prodromiţa. Istoria, minunile şi acatistul*]

Dimensiunile icoanei sunt de 100 / 70 cm. Chipul Maicii Domnului şi al Pruncului Iisus au culoarea galbenă, nuanţa de galben a grâului. Există mărturii cum că Sfintele Feţe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se.[*Ierod. Cleopa Paraschiv, Icoana nefăcută de mâna omenească Prodromiţa, Editura Panaghia*]

O altă caracteristică este aceea că icoana, cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, acest lucru întărind credinţa cum că Sfintele Feţe au fost pictate miraculos de mână nepământească.[*Prodomu – Schitul românesc din Sfântul Munte Athos şi icoanele sale făcătoare de minuni, Editura Christiana, Bucureşti, 2004*]

Se apreciază că portretele zugrăvite pe icoană sunt identice cu portretele reale ale Fecioarei şi Pruncului Iisus aşa cum au fost consemnate de martorii oculari contemporani. Există o descriere rămasă de la Sfinţii Epifanie şi Nichifor:

"Încă de când vieţuia pe pământ era faţa ei ca vederea bobului de grâu, păr galben, ochi ascuţiţi la vedere, întru care luminile erau asemenea rodului de măslin, sprâncenele ei erau plecate şi ales de negru, nasul potrivit, buzele ca floarea trandafirului, faţa nu rotundă, nici scurtă, ci puţin alungită, mâinile şi degetele lungi, hainele pe care le purta erau simple şi puţin mai lungi decât măsura corpului, cu trupul gingaş, având părul bine şi cu multă cuviinţă legat" [*Ierod. Cleopa Paraschiv, op.cât*.]

De-a lungul vremii au fost făcute câteva copii, dintre care unele au rămas în Sfântul Munte, iar altele au fost trimise în România, toate fiind făcătoare de minuni.

Mărturii despre Icoana Maicii Domnului Prodromiţa

De-a lungul timpului au fost consemnate nenumărate minuni săvârşite cu cei care au cerut ajutor de la Născătoarea de Dumnezeu închinându-se cu credinţă icoanei Prodromiţa, atât în Muntele Athos, cât şi în pelerinajele din ţara noastră.

La Schitul Prodromu se găseşte un document datat 29 iunie 1863 care cuprinde mărturia zugravului Iordache Nicolau despre minunea săvârşită cu pictarea sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromiţa.

De asemenea, în urma analizei ştiinţifice a icoanei, prin cercetare la microscop, nu s-au depistat urme de pensulă, probându-se astfel originea nepământească a picturii.

Sunt mărturii cum că Sfintele feţe din icoana Prodromiţa se schimbă miraculos, uneori întunecându-se, alteori luminându-se.

Există dovezi cum că şi copiile icoanei săvârşesc minuni. Astfel, un credincios din Atena, care avea o reproducere a icoanei Maicii Domnului Prodromiţa a declarat că în urma rugăciunilor la această Sfântă icoană, în familia sa s-a petrecut o schimbare.

În ţara noastră, o copie foarte reuşită a icoanei Prodromiţa se află într-o biserică de lemn din Vatra Dornei. Aceasta a fost pictată în anul 1922 după originalul din Muntele Athos.Una dintre cele mai mari minuni făcute de această copie fidelă a Icoanei Maicii Domnului Prodromiţa a avut loc în anul 1954, când biserica în care ea a fost depusă a ars în întregime, fiind incendiată de o mână criminală (deoarece împiedica constucţia unei şosele). Au existat mărturii conform cărora acţiunea de stingere a incendiului a fost sabotată. Dar, deşi biserica a ars în întregime, icoana a rămas intactă.

Icoana Maicii Domnului „Prodromiţa" (Înaintemergătoarea) este o icoană cu totul aparte, cu o mare putere făcătoare de minuni, fiind considerată între cele mai valoroase icoane, ea nefiind pictată de mână omenească.

Această icoană pune în evidenţă şi o altă trăsătură a Maicii Domnului, aceea de călăuză pentru noi – prin faptul că Maica Domnului ni se oferă călăuzitoare pe calea vieţii la vreme de încercare. Amin.

“Timpul meu este aşa de puţin, încât nu pot să-l pierd în altă parte”, interviu cu avva Petroniu Tănase († 2011), stareţul Schitului românesc Prodromu

A venit clipa îndelung aşteptată să ajungem la Schitul românesc Prodromu cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul, aflat pe teritoriul Marii Lavre, cam la o oră distanţă de aceasta. În faţa pelerinului apare o imagine tulburătoare: un aşezământ monahal unic în felul lui pe tot cuprinsul Athonului, deoarece biserica şi chiliile sunt albe, iar cerul albastru le învăluie ca într-o apoteoză. Însăşi Maica Domnului a proorocit, că „spre sfârşitul vremurilor”, se va ridica în acest loc – numit Vigla – un locaş bine plăcut ei. Este chiar Schitul românesc Prodromu.

În zilele senine, navigatorii de pe Marea Egee văd de la mare distanţă muntele Athos şi această minune diafană a lui Dumnezeu. În sfânta biserică se află comoara cea mai de preţ a schitului: sfânta icoană a Maicii Domnului, „Prodromiţa". Pe icoană se găsesc multe lănţişoare şi cruciuliţe, lăsate de credincioşi drept recunoştinţă pentru ajutorul primit. După câteva zile de slujbe în limba greacă (o limbă liturgică perfectă), când auzim slujba în binecuvântata limbă românească, parcă am ajuns acasă.

În biserică se desluşeşte, aproape de altar, silueta părintelui Petroniu, stareţul, stând gânditor şi smerit, cu capul uşor aplecat. Părinţii sunt plini de iubire, ascultători de Dumnezeu şi foarte primitori. Prin mila Preacuratei, am ajuns la schit chiar de ziua cinstirii Maicii Domnului Prodromiţa şi suntem adânc impresionaţi de mulţimea de închinători care au venit s-o cinstească pe Stăpâna lumii.

„Grădina Maicii Domnului" e loc prin excelenţă sfinţitor, dar aici se poate vedea că şi „omul sfinţeşte locul". Ne-am reîntâlnit cu părintele Petroniu Tănase, în vârstă de 92 de ani. La această vârstă, Cuvioşia sa poate încă sluji ca preot o priveghere de toată noaptea. A intrat din 1930 în viaţa monahală, iar din 1978 s-a retras în Sfântul Munte, la Prodromu, unde din 1985 este stareţ. Răspunde cu răbdare şi smerenie la întrebările pelerinilor.

– Vă rugăm, Părinte, să ne vorbiţi despre prezenţa vie şi minunată a sfintei icoane Prodromiţa, în acest sfânt lăcaş.

– Această sfântă icoană a Maicii Domnului se află de aproape un veac şi jumătate în Sfântul Munte Athos, la Schitul românesc Prodromu, de unde şi-a luat numele de Prodromiţa. Este una din puţinele icoane din Ortodoxie „nefăcută de mână", pictată în chip minunat. În cazul icoanei noastre minunea s-a petrecut în 1863. Ctitorii Schitului Prodromu, monahii Nifon şi Nectarie, dorind să aibă în noua lor ctitorie o icoană frumoasă a Maicii Domnului, aşa cum au toate mănăstirile din Sfântul Munte, au găsit un pictor priceput şi evlavios din oraşul Iaşi, pe nume Iordache Nicolau, căruia i-au comandat icoana cu înţelegerea ca aceasta să fie pictată potrivit rânduielii Sfintei Biserici Ortodoxe, „cu rugăciune şi post". În timpul pictării, să citească zilnic Acatistul Maicii Domnului şi masa să o servească după încetarea lucrului din acea zi.

Cu această rânduială, pictorul s-a apucat îndată de lucru cu bun rezultat, dar când a ajuns să picteze Sfintele Feţe a Maicii Domnului şi a Domnului Hristos, nu reuşea deloc să le picteze după cuviinţă. Mâhnit, pictorul a întrerupt lucrul, a acoperit cu o pânză icoana, a încuiat atelierul şi s-a încuiat în camera lui, unde s-a rugat fierbinte Maicii Domnului ca să-i ajute să desăvârşească Sfânta Icoană. A doua zi, dorind să înceapă din nou lucrul, pictorul a intrat în atelier, a aprins candela la Maica Domnului şi făcând metanii înaintea Icoanei, a dat la o parte pânza şi minune, Icoana era terminată şi frumos pictată, aşa cum se vede şi astăzi. În urma acestei minuni, icoana a fost dusă cu deosebită cinste la Sfântul Munte Athos, iar în timpul transportării ea a săvârşit mai multe minuni, continuând să fie făcătoare de minuni până în ziua de astăzi.

– Ştim că există un Acatist al icoanei Prodromiţa.

– Aici la Sfântul Munte nu există multe acatiste. În ţară ştiu că sunt multe acatiste şi apar într-una. În muntele Athos, există numai vechiul acatist al Bunei Vestiri, compus de Sfântul Cosma Melodul. Unii spun că nu e compus de el, ci e născut din evlavia poporului.

– S-au mai petrecut întâmplări minunate la Prodromu?

– Minuni se petrec necontenit şi pretutindeni, numai că nu avem noi ochi să le vedem. O minune e şi cea a venirii şi a petrecerii noastre aici. În anul 1976, când am venit la Prodromu, erau vreo 7-8 bătrâni bolnavi, doar doi erau mai sănătoşi. În 1963 fusese sărbătoarea Mileniul Sfântului Munte Athos; venise patriarhul Atenagora şi patriarhul Iustinian, care a aflat că aici situaţia nu era deloc încurajatoare, fiind sărăcie mare. Când am venit noi, un grup de 5 inşi, ne-a

întâmpinat un părinte de la Chilia Colciu, părintele Ioan care ne-a spus: „nu vă duceţi la Prodromu, că acolo nu e nici de mâncare”.

Mai târziu, un scriitor, care fusese aici în 1963, mi-a trimis din ţară o pagină dintr-o carte despre Sfântul Munte Athos, cu minunea de la Prodromu. Venind el la Prodromu, de departe schitul i s-a părut frumos, cu mulţi chiparoşi, dar de aproape era părăginit şi ploua în biserică. A întrebat pe un călugăr din schit dacă la Prodromu e ceva care să facă minuni, aşa cum se află la toate mănăstirile din Athos: icoane făcătoare de minuni, sfinte moaşte, etc. „Avem şi noi o icoană care face minuni”, a răspuns monahul. „Şi ce minuni a făcut?”, întrebă curios călătorul. „Oare nu-i aceasta o minune, i-a răspuns monahul, că noi aici suntem 19 călugări, că nu avem nimic şi totuşi nu murim de foame?”

Avva Petroniu împreună cu Pr. Cleopa Ilie şi mireanul Leonida Plămădeală (viitorul mitropolit al Ardealului, ÎPS Antonie), anii ’60

În ultimii ani, această minune se petrece tot timpul la Prodromu. S-au cheltuit sute de milioane de drahme, făcându-se din nou acoperişurile putrede şi lăsate în jos. S-a folosit o pădure întreagă de lemn de castan care se vinde, aici, la kilogram, ca să repare acoperişurile. S-au folosit sute de bârne, care costau mult. Nu aveam nici un ban, cu toate acestea s-au început lucrările, au venit bani de ici, de colo şi nu ştiu cum s-au făcut lucrările acestea, schitul neavând nici un venit propriu. Aceasta-i o minune. Lucrul s-a făcut cu ajutoarele venite din diverse părţi, cu călugării care se pricep şi lucrează în atelierul de tâmplărie şi în atelierul de pictură. Nu s-au terminat lucrările, mai sunt atâtea de făcut, dar principalul s-a făcut. Vreo 20 de ani s-a lucrat mereu. Multe lucrări sunt făcute chiar de călugări, uşi, ferestre şi altele,

sunt făcute în atelierul de tâmplărie, dar şi tencuieli exterioare şi interioare la biserică. Biserica trebuia consolidată şi turlele erau crăpate, gata să cadă.

– Pictura este cea originală?

– Pictura s-a refăcut cu meşteri veniţi din ţară: pictorii Carp Vasile şi Chiriac Ion, dar au lucrat alături de ei şi părinţi din Schit. O parte din vechea pictură, care era mai bine conservată, a fost restaurată, iar partea de nord, mai stricată, s-a făcut din nou. Vreo doi ani de zile a durat refacerea picturii.

– Se pot observa diferenţe între specificul Ortodoxiei greceşti şi celei româneşti?

– Sigur că există. Fiecare popor are sensibilitatea lui. Poporul român este situat într-o zonă continentală, poporul grec într-una maritimă. Grecii socoteau Vlahia raiul pe pământ, datorită abundenţei ei mari. În Grecia, subsolul este sărac, deasupra sunt puţine bogăţii naturale, încât poporul a trebuit, încă din Antichitate, să navigheze şi să înfiinţeze colonii greceşti până la Ierusalim. Duceau în corăbii măsline, amfore cu vin şi untdelemn şi aduceau ce aveau nevoie. De aceea, timp de vreo 500 de ani Ţările române au dăruit spre folosinţă o cincime din teritoriul lor mănăstirilor din Sfântul Munte şi Patriarhiilor Ortodoxe, pentru ajutorarea Bisericii şi a monahismului lor. Cu veniturile produse, aici s-au ridicat şi şcoli şi s-au făcut multe alte lucruri. Domnitorul Cuza a secularizat averile mănăstirilor şi a dat pământul înapoi ţării.

– În zilele noastre a scăzut evlavia poporului român?

– A scăzut şi din întâlnirea cu Occidentul. Din acest contact, românii s-au păgubit mereu. Prima pagubă a fost cea din vremea lui Kogălniceanu, când tineretul a făcut studii în Occident. Aceştia au suferit influenţele Revoluţiei franceze, ateismul, răzvrătirea şi necredinţa cultivate de aceasta şi au început să aibă atitudine necuviincioasă, nerespectuoasă faţă de Biserică. Poporul român, ţăranul şi-a păstrat evlavia faţă de Biserică. De aici s-a pornit deodată o spărtură. Intelectualitatea nu mai era alături de poporul credincios, ea avea o viziune şi poporul simplu alta.

– Cei 50 de ani de comunism au produs o distrugere în bună măsură a satului românesc, care era sursă de evlavie şi de rezistenţă spirituală.

– Pe de o parte, intelectualitatea murdărită în Occident a cultivat o atitudine urâtă, necreştină, neevlavioasă, care a influenţat şi poporul simplu, prin copii lor duşi la studii. Din păcate, această atitudine se propagă şi acum prin influenţa directă a noii

stăpâniri, care vrea să facă parte din Uniunea Europeană, lepădată de credinţa în Dumnezeu şi voit militant ateistă. Aceasta consideră creştinismul şi viaţa creştină ca fiind una retrogradă, înapoiată, care nu se împacă cu principiile ei civilizatoare.

Aici se vede direct lucrarea diavolească, lupta împotriva lui Dumnezeu, până într-acolo încât diavolul nu e mulţumit că omul nu ascultă pe Dumnezeu, vrea să-l vadă convins până în adâncul sufletului, ca să fie sigur că e sub stăpânirea sa. Aşa a fost cazul lui Iuda. L-a îndemnat vrăjmaşul să-l vândă pe bani pe Mântuitorul, s-a dus obraznic, L-a sărutat şi L-au prins. Pe urmă s-a căit, dar căinţa lui n-a fost adevărată, iar vrăjmaşul n-a pierdut ocazia să-l convingă să se spânzure. Prin sinucidere, vrăjmaşul a fost sigur că e al lui. A murit făcând voia vrăjmaşului.

Aşa este şi acum. Vrăjmaşul îndeamnă pe om să facă rău, dar nu e mulţumit numai cu atât, ci doreşte ca omul să se murdărească în adâncul sufletului, să ajungă până la sinucidere, ca să fie sigur că e în ghearele lui şi că sigur nu-i scapă. Îl învaţă să facă greşeli, să facă păcate care pe om nu-l satisfac. Omul le face cu intenţia ca să-şi împlinească plăcerile, să fie fericit, dar această fericire prin satisfacerea păcatelor nu-i mulţumeşte sufletul.

Un profesor de filosofie din Occident, care a fost pe aici spunea: „Occidentul şi-a pus toată nădejdea în civilizaţie, în traiul bun, în confort, în tehnică, iar acum constată că acestea nu-l satisfac. Nu e mulţumit să aibă bogăţii, sufleteşte nu e împăcat, suferă, are nevoie de altceva şi în această suferinţă filosoful vedea o posibilitate de schimbare a Occidentului; să se întoarcă ca fiul risipitor, care, dacă îşi dă seama de răul făcut şi de care suferă, se întoarce la casa părintească. Dacă nu se trezeşte, ajunge la sinucidere". În lume s-au înmulţit enorm sinuciderile.

– Pilda fiului risipitor este mereu actuală, pentru că, de fapt, e povestea multor oameni.

– Dacă nu se trezesc, păţesc ca Iuda. Petru s-a trezit şi i-a părut rău, a plâns cu amar, s-a căit şi Dumnezeu l-a repus în drepturile lui, deşi făcuse acelaşi mare păcat. Se lepădaseră amândoi de Hristos.

– Care este menirea Bisericii?

– Învăţătura Bisericii trebuie bine ştiută pentru ca omul să trăiască creştineşte. Dacă n-o ştie, se rătăceşte. Cu ajutorul Bisericii, tot creştinul poate ajunge din putere în putere, să se sfinţească, până la măsura unirii cu Hristos. Dar el trebuie să

ştie învăţătura dreaptă a Bisericii şi să o trăiască personal, practic, nu doar teoretic. Aceasta e lucrarea cea mare a Bisericii.

– Ce credeţi că ar trebui să facă Biserica spre a fi mai activă?

– Biserica e făcută să facă ceea ce trebuie să facă. Dacă nu face şi închide ochii, vrăjmaşul lucrează cu putere. Poate aţi citit pastorala de Paşti a Î.P.S. Bartolomeu de la Cluj, în care spune că, de o bucată de vreme, s-a instaurat un duh perfid care răstoarnă valorile şi perverteşte limbajul: *„Anormalul devine normal, viciul devine virtute, minciuna devine adevăr, furtul inteligent devine profesie onorabilă, sodomia se cheamă orientare comportamentală, cuvinte nobile precum prietenie, prieten se degradează în conotaţii dubioase, pervertirea tineretului se intitulează program de sănătate anti SIDA, destrămarea familiei se numeşte planificare familială, crimele ingineriei genetice se fac în numele vindecărilor miraculoase, prostituţia se legitimează prin libertatea femeii de a face ce vrea cu propriul ei trup, proxenetismul se reclamă de meditaţia transcedentală, sărăcirea spiritului e ascunsă sub numele de globalizare, invadarea unei ţări se numeşte război preventiv, terorismul îşi reclamă valenţe divine, înfeudarea economică se numeşte credit bancar, pomana politică devine act de caritate. Şi multe altele”.*

Ştim foarte bine ce trebuie să facem, devreme ce mărturisim, credem în Dumnezeu şi devreme ce ştim că am prăznuit Învierea, Înălţarea, Pogorârea Duhului Sfânt. Toate aceste lucruri ne spun şi ele câte ceva din iconomia mântuirii, nu suntem cu ochii legaţi. Însă s-a împuţinat credinţa simplă şi mântuitoare a Sfinţilor din primele veacuri, care au dărâmat cu ea păgânismul. S-a diluat credinţa, nu se mai crede simplu şi aprins în învăţătura sfântă; nu mai vedem credinţa ca dumnezeiască şi infailibilă, ci o corectăm cu nişte învăţături lumeşti, ale înţelepţilor lumii de azi. Chiar aşa zişii teologi vorbesc de multe ori din prisosul inimii lor, nu din inspiraţia şi sălăşluirea Duhului Sfânt în ei printr-o viaţă autentică creştină plină de rugăciune necontenită. Uniunea Europeană promite membrilor ei fericirea pământească, însă Dumnezeu, Creatorul pământului, de care depinde această fericire pământească, a spus: fără Mine nu puteţi face nimic.

E o mare amăgire a celor ce conduc popoarele fără Dumnezeu. Credinţa noastră este slăbită şi asurzită de aceste chemări la fericiri neadevărate şi de aceea, poporul nu mai crede cu tărie în învăţăturile dumnezeieşti. Doar omul simplu, care ştie că cuvântul dumnezeiesc este sfânt, le crede.

– Vorbiţi-ne mai pe larg despre rugăciunea necontenită.

Sfinţii Părinţi numesc rugăciunea „respiraţia sufletului”. Aşa cum trupul nu poate trăi fără aer, ci trebuie să respire mereu, tot aşa şi sufletul nu poate trăi, o clipă, fără legătura cu Dumnezeu, ci trebuie să stea neîntrerupt în legătură cu El, să se roage necontenit. De aceea, Sfântul Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni şi prin ei, pe toţi creştinii: „Rugaţi-vă, necontenit!” De-a lungul veacurilor, creştinii s-au străduit să împlinească porunca Apostolului. Şi fiindcă lucrul nu e prea simplu, Părinţii Bisericii i-au învăţat cum să se roage necontenit.

Sfântul Maxim Mărturisitorul ne spune, evocând convorbirea unui frate cu părintele lui duhovnicesc: Şi zise fratele: „Cum poate mintea să se roage necontenit? Căci cântând şi citind, întâlnindu-ne mai mulţi şi slujind, o tragem spre multe gânduri şi vederi”. Şi răspunse bătrânul: „Dumnezeiasca Scriptură nu porunceşte nimic din cele cu neputinţă, căci şi Apostolul cânta, citea şi slujea şi totuşi se ruga neîncetat. Rugăciunea neîntreruptă stă în a avea mintea alipită de Dumnezeu cu evlavie multă şi cu dor, a atârna pururi cu nădejdea de El şi a te încrede în El în toate, orice ai face şi ţi s-ar întâmpla”. Rugăciunea adevărată, necontenită constă mai ales în această „atârnare continuă a nădejdii sufletului în Dumnezeu”, nu în multa vorbă.

Prin această rugăciune plină de nădejde simplă se împlineşte şi credinţa adevărată în Dumnezeu. Aflându-se în această dispoziţie, Apostolul Pavel zicea: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea?” şi „sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii”. Sau: „În toate obijduiţi, dar nu striviţi, în mare cumpănă, dar nu deznădăjduiţi, prigoniţi, dar nu năpăstuiţi, trântiţi jos, dar nu nimiciţi. Totdeauna purtăm în trup moartea Domnului Iisus, ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru muritor”. În această stare, Apostolul se ruga neîncetat, căci în tot ceea ce făcea şi i se întâmpla, el atârna cu nădejdea de Dumnezeu.

Sfântul Vasile cel Mare, în Omiliile şi Cuvântările sale, ne învaţă cum putem ajunge la rugăciunea necontenită: „Rugăciunea este o cerere făcută lui Dumnezeu de credincioşi pentru dobândirea unui bine. Nu e nevoie negreşit ca cererea să se facă numai prin cuvinte şi nici nu socotesc că Dumnezeu are trebuinţă să-I amintim prin cuvinte de dorinţele noastre, pentru că El ştie cele ce ne sunt de folos, chiar dacă noi nu-I cerem”.

Nu trebuie să facem rugăciunile rostind silabele cuvintelor, ci mai bine împlinind puterea rugăciunii prin libera voinţă a sufletului nostru şi prin fapte de virtute, care să se întindă pe tot cursul vieţii noastre. „Ori de mâncaţi, spune apostolul, ori de beţi, ori altceva de faceţi, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceţi”. Când te aşezi

la masă, roagă-te; când iei pâinea să o mănânci, înalţă mulţumiri către Cel Ce ţi-a dat-o; când întăreşti cu vin slăbiciunea trupului, adu-ţi aminte de Cel Ce ţi-a dat darul spre veselia inimii şi mângâierea bolilor. Când te-ai săturat, să nu uiţi de Binefăcătorul tău; când îţi pui cămaşa, mulţumeşte Celui Ce ţi-a dat-o, când te îmbraci cu haina, să ţi se mărească dragostea către Dumnezeu, Care ne-a dăruit îmbrăcăminte potrivită, pentru iarnă şi pentru vară, îmbrăcăminte care ne păstrează şi viaţa, dar ne acoperă şi ruşinea.

A trecut ziua, să mulţumim Celui Ce ne-a dăruit soarele spre slujba lucrurilor celor din timpul zilei, Celui Ce ne-a dat focul ca să lumineze noaptea şi să slujească celorlalte nevoi ale vieţii. Noaptea să-ţi dea alte pricini de rugăciune. Când ridici ochii la cer şi priveşti frumuseţea stelelor, roagă-te Stăpânului celor văzute şi închină-te lui Dumnezeu, prea bunul meşter al universului, Care a făcut pe toate cu înţelepciune. Când vezi că toate vieţuitoarele sunt cuprinse de somn, închină-te iarăşi Celui Ce ne-a slobozit, fără voia noastră, să încetăm lucrul datorită somnului, şi prin puţină odihnă să ne reînnoim puterile de muncă.

Să nu-ţi fie întreaga noapte sortită somnului şi nici să accepţi să-ţi faci nefolositoare jumătatea din viaţă, lăsându-te în voia somnului, ci împarte-ţi timpul nopţii între somn şi rugăciune. Chiar şi visurile să-ţi dea prilej de gândire cu privire la credinţă. De cele mai multe ori închipuirile din vis sunt ecouri ale preocupărilor din timpul zilei. Ce preocupări avem ziua, pe acelea le avem şi în vis. Aşa făcând „te vei ruga neîncetat". Nu-ţi faci rugăciunea cu cuvinte, dar unindu-te tot timpul vieţii tale cu Dumnezeu prin purtarea ta, viaţa ta va fi o rugăciune continuă şi neîntreruptă».

– Spuneţi-ne despre rugăciunea neîncetată, săvârşită prin formula „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

– Aceasta este rugăciunea isihastă sau pustnicească, pentru că, în chip deosebit, cu repetarea ei s-au îndeletnicit monahii care s-au lepădat şi au fugit de lume, pentru a se afla necontenit în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune. În acest scop, ei au găsit o rugăciune simplă: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul". Fiecare monah, când intră în cinul monahicesc primeşte poruncă să o rostească neîncetat, primind pentru aceasta metaniile, cu care trebuie să o rostească.

Însă în viaţa de mănăstire, monahii mai au şi viaţa liturgică, slujbele bisericeşti zilnice şi activităţile pentru buna chivernisire a obştii, de aceea rugăciunea necontenită desăvârşită a rămas în seama pustnicilor retraşi în viaţa singuratică, de

simplitate şi osteneală, îndeletnicirea lor principală fiind rugăciunea neîncetată. Practicând această rugăciune, pustnicii au întâlnit unele obstacole nu uşor de trecut şi de aceea, unii părinţi sporiţi în rugăciune au găsit un meşteşug duhovnicesc, o metodă, pentru a birui aceste obstacole.

În Filocalie găsim mai multe astfel de metode: a Sfântului Nichifor Pustnicul, a Sfântului Grigore Sinaitul, a Sfântului Simeon Noul Teolog. Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea necontenită, trebuie mai întâi să-şi agonisească aşezarea sa lăuntrică: să aibă conştiinţa curată faţă de Dumnezeu, faţă de aproapele şi faţă de lucruri. Faţă de Dumnezeu să nu facă nimic din cele ce nu plac lui Dumnezeu; faţă de aproapele, supraveghindu-se ca cele ce el le urăşte, să nu le facă altuia; faţă de lucrurile materiale, înfrânându-se de la toate: hrană, băutură, îmbrăcăminte, afară de ceea ce e de trebuinţă. Pe toate să le faci ca înaintea lui Dumnezeu şi apoi să mai adaugi nepătimirea, adică să fii slobod de toată patima. Numai după ce ai agonisit cele de mai sus, să te apuci de rugăciunea neîncetată.

Practicarea rugăciunii neîncetate nu este un lucru prea uşor nici chiar pentru pustnici, cu atât mai mult pentru omul din lume. Şi omul din lume se poate ruga cu rugăciunea pustnicească: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”. Dar, prin aceasta nu înseamnă că el a devenit pustnic, isihast sau că isihasmul a coborât în lume, că ar fi calea cea mai uşoară pentru lumea de astăzi, aşa cum au spus unii. Se roagă şi creştinii din lume cu rugăciunea pustnicească, dar în măsura posibilităţilor din lume şi cu rezultatul corespunzător. În această privinţă, în lumea duhovnicească circulă acest cuvânt: „Cele mari pentru cei mici nu sunt şi mari, iar cele mici pentru cei mari nu sunt mici”. Înţelesul este evident. Rugăciunea isihastă este simplă, scurtă, dar pentru pustnici nu este mică şi invers, rugăciunea pustnicească nu e mare pentru pustnici, ci este mică pentru omul din lume.

– Cum putem avea conştiinţa împăcată faţă de lucruri?

– Dumnezeu a creat lucrurile şi fără de ele nu putem trăi. Unele sunt pentru hrană, altele pentru alte trebuinţe. Toată viaţa ne folosim de lucruri, dar ele au fost făcute nu numai pentru folos trupesc, ci şi sufletesc. Lucrurile au un limbaj propriu şi dacă îl înţelegem învăţăm cum să trăim corect duhovniceşte. Sfântul Maxim Mărturisitorul, în Filocalia a III-a, explică pe larg cum trebuie înţeles acest lucru. A făcut Dumnezeu pe om cu trebuinţă de mâncare, deşi putea să-l facă să nu aibă nevoie de ea. Dumnezeu l-a făcut pe om ca să trăiască din lucrurile inferioare, ca să înţeleagă că nu este o fiinţă autonomă, nu trăieşte prin sine însăşi. Nu el s-a făcut, pentru că trăieşte cu lucrurile inferioare lui. Atunci trebuinţa de mâncare trupească

îl face să se smerească şi să vadă că el nu este aşa cum socotea Lucifer, pe care mândria l-a făcut să creadă că se poate urca, prin el însuşi în cer, ca să fie mai sus decât Dumnezeu. Omul nu este numai trup, ci şi suflet şi precum trupul are nevoie de mâncare, aşa şi sufletul are nevoie de Dumnezeu şi trebuie să se îngrijească de hrana sa duhovnicească.

Mâncarea sufletului e rugăciunea, este cugetare dumnezeiască. Pentru că aşa cum omul nu poate trăi fără aer şi mâncare pentru trup, la fel nu poate trăi fără de cele dumnezeieşti pentru suflet. Trebuie să fie mereu în legătură cu Dumnezeu printr-o rugăciune necontenită. L-a făcut Dumnezeu cu un rost oarecare. Dacă înţelegem de ce l-a făcut Dumnezeu aşa, învăţăm cum să ducem viaţa spirituală. Nevăzând şi partea duhovnicească, omul a oropsit natura. Nu a folosit-o cum trebuie, a abuzat de ea, de drepturile pe care le are asupra ei, iar acum natura se răzbună. Neavând înţelegerea dreaptă, a folosit-o abuziv numai pentru trup şi atunci toate greşelile se sparg în capul omului.

Permanent, omul trebuie să fie în rânduială cu folosirea cumpătată a hranei, a lucrurilor. De pildă: televizorul nu-i foloseşte omului, că nu este o trebuinţă a omului. Dacă de două mii de ani n-a avut televizor şi a trăit fără el, înseamnă că nu este o trebuinţă adevărată, ci una inventată, falsă. O trebuinţă este să-mi acopăr trupul, dar mi-l acopăr cu o haină simplă, nu cu una făcută din mătase foarte scumpă. E foarte importantă cumpătarea. Folosesc una mai ieftină, pentru că alerg mai puţin, cheltuiesc mai puţin şi astfel rămâne cât mai mult timp pentru cele duhovniceşti. Oamenii care trăiesc cu cumpătare sunt mai sănătoşi decât cei care trăiesc în îmbuibare.

– Cum putem scăpa de patimi?

– Nepătimirea este lucrul cel mai important şi cel mai greu de realizat, spun Sfinţii Părinţi. Omul nu poate să cultive în grădină, dacă n-a săpat şi dacă n-a îngrăşat pământul. Dacă sunt bolovani şi rădăcini, trebuiesc mai întâi înlăturate ca să poţi cultiva ceva. Tot aşa este şi cu virtutea. Omul trebuie să se cureţe de păcate, ca să poată sădi virtuţile, ca să se poată ruga, să aibă dragoste de aproapele şi celelalte. Dacă e împătimit, nu poate face acestea. Trebuie să înlăture păcatele grosiere care îl fac prizonier nesimţirii spirituale. Sfinţii Părinţi spun că virtuţile se sădesc în pământul inimii sau în suflet, după ce acesta este subţiat sau sensibilizat prin lepădarea de lucrurile lumeşti deşarte, prin răbdarea ostenelilor şi a necazurilor, prin rugăciune şi viaţă curată.

Omul vrea să fie şi una şi alta, să fie şi bogat, în lux şi strălucire, dar să dobândească şi mântuirea şi slava lui Hristos. Să fie lipit de lucrurile lumii şi împreună cu Dumnezeu. Ori aceasta e imposibil. E în duşmănie cu cineva şi vrea după aceea să se roage cu rugăciunea minţii. În viaţa noastră, suntem foarte străini de viaţa adevărată. În primele veacuri creştine era cu totul altfel. Creştinii de atunci au înţeles chemarea la viaţa duhovnicească şi s-au lepădat de strălucirea şi slava lumii, pentru a dobândi slava veşnică a lui Hristos. Acum omul se lasă prins de vrăjmaşul, care îl momeşte cu lucruri deşarte lumeşti; nu vrea să se lase de păcatele care-l fac sclav şi dependent de această lume înrobită materiei; vrea să aibă o viaţă fericită prin ea, prin materie, ceea ce e un lucru imposibil, pentru că omul e o fiinţă spirituală şi nu-şi poate afla fericirea şi împlinirea decât prin Dumnezeu, Care l-a creat.

– Cum trebui să fie viaţa creştinului în Hristos?

– Dacă omul e tot timpul cu gândul la porunca iubirii lăsată de Hristos: „Poruncă nouă vă las, să vă iubiţi unul pe altul”, atunci viaţa sa devine viaţa lui Hristos; dacă pe toate le face cu binecuvântarea lui Dumnezeu, cu darul Lui şi vede în toate lucrurile darul lui Dumnezeu, atunci iese din împătimirea de lume şi intră în iubirea lui Hristos. Viaţa adevărată e iubire, iar nu împătimire, care este o iubire bolnavă. Viaţa creştină e întoarcerea omului la adevărata sa sănătate, pe care o simte ca bucurie, ca o revărsare de viaţă, pentru că Hristos se revarsă în acel om ca să trăiască în el.

Pentru a-ţi dărui voinţa lui Hristos şi ca viaţa lui Hristos să fie în tine în fiecare zi trebuie să te supui rânduielilor ascetice ale Bisericii, care fac sufletul sensibil şi capabil ca să intre în comuniune cu Hristos. Postul, rugăciunea, smerenia, acestea sunt uneltele de care se folosesc Cuvioşii Părinţi. Pe acestea le avem fără cheltuială, dimpotrivă cu bucuria pe care o aduce sufletului comuniunea cu Hristos. Stăpânind trupul, punând mintea stăpână peste pornirile păcătoase ale trupului te-ai despătimit, te-ai făcut locaş al Sfântului Duh, punând stăpân pe cel mai bun peste cel mai rău. Astfel ajungi la înduhovnicirea la care au ajuns şi Sfinţii, făcând să crească omul lăuntric din putere în putere până la măsura dumnezeirii lui Hristos.

Acesta este idealul, o viaţă creştină şi dacă vrei una veşnică. Trebuie să pui trupul la respect, să-l subţiezi prin asceză şi să-l înduhovniceşti. Astfel împlineşti adevăratul scop al vieţii: dobândirea şi sălăşluirea deplină a Duhului Sfânt în sufletul şi în trupul omului, care e adevărata viaţă creştină. Binele acesta, la care e chemat omul, nu e nici datorie, nici constrângere, ci este interesul lui să-l facă.

Dumnezeu ne cheamă: „Fiţi sfinţi!” Pentru aceasta l-a făcut pe om, ca să ne împărtăşim din Duhul lui şi astfel să ne sfinţim. Aceasta este raţiunea existenţei omului pe pământ, să se sfinţească şi să intre în sfinţenia desăvârşită, în sănătatea adevărată a vieţii lui. Viaţa creştină trebuie să fie o continuă pregătire pentru aceasta, nu numai o robie chinuitoare pentru mâncare şi băutură, cum e viaţa lumii de azi.

– Cum putem trăi o zi în sfinţenie după un program de viaţă duhovnicească, cum putem spori credinţa şi iubirea în această lume plină de ură şi fără iubire faţă de semeni?

– Program de viaţă duhovnicească? Iubirea nu se face cu program. ***Sfântul Vasile cel Mare spune că omul duhovnicesc nu-şi programează gândul, ci se îngrijeşte de suflet permanent; e neîmpătimit tot timpul de cele pământeşti şi alipit tot timpul cu sufletul de cele duhovniceşti şi dumnezeieşti.*** Iubirea e continuă, pentru că e veşnică şi de aceea nu se face cu program, ci în mod firesc pune rânduială în toată viaţa omul. ***Dacă este vorba de program, atunci el se rezumă în cuvintele apostolului: „Rugaţi-vă neîncetat!” Iubirea este adevărata natură a sufletului nostru, iar rugăciunea e modul de dobândire a ei şi programul continuu de viaţă al creştinului. Fără formule! Cel care crede, sporeşte credinţa, care vine de la Dumnezeu pentru că îşi deschide sufletul spre comorile duhovniceşti, aflate în Dumnezeu.***

Cea mai mare poruncă este să Îl iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele ca pe tine însuţi, cele două feţe ale aceleiaşi monede. Dumnezeu dă aceeaşi valoare iubirii de El şi de aproapele. Omul e chipul lui Dumnezeu şi are o mare valoare. Părinţii spun: „Ai văzut un om, ai văzut pe Dumnezeu”. Omul poartă chipul lui Dumnezeu. Dacă simţi că Dumnezeu s-a îndepărtat de tine, atunci trebuie să înţelegi că eul tău s-a îndepărtat, s-a înstrăinat de el însuşi şi trebuie să se readune din risipire printr-o închinare şi o evlavie mai fierbinte. Chiar şi în încercările venite cu îngăduinţa lui Dumnezeu, când simţim că harul s-a îndepărtat de noi, tot prin aprinderea râvnei şi a credinţei putem să-l redobândim pe Dumnezeu în suflet.

Pe măsură ce credinţa în Dumnezeu slăbeşte, omul îşi pierde valoarea. Dacă credinţa se întăreşte în suflet, omul se înnobilează prin unitatea lăuntrică pe care i-o dă credinţa. Acum mulţi nu mai cred în nimic, nici măcar în ei şi nici în om. Dacă omul dă randament şi produce bani este bun, dacă nu e rău. E un utilitarism, în care omul este transformat în obiect al muncii şi al consumului, consumându-se pe sine însuşi. Apostolii spun că nu iubeşti pe Dumnezeu dacă nu-ţi iubeşti aproapele. Dacă pe aproapele, pe care-l vezi nu-l iubeşti, cum să-l iubeşti pe

Dumnezeu pe care nu-l vezi? Probabil de aceea cei ce conduc lumea l-au transformat pe om într-un obiect, pentru că în idolatria lor pentru ban nu reuşesc să-l iubească pe Dumnezeu, în locul Căruia se cred stăpâni ai lumii şi peste destinul omului.

– Părinte, vorbiţi-ne despre unitatea lăuntrică pe care i-o dă omului credinţa şi evlavia.

– La modul general, Apostolul spune că omul ieşit bun din mâna Creatorului, după cădere e înclinat spre rău. Deci trebuie să ducă o luptă împotriva acestei înclinări, s-o dirijeze spre bine ca s-o vindece. Deşi răscumpăraţi şi mântuiţi de Hristos, nu suntem în starea paradisiacă, unde nu exista răul şi omul nu era înclinat spre rău. După cum spun Sfinţii Părinţi, omul are „firea povârnită”, este căzut cu firea, având mintea oarbă şi voinţa slăbită. Acestea îl călăuzesc şi îl împing spre rău, spre care îl momeşte vrăjmaşul nevăzut, aşa cum a făcut-o şi în Rai. Cel rău tot timpul îl momeşte, iar omul trebuie să lupte permanent. De aceea Sfântul Pavel ne îndeamnă ***„să ne încingem cu virtutea dreptăţii, cu pavăza credinţei, prin care ochiul minţii vede de înainte aceste momeli, să ne îmbrăcăm cu toate armele luptei împotriva răului” (Efeseni 6,14-17),*** cu toată platoşa dreptăţii, pentru a se exersa şi a îmbrăca toate virtuţile şi voinţa lui Dumnezeu. Viaţa creştină este o viaţă de luptă permanentă; ca să meargă bine, omul trebuie să biruiască această înclinare a firii căzute şi să se străduiască să meargă pe calea cea bună, adevărată.

– Însă, Părinte, există situaţii în care omul e biruit, chiar omul duhovnicesc cade în ispită.

– Acestea nu sunt la întâmplare. Dacă pe toate le ştie Dumnezeu, El le îngăduie cu rost, încât nu trebuie socotite o fatalitate. A făcut ceva pentru care i s-a dat acest lucru, iar dacă nu a greşit nimic, trebuie să înţeleagă căderea momentană ca un prilej de a se ridica mai sus, de a se mobiliza după această cădere pentru a se înălţa mai mult în har. Oricum, cel care a căzut nu a avut cu adevărat starea de trezvie. Ştim multe lucruri bune, suntem creştini, auzim Sfânta Evanghelie, însă credinţa noastră a slăbit, pentru că ne mănâncă păsările cerului sămânţa cuvântului credinţei, semănată de Hristos şi atunci nu mai avem în noi sănătoase puterile fireşti pentru a împlini binele. Pământul inimii devine neroditor şi sterp.

Dumnezeu este la îndemână, e aproape de fiecare dintre noi, aşa cum spune şi Sfântul Apostol Pavel, însă nu ne folosim de harul Său datorită risipirii, compromisurilor pe care le facem, datorită televiziunii, datorită intrării în asociaţii şi organizaţii fără de Dumnezeu. Omul trebuie să se trezească, să meargă pe calea

cea bună şi sfântă şi să împlinească învăţătura dumnezeiască a Bisericii care n-are nevoie de corectare, căci înţelepciunea lumii e ca o cârpă lepădată înaintea lui Dumnezeu.

– Nimeni nu ne poate face ceva rău din afară, ci toată răutatea din lume provine din această înstrăinare a omului de Dumnezeu.

– ***Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că nimeni nu ne poate face rău fără voia noastră, nici diavolul care este complet pornit împotriva noastră şi vrea să ne facă rău, fără voia noastră nu ne poate face nimic.*** Deci, nu ne poate face rău cineva din afară. Sfântul Ioan Gură de Aur a dat ca pildă persecuţiile împotriva creştinilor. Ighemonii şi călăii care îi chinuiau pe creştini pentru a se lepăda de credinţa adevărată, deşi făceau lucrarea diavolului, totuşi îi încununau pe creştini prin suferinţele la care îi supuneau. Creştinii nu s-au lepădat, au suferit, au murit şi s-au încununat.

Era vrăjmaşul diavol în spatele celor care îi chinuiau pe creştini pentru a se lepăda de credinţa lor, ameninţându-i cu moartea pentru a-i face să-şi piardă sufletul. Ce s-a întâmplat din toate acestea? Aceia au avut putere şi au rezistat, iar intenţia rea a vrăjmaşului contra lor s-a transformat în slavă, ei devenind mucenici, mari mărturisitori, Sfinţi pentru Biserică. Deşi intenţia era negativă, vrând să facă rău oamenilor, intenţia rea s-a întors înspre lauda şi cinstea celor împotriva cărora era îndreptată.

Aşa şi acum. Stăpânirile de acum, conduse de diavol, vor să facă rău Bisericii, promovând perfid tot felul de doctrine şi sminteli, care demoralizează pe om şi societatea în ansamblu. Intenţia e rea, vicleană, diavolească, necerând direct lepădarea credinţei în Dumnezeu, ci dictând-o subtil în conştiinţa omului prin toate mijloacele de propagandă. Cu toate acestea, diavolul şi toate slugile lui nu pot să-i facă rău creştinului adevărat, pentru că, necrezând în Dumnezeu şi în cele duhovniceşti, ei văd răul numai în cele exterioare, în suferinţă, sărăcie, boală. Cu unele ca acestea vrăjmaşul vrând să facă rău, îi încununează pe creştinii adevăraţi, care rabdă până la sfârşit.

În general, Ortodoxia nu a excelat prin fericiri pământeşti. Creştinul trebuie să trăiască în credinţă şi în cele duhovniceşti, numai astfel va surpa stăpânirea diavolului. Noi suferim intenţiile şi acţiunile lui negative, venite asupra noastră prin lucrurile lumii. Poate să ne creeze suferinţe, noi le suferim şi el crede că ne-a făcut rău. În fond nu ne-a făcut rău, ne-a făcut bine pentru că noi, suferindu-le, ne dovedim mai mult credinţa în Dumnezeu şi primim răsplată.

Dumnezeu răsplăteşte pe fiecare după faptele sale. Întristat pentru cele materiale, omul se află, în mod vădit, în puterea diavolului. Acum este mare puterea diavolului în lume, pentru că i-a năucit pe bieţii oameni cu atâtea făgăduinţe şi reclame pentru o fericire pământească. După atâta materialism şi idolatrie a banului, oameni, fără bogăţii, se simt nefericiţi şi nu mai ştiu să se mulţumească cu puţin şi să trăiască în mulţumire. La înfricoşătoarea Judecată, fiecare va da socoteală de faptele, de cuvintele şi gândurile sale, iar dacă acestea sunt bolnave de dorinţe materiale, sunt vădit sub stăpânirea diavolului.

– Buletinele de identitate cu cip ne pot afecta trăirea noastră?

– Buletinul sau cartea de identitate nu ne poate împiedica de la rugăciune, de a fi cinstit sau a face o faptă bună. Nu poate face nimic împotriva voinţei personale, deşi nominal mă ataşează îngust de un popor sau unui grup. În Grecia, de exemplu, ţară cu popor creştin ortodox, stăpânirea dorea excluderea menţionării confesiunii religioase din buletin. În primul rând, omul e cetăţean al Împărăţiei harului lui Dumnezeu, care depăşeşte toate naţiunile şi popoarele şi imperiile care au fost şi există pe pământ. Revoluţiile moderne au distrus stăpânirea Bisericii în lume, a Împărăţiei harului lui Dumnezeu. Doar harul poate oferi omului adevărata libertate, pentru că, după ce a sfărâmat popoarele în lupte naţionaliste, acum încearcă să le unească în uniuni şi globalizări fără de Dumnezeu. Iar pentru a gestiona aceste uniuni artificiale, diavolul şi slujitorii lui au inventat acest buletin sau carte de identitate modernă.

Cu mijloace tehnice moderne, electronice sunt puse date ce ţin de viaţa intimă, personală a omului, fapt care răneşte grav demnitatea umană. Dar atât timp cât pe ele e doar o iscălitură şi sunt exterioare omului, nu pot fi considerate periculoase pentru libertatea omului, pentru mântuirea lui. Deşi nu e normal ca prin acest buletin sau card de identitate, dotat cu emiţătoare prin satelit, să se ştie tot timpul unde sunt, ce şi când am cumpărat sau cu cine m-am întâlnit.

Cine crede în această identitate artificială, în locul celei construită prin relaţie liberă cu harul divin, se recunoaşte că e sclav al împărăţiei diavolului. Repet, buletinul nu este rău atât timp cât este exterior omului, lăsându-i libertatea personală de alegere. O bucată de hârtie sau de plastic nu poate să-mi facă rău prin ea însăşi, deşi poate mă declară ceea ce nu sunt sau nu vreau să fiu. Dacă lăuntric nu-l primesc pe cel rău, nu sunt de partea diavolului. Dacă nu mă lepăd de Dumnezeu şi nu fac păcate, sunt cinstit şi cu frică de Dumnezeu, o bucată de hârtie sau de plastic nu-mi poate face rău. Dacă emite despre mine unde sunt, îmi

limitează poate libertatea şi intimitatea, în acelaşi timp mă încununează mai mult dacă nu păcătuiesc.

Este intenţia rea a diavolului prin care vrea să intervină chiar asupra conştiinţei mele prin mijloace tehnice moderne. Ele pot să aibă un efect direct asupra voinţei mele, să-mi tulbure sistemul nervos, conştiinţa mea şi să mă determine să fac răul. Atunci nu trebuie să primesc aşa ceva, să nu permit, cu preţul acestei vieţi să nu primesc să introducă în fiinţa mea lucruri străine, pentru că, astfel, nu mă mai recunosc ca chip al lui Dumnezeu, restaurat prin har, pecetluit cu pecetea Duhului Sfânt şi chemat să cresc liber în har. Un cip nu poate face parte din fiinţa mea, chiar dacă, aşa cum promite ştiinţa acestui veac, acest prooroc mincinos al lumii mi-ar îmbunătăţi fiinţa şi viaţa, pentru că astfel nu aş mai fi considerat om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Aş fi o furnică, o fiinţă comunizată în muşuroiul lumii acesteia, însemnat nu cu pecetea harului, ci cu pecetea diavolului care vrea să organizeze oamenii în împărăţia robiei.

– Trăim cu adevărat timpuri apocaliptice, în care diavolul luptă puternic împotriva creştinilor şi acuză Biserica că e retrogradă. Se afirmă că suferinţa şi înapoierea din lumea modernă se datorează Bisericii, dar diavolul este trecut sub tăcere, ca şi când n-ar exista.

– Una din marile rele din viaţa creştină este faptul că nu cunoaştem învăţătura dreaptă a Bisericii şi de aceea, diavolul înşeală pe creştini foarte uşor ca să facă voia lui rea. Făcând voia vrăjmaşului, ne închipuim că este voia noastră şi facem cu libertate răul cel mai mare. Aşa sunt păcatele pe care le vedem că se fac şi în loc să asculte de învăţătura Bisericii, oamenii acuză Biserica că a pus restricţii, că ne constrânge să facem sau nu cutare lucru. Omul consideră îndrumările Bisericii pentru binele său că sunt nişte restricţii, nişte constrângeri împotriva voii sale şi se revoltă. Atât este de înstrăinat de înţelegerea dreaptă a lucrurilor, deşi Biserica nu constrânge, nu pune restricţii, ea este povăţuitoare şi îndrumătoare. Maica noastră Biserica ne-a dat Calea Adevărul şi Viaţa, învăţături prin care, făcându-le, ne mântuim.

Noi socotim pe dos restricţiile şi facem ce ne îndeamnă vrăjmaşul. Cum le-a spus protopărinţilor: „Nu veţi muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul". Adică, diavolul îl face pe Dumnezeu mincinos şi pe om prost, iar acesta, împotriva fiinţei lui, îşi face răul de care sufletul şi conştiinţa lui îl îndeamnă să fugă. Omul nu caută răul prin firea lucrurilor pentru că el vrea totuşi binele, dar răul şi binele sunt pervertite. Sunt schimbate în societatea modernă, când omul s-a instaurat ca

valoare absolută în lume. Omul a ajuns să creadă că binele este rău şi răul este bine, exact aşa cum l-a învăţat vrăjmaşul la început pe Adam, când l-a amăgit.

Oamenii trebuie să cunoască învăţătura Bisericii, să nu piardă ceasuri întregi cu emisiunile şi ştirile televizate, în loc să citească o pagină din Sfânta Scriptură, care e cuvântul lui Dumnezeu. ***Ce este mai sfânt în lumea aceasta, decât că a venit Dumnezeu din cer pe pământ şi ne-a adus învăţătură dumnezeiască şi sfântă. Lucrul cel mai sfânt este învăţătura Mântuitorului Hristos, la ea trebuie să cugetăm ziua şi noaptea. Toate învăţăturile de pe lumea aceasta, cât de mari ar fi, sunt nimic faţă de învăţătura dumnezeiască.***

Nu numai că pierdem timpul, dar ne şi murdărim, vedem atâtea lucruri urâte care ne rănesc sufletul, ne încarcă cu vederi şi auziri spurcate, de care nu ne putem elibera toată viaţa. Vederile şi auzirile lasă nişte urme în fiinţa omului. Mântuitorul ne spune: ***„Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui” (Matei 5, 28).*** Aceste vederi ne sufocă cu o încărcătură bolnavă, care ne alterează mintea, fiinţa şi simţirea şi omul nu mai este cel făcut de Dumnezeu, ci este bântuit de patimi şi de rele.

Dumnezeu l-a făcut pe om cu o minte clară, cu voinţă liberă, dar mintea şi voinţa sunt acum stricate de păcat, iar voinţa este slăbănogită şi infectată de terorisme, hoţii, desfrânări, pe care el le vede vrând-nevrând şi înclină spre ele, participă chiar la ele. Văzându-le azi, mâine şi poimâine, fiinţa omului se perverteşte, se strică. Spun Sfinţii Părinţi, că omul, devenit idol al păcatului, nu mai este cel pe care-l vedem noi pe dinafară, mintea, simţirea şi voia lui nu funcţionează după legea lui Dumnezeu, ci după legile păcatelor. Aceasta e o moarte înainte de moarte. Vedem patima desfrânării, despre care peste tot se vorbeşte şi se scrie. O lume întreagă se murdăreşte, se desfrânează, nu numai cu trupul dar şi cu sufletul prin păcatele pe care le face. Acum înţelegem ce înseamnă desfrânata care murdăreşte o lume întreagă.

În cartea Apocalipsei este scris: ***„Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să şi grăiască şi să omoare pe toţi câţi nu se vor închina chipului fiarei. Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte” (cap. 13, 15-16).*** Inscripţia de pe mâna dreaptă sau de pe frunte se tâlcuieşte astfel: fruntea e puterea de cugetare a omului, iar mâna dreaptă este activitatea faptelor bune.

Dacă omul îşi păstrează mintea şi activitatea curată, înseamnă că e liber. Când este pecetluită şi una şi alta, înseamnă că ele sunt sub stăpânirea altcuiva, iar faptele şi cugetarea nu sunt cele normale, sunt stricate de cel care a pus pecetea pe mână sau pe frunte. Punând pecetea pe un document oarecare, acest lucru îţi dă un drept asupra lui. Aici pecetea înseamnă că, de acum înainte, am intrat sub stăpânirea celui care mi-a dat certificatul şi i-am dat putere asupra minţii, faptelor şi cugetării mele.

În acest caz, omul nu mai cugetă la cele dumnezeieşti, ci la cele rele, are faptele bune pervertite spre rău şi cugetarea creştinească este stricată spre cele rele. Constatăm că o lume întreagă judecă strâmb, sucit şi se laudă cu faptele rele pe care le face. Acela este pecetluit fără pecete. Pecete nu înseamnă că, pusă cu sila pe frunte sau pe mână fără voia noastră, noi suntem sub stăpânirea vrăjmaşului. Doamne fereşte! O materie colorată pe frunte şi pe mâna dreaptă, pusă în batjocură ca să râdă de noi, nu are asupra noastră nici o putere. Nu trebuie înţelese lucrurile ad literam, că pecetea 666 este un număr. Dacă îl iei astfel, are înţelesuri nelogice, absurde, în neconcordanţă cu modelul normal de desfăşurare al lucrurilor.

Toată Scriptura are înţelesuri duhovniceşti, pe care le descoperă omului pe măsură ce sporeşte duhovniceşte. Sfinţii Părinţi ai Bisericii tâlcuiesc Scripturile şi ajung la un orizont mai larg şi văd şi alte înţelesuri ale lucrurilor decât acelea care par, la prima vedere, înţelesuri elementare.

Cu mintea ieşită din cadrul mărginirii omeneşti, Sfinţii Părinţi vorbesc şi despre raţiunile lucrurilor. Toate lucrurile: copaci, iarbă, etc. au o raţiune, ele nu sunt făcute de Dumnezeu la întâmplare. Noi le luăm numai în sens materialist, utilitar, ca trebuinţe imediate: copacul ne dă lemn pentru foc sau pentru mobilă, roşia din grădină este bună de mâncat ş.a.m.d. Toată mulţimea şi variaţia aceasta a lui Dumnezeu este făcută cu un rost duhovnicesc, pe lângă trebuinţa trupească. Aşa cum ne folosim de ea trupeşte, trebuie să ne folosim şi duhovniceşte, fiind făcută şi pentru suflet, nu numai pentru trup. Noi o folosim numai pentru trup, dar când omul se eliberează de patimi, începe să vadă raţiunile lucrurilor. Dumnezeu a făcut toate ale lumii, copacul, soarele, luna, anotimpurile, fiinţa umană etc. cu nişte sensuri duhovniceşti.

Când omul începe să le înţeleagă, vede în ele ajutoare foarte importante care îl învaţă cum trebuie să trăiască creştineşte. Dacă vedem raţiunea lucrurilor, învăţăm modul de vieţuire, adică ne dăm seama că Dumnezeu a făcut lucrurile ca să ne folosim sufleteşte de ele, să învăţăm să trăim virtuos. Noi am pierdut această perspectivă şi lucrurile nu mai au decât un scop utilitar, materialist. Dacă suntem

împătimiţi şi trăim în lumea strictă a materiei nu le vedem, doar omul duhovnicesc vede văzduhul plin de draci şi de îngeri. Pe îngeri nu-i vedem, pentru că ochii noştri nu pot să-i vadă, iar existenţa e plină de înţelesuri duhovniceşti, dar noi nu suntem pregătiţi pentru ele.

– Revenind la cartea Apocalipsei: ce înseamnă chipul desfrânatei celei mari, cu care păcătuiesc împăraţii popoarelor?

– Să ne gândim logic. Acolo vorbeşte de desfrânata cea mare. Logic vorbind, o desfrânată undeva pe globul pământesc nu poate să facă nimic rău omenirii. Poate să facă păcatul desfrânării, dar nu are nici o influenţă asupra mea. Acolo este vorba de un rău care vatămă lumea întreagă, desfrânata aceea păcătuieşte cu toată lumea şi o murdăreşte cu păcatele ei. Dacă o iei ad literam, acuza pare lipsită de sens. În realitate, vina există aşa cum nu ne închipuiam altădată.

O lume întreagă este murdărită de acest păcat, e silită să-l facă; unii o fac cu plăcere, peste tot se stăruie asupra acestui păcat. Cel care îşi murdăreşte mintea, păcătuieşte prin desfrânare. Aceasta este desfrânata cea mare: conştiinţa lumii înstrăinată de Dumnezeu, care iubeşte libertatea şi plăcerea păcatelor curviei, care urăşte sfinţenia şi curăţia sufletului şi a minţii. Acolo este prezentată în chip tainic, în chip simbolic, o femeie desfrânată. Sfinţii Părinţi spun că toate cărţile trebuie înţelese în chip duhovnicesc. La fel şi chipul acestei femei.

Scriptura este cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu-Cuvântul este Fiul lui Dumnezeu şi e nesfârşit, cu mulţime de înţelesuri. Ca în pilda semănătorului: un om semăna seminţe. Sunt prezentate lucruri concrete, după aceea Mântuitorul vine cu un înţeles duhovnicesc şi arată că semănătorul este Dumnezeu, seminţele sunt cuvântul lui Dumnezeu. În afară de înţelesul materialist, există şi înţelesuri adânci, duhovniceşti, la care nu se ridică decât omul duhovnicesc. Aşa şi cu cartea Apocalipsa: „Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase” (Apoc. 13, 18). Apocalipsa e o carte pecetluită. Sfinţii Părinţi s-au ferit s-o tâlcuiască, cum au tâlcuit Noul Testament şi celelalte cărţi sfinte, pentru că are multe lucruri tainice, pe care nu le înţelegi. Acum începem totuşi să înţelegem anumite lucruri.

– Părinte, cum să înţelegem numărul 666?

– Unul din înţelesurile duhovniceşti e omul, persoana pervertită cu suflet şi trup cu toate puterile spre rău. Astăzi există acel om, care s-a lepădat de Dumnezeu. Sfinţii Părinţi spun că dacă nu îţi laşi voia în mâna lui Dumnezeu, pune stăpânire

vrăjmaşul pe ea. Lepădaţi de Dumnezeu, oamenii nu-şi dau seama că sunt sub stăpânirea vrăjmaşului şi fac voia lui. El întunecă mintea omului, care nu funcţionează normal şi corect aşa cum a făcut-o Dumnezeu. Puterile sale sufleteşti sunt stricate de diavol, de prezenţa lui care le întunecă. ***Sfântul Isaac spune că primul lucru pe care îl face diavolul când intră în om, îi întunecă ochiul minţii, conştiinţa şi îl pune să facă toate păcatele, pentru care primeşte pedeapsă de la Dumnezeu.***

– Omul are libertate, dar ispitele sunt atât de subtile.

– Dacă este duhovnicesc, omul vede de unde vin şi unde îl târăsc ispitele. Îşi dă seama imediat ce se întâmplă cu el când este ispitit, dacă e creştin care se roagă şi se adună la rugăciune în fiecare seară. Vine tentaţia să furi, să curveşti, să-ţi însuşeşti lucrul altuia şi nu-ţi dai seama că faptele acestea sunt rele, dăunătoare pentru suflet. Acestea sunt tentaţii, încercări ale diavolului de a te trage spre păcat. Ne dăm seama căci conştiinţa trăieşte când suntem ispitiţi, avem un sentiment de îndoială, de plăcere perversă.

Numai binele nu-i tentaţie, ci e putere dumnezeiască, este harul Sfântului Duh care unifică mintea şi sufletul şi de aceea, când sunt invitat de Duhul Sfânt să săvârşesc binele, conştiinţa trăieşte un sentiment de unire, de încredinţare şi întărire. Cel care mă atrage să fac altceva decât binele e diavolul. Dacă sunt creştin şi luminat la minte, cu trăire şi cu rugăciune, îmi dau seama imediat. Dacă ştii că cineva te pândeşte să îţi facă rău şi îl vezi într-o zi cu ciomagul, nu te duci spre el, ci îl ocoleşti, fugi de el. Creştinul adevărat îşi dă imediat seama, fiindcă el nu face compromisuri cu viaţa sa morală.

Fiecare păcat este o cale deschisă, o libertate, o putere pusă la dispoziţia vrăjmaşului să ne facă rău nouă şi altora. Îi dăm voie să ne facă rău pentru că nu ştie decât acest lucru, el fiind duhul răutăţii. Dumnezeu e izvorul binelui, al darurilor Sfântului Duh şi dacă omul se îndepărtează de Dumnezeu cu greu face binele, nu poate să facă decât răul pe care îl face vrăjmaşul, care s-a rupt de Dumnezeu, de principiul binelui. Aşa şi vrăjmaşul, el îţi propune fericirea, îţi oferă şi tu crezi că propunerile sale sunt bune şi faci ceea ce îţi zice el, dar în realitate te înşeală, îţi prezintă lucrurile pe dos, răsturnate. Şi nepriceput şi neştiutor, le primeşti, iar după aceea te-a prins bine. Iuda a fost prietenul lui Hristos, n-a ştiut să se pocăiască după greşeala făcută, s-a lăsat stăpânit de diavol şi acesta i-a făcut ultimul rău îndemnându-l la sinucidere, ca să fie sigur că îl are în ghearele lui.

– Cele mai multe ispite şi tentaţii ajung la om prin mijloacele mass-media. Consideraţi că televizorul poate fi folositor?

– Televizorul este una dintre uneltele principale ale răului, prin întrebuinţarea lui rea şi în general, a mesajelor imorale şi demoralizante pe care le transmite. Este plină lumea de ele. Din păcate, nu prea există om fără televizor, deşi nu este un lucru necesar. Părinţii Bisericii, Sfinţii cei mulţi de care este plin calendarul, n-au avut televizor şi s-au făcut sfinţi, mucenici, cuvioşi, ierarhi. Înseamnă că te poţi face sfânt şi fără televizor.

Cu siguranţă, te poţi sfinţi mai uşor fără televizor, deoarece Sfinţii Părinţi spun că Dumnezeu este fără chip, iar mintea este chemată, prin natura ei, să-L contemple pe Dumnezeu pentru ca astfel, golindu-se de chipurile care o fragmentează, să se unifice şi să se sfinţească. Ori televizorul îl năuceşte pe om cu un potop de chipuri şi de forme şi îi distruge unitatea lăuntrică a minţii. Idealul cel mai înalt este să ajung şi eu sfânt, să mă sfinţesc şi să merg pe drumul sfinţeniei. N-am nevoie de alte mijloace exterioare, care să mă ajute să mă sfinţesc. De televizor nu avem nevoie, că nu ne ajută, ci ne păgubeşte, ne umple de tulburarea lumii şi ne îndepărtează de Dumnezeu.

Sfântul Apostol Pavel spune creştinilor: „rugaţi-vă neîncetat” – care nu e o simplă expresie literară. Creştinul trebuie să aibă mintea legată tot timpul de Iisus, capul trupului-Bisericii din care face parte prin rugăciune. Neîncetat înseamnă să fim permanent cu gândul la Dumnezeu, în legătură cu El. Toţi Sfinţii spun să respiri pe Dumnezeu cum respiri aerul; dacă Dumnezeu este pretutindeni, atunci să avem sentimentul că ne găsim permanent în prezenţa Lui. În prezenţa Sa, rugăciunile ni le aude şi tot ce facem se derulează în faţa Sa. Dacă sunt pe drumul înţelegerii, nu mai am timp de televizor.

Timpul meu este aşa de puţin, încât nu pot să-l pierd în altă parte. Lumea nu foloseşte timpul pentru drumul cel bun şi pierde orele în faţa televizorului. Vrăjmaşul ne fură timpul, nu avem timp să ne rugăm, să ne gândim şi să facem cele bune, pierdem lucrul cel bun. Rugăciunea mă duce la Dumnezeu, la o înţelegere duhovnicească. Televizorul mă îndepărtează de gândurile dorite de suflet şi mă murdăreşte cu vederile şi cu auzirile pe care le aud acolo. Nu numai că îmi ia posibilitatea rugăciunii, ci, mai mult, mă murdăreşte şi mă îndepărtează de Dumnezeu cu tot şi cu toate. Nu este nevoie de multă filosofie ca să ne dăm seama ce trebuie să alegem.

– Părinte, dacă este atât de importantă sfinţirea minţii prin evitarea risipirii şi întinării ei cu tot felul de chipuri, atunci cum trebuie să privim, de exemplu, manifestaţiile homosexualilor permise şi organizate în România după anul 1989 de către anumite cercuri care apără drepturile minorităţilor?

Drept o provocare şi o ispitire conştientă de către unii oameni căzuţi din toate facultăţile mintale sănătoase, ce se mândresc în chip drăcesc cu păcatul. Ei seamănă în conştiinţa noastră, în sufletul nostru, faptul că şi homosexualii sunt oameni şi au drepturi de minoritari, au dreptul lor la viaţă în societate, fără a se pocăi de acest păcat groaznic, ci, dimpotrivă, făcând paradă cu el. Face parte din aceeaşi uneltire ce ţinteşte pervertirea firii umane răscumpărată de Hristos, ca şi cea privind implantul cipurilor şi a buletinelor de identitate electronice. Este exact acelaşi plan de a duce lume în iad, prin propuneri şi susţineri ale modurilor păcătoase de viaţă ce tind, datorită presiunii slujitorilor diavolului din lume, să fie legalizate.

Noi nu trăim într-o lume aiurită, a nimănui; nu ne-am făcut singuri, nu suntem autonomi să facem ce vrem în lumea aceasta. Ea este făcută de Cineva, există un Stăpân, care este Făcătorul ei. Mărturisim permanent: „Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor". El ne-a făcut pe noi, toate lucrurile acestea şi a pus în ele porunci. Dumnezeu n-a făcut lumea la voia întâmplării, ci cu un scop bine limpezit, luminat. Ca să ajungi la un scop, trebuie să ai mijloace de a-l atinge. Au făcut maşina ca să ajungi mai repede într-un loc oarecare şi drumurile ca să ajungi sigur într-un anume loc. Toate sunt făcute cu un scop şi omul, atunci când face un lucru, are o raţiune.

Văzând toate cele ce există, înţelegem că nu suntem autonomi, că nu ne-am făcut noi. Constatăm că fiinţa noastră funcţionează fără ştiinţa noastră: ochii văd fără să întrebe, urechea aude şi inima bate fără să ne întrebe, mâncarea se transformă în organismul nostru în substanţe nutritive fără să întrebe. Eu n-am nici o putere asupra acestor lucruri, fiind făcute de altcineva şi funcţionează după legea pusă de Dumnezeu de la început în ele. Când judec un fapt oarecare, nu-l judec abstract extras din cadrul acesta. Nu este liber homosexualul să facă ce vrea, că nu s-a făcut singur ca să facă ce vrea, ci altcineva L-a făcut ca să fie fericitul fericiţilor şi el se prosteşte, se murdăreşte ca să fie nefericitul nefericiţilor. De aceea, nu are nici o justificare sau scuză pentru păcatele sale. Se arată în Vechiul Testament că Dumnezeu a făcut înmulţirea omului prin legi biologice, pentru viaţă.

Homosexualitatea e păcatul morţii. Omul nu se mai înmulţeşte după legile lui Dumnezeu şi nu mai trăieşte după legile divine. De aceea, în Vechiul Testament Dumnezeu a pedepsit acest păcat cu moarte totală, a ars cetăţile de acolo cu foc şi pucioasă coborâte din cer; lacul Marea Moartă, formată în urma pedepsirii Sodomei şi Gomorei, este mort şi nu trăieşte nici o vietate în el. În jurul lui nu creşte nici o buruiană, ca să se arate că păcatul acesta e cel mai grav şi urât înaintea lui Dumnezeu, pentru că perverteşte iubirea şi omul. Spunând că homosexualul are drepturi, el se răzvrăteşte şi face exact ce a făcut Lucifer, îl corectează pe Dumnezeu.

Homosexualul are dreptul să se pocăiască, să plângă şi să se căiască pentru a se vindeca de devierea şi pervertirea firii lui, iar nu să se laude în manifestaţii de stradă. Omul a devenit obraznic, scârbos şi necurat, ca dracul încornorat şi afirmă că ce a făcut Dumnezeu nu a făcut bine, el face mai bine decât a făcut Dumnezeu. Ar trebui ca homosexualii să fie scoşi din localităţi şi să li se creeze, undeva departe, o rezervaţie pentru ei. Să facă ce vor acolo, dar să nu-i ţinem în mijlocul nostru, că ne trezim cu foc din cer peste capetele noastre.

Parada homosexualilor din Bucureşti a batjocorit ţara noastră cu biserici şi cu Sfinţi şi Dumnezeu va da puhoaie de apă ca să spele murdăria. Nu-i fără legătură cu acest fapt. Au fost şi înainte puhoaie, însă după acea manifestare au venit iar ploi nesfârşite care au inundat mii de hectare. Dumnezeu a îngăduit ca apele să spele murdăria aceasta, acest păcat atât de urât îngăduit de creştini şi să înţeleagă oamenii acest fapt. Creştinii trebuiau să fie mai tari, să nu îngăduie aşa ceva, să protesteze şi să apeleze la stăpânire ca să împiedice un fapt ce murdăreşte conştiinţa noastră, care răstoarnă valorile acceptate de conştiinţa umană. Biserica ar fi trebuit să apeleze la preoţi şi aceştia la credincioşi, ca să nu se facă parada homosexualilor. Suntem o ţară creştină şi nu trebuia să fie spurcată de păcatul cel mai grav. Preşedintele Poloniei a interzis aşa ceva în ţara sa.

– În anul 1993, Biserica Ortodoxă Română a făcut un referendum, pentru a strânge semnături împotriva aprobării acestor drepturi în Constituţie. La început, în Parlament au încercat să aprobe această lege, iar, după aceea, pe uşa din dos s-a aprobat fără să ştie nimeni. A mai fost odată o situaţie, a venit din Anglia o echipă care trăia murdăria în familiile lor şi voiau să facă reprezentaţie la teatru, ca să-i înveţe pe români treaba aceasta. Ştiu că au fost proteste şi nu s-a făcut.

– Lumea discută despre ploile şi uraganele acestea şi se întreabă de ce îngăduie Dumnezeu ca oraşe şi sate să fie inundate, copii morţi, dacă El este bun, milostiv şi

iubitor de oameni. Îl învinuiesc pe Dumnezeu cel bun că a făcut pe diavol, iadul în care să se chinuiască omul pentru vecie pentru nişte lucruri făcute un timp. Omul nu vede ce face, nu vede că murdăreşte creaţia lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă îl învinuieşte zicând că nu este bun. Însă, El nu l-a făcut pe om ca acesta să facă răutăţi şi ticăloşii.

O lume întreagă stăruie în această înţelegerea strâmbă, socotind necazurile, suferinţele şi bolile drept suferinţe aduse de Dumnezeu. Lumea ar vrea ca Dumnezeu să împiedice aceste catastrofe, căci nu le consideră consecinţa păcatelor desfrâului, avorturilor, homosexualităţii şi ale altor blestemăţii. Vrea ca Dumnezeu să-i lase pe oameni să facă desfrâu şi homosexualitate şi să nu aibă nici o urmare negativă. Dar Dumnezeu nu face aceste suferinţe, ci omul îşi taie craca de sub picioare, blestemându-se prin faptele sale imorale.

În Sfânta Scriptură ni se spune că diavolul a venit în timpul lui Iov la Dumnezeu. Şi Domnul i-a zis Satanei: ***„Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ, fără prihană şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău?” Acesta îi răspunde: „n-ai făcut Tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui şi în jurul a tot ce este al lui, în toate părţile şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta şi atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în faţă”. Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”.*** Şi Satan a pierit de la faţa lui Dumnezeu. După aceasta, a căzut casa peste copii lui Iov care au murit, a căzut foc din cer şi au ars turmele de oi, au venit sabeenii şi caldeii şi au luat vitele şi cămilele, o boală rea a venit peste Iov, care rămas sărac şi bolnav pe gunoi. Toate relele şi suferinţele le-a făcut diavolul, nu Dumnezeu, Care i-a îngăduit diavolului ca lucrurile lui Iov să fie în puterea lui.

Diavolul poate să îmbolnăvească pe om, să aducă nenorociri, să aducă ploi şi trăznete şi are putere să-i facă orice rău, dacă îi îngăduie Dumnezeu. Permanent diavolul ar face toate aceste lucruri. Omul n-ar putea trăi, dacă diavolul ar avea libertatea să facă răul dorit. În scurtă vreme, lumea aceasta ar dispărea, dacă Dumnezeu ar îngădui diavolului să lucreze atât cât îl provoacă omul prin păcatele lui. N-are putere să o facă, pentru că nu îi îngăduie Dumnezeu. Totuşi, chiar cu atâtea necazuri şi suferinţe, omul modern trebuie să ştie că Dumnezeu îl îngrădeşte pe diavol ca să nu facă răul pe care l-ar putea face. Lumea este şi va fi proniată până la sfârşit.

Sunt şi împrejurări în care Dumnezeu îi îngăduie diavolului să facă rău. Una din împrejurări este cea cu Iov, în care omul e tare sufleteşte, întărit duhovniceşte şi ispitele din afară nu-l mai clatină încât diavolul n-are ce să-i facă. Necazurile n-au putut să-l clatine din credinţa lui. ***Căzând la pământ, Iov s-a închinat şi a spus: „Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!" Atunci nevasta lui i-a zis: „Te ţii mereu în statornicia ta? Blesteamă pe Dumnezeu şi mori!" Dar Iov i-a răspuns: „Vorbeşti cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare şi pe cele rele?"*** În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele sale, n-a putut vrăjmaşul să-l clatine cu nimic şi relele, îngăduite de Dumnezeu asupra lui Iov, s-au întors spre cinstea lui. Dumnezeu i-a dat şi mai multă avere, copii şi celelalte.

Dumnezeu îngăduie ca vrăjmaşul să ispitească pe om, când îl ştie tare să reziste şi când nu poate fi biruit. Din această rezistenţă, omul îşi dovedeşte şi mai mult credinţa în Dumnezeu şi primeşte mai multă răsplată, cum a fost cazul cu Iov.

Mai este şi altă situaţie; când omul calcă conştient voia lui Dumnezeu şi nu mai împlineşte voia divină. Atunci Dumnezeu vrând să-l trezească, să-şi dea seama că nu-i este prieten cel căruia îi face voia, ci vrăjmaş, îi lasă diavolului libertatea să-i facă omului ce vrea. Atunci se porneşte vrăjmaşul cu necazuri, cu cataclisme, cu toate relele posibile asupra omului. Dumnezeu îngăduie pe diavol să facă acestea ca oamenii să se trezească, să-şi dea seama că cel căruia îi fac voia este duşman, nu prieten şi astfel, să fugă de el şi să se întoarcă la credinţa bună. Dumnezeu nu permite aceasta ca să se uite cum vrăjmaşul chinuieşte pe oameni. Dacă omul face voia vrăjmaşului, în mod firesc suferă urmările acţiunilor „prietenului" căruia el îi slujeşte.

Dumnezeu respectă libertatea omului. Dacă face voia Sa, omul se bucură de binecuvântare divină, de sănătate, de toate darurile care au binecuvântarea divină. Dacă face voia diavolului se trezeşte numai cu rele şi necazuri care vin de la el. Omul este inconştient, nu-şi dă seama că, nefăcând voia lui Dumnezeu, îşi face rău lui, fuge de cele bune şi face voia vrăjmaşului care de abia aşteaptă să-l înrobească. A căpătat diavolul putere de a face rău mare, fapte murdare omeneşti şi a dat drumul la potop. El a văzut că distruge casele, recoltele, îi ia omului pâinea, casa şi se bucură. Dumnezeu îi dă voie vrăjmaşului să le facă, ca omul să se trezească şi să nu mai facă rău.

Omenirea întunecată la minte se tânguie că nu ştie cu ce a supărat pe Dumnezeu de i-a dat aşa necazuri, aşa se jeleşte şi biata femeie revoltată, când îşi vede copilul mort sau bolnav. Ea a făcut zece avorturi şi o să mai facă, dar aşteaptă să îi meargă

bine în casă. Nu o dată femeia are tulburare în casă, bătăi, scandaluri, copii bolnavi şi se revoltă: „cu ce-am supărat pe Dumnezeu, de mă pedepseşte în halul acesta!” Răbufneşte împotriva lui Dumnezeu că este nedrept, nemilostiv şi că se bucură de suferinţele ei. Înţelegere strâmbă şi sucită, necreştină. Aceasta o întâlnim peste tot, din cauza ignoranţei mari a poporului nostru. Neavând credinţa bună, el este murdărit permanent. La televizor vede numai omoruri, nu cunoaşte învăţătura Bisericii şi puţinul pe care-l mai ştie i se pare că este o constrângere care vine din afară.

Nu sunt destule necazurile oamenilor, mai vine şi Biserica cu canoane. Foarte mare misiune are Biserica să-i lămurească pe creştini, să înţeleagă lucrurile acestea spre binele şi mântuirea lor. Oamenii îşi fac rău singuri, întunecaţi de vrăjmaş şi le pun pe seama lui Dumnezeu. Fac rău şi consideră că sunt nevinovaţi. Creştinul este dator să nu piardă timpul, ci să se roage. Ceasurile pierdute la televizor trebuie să fie ceasuri de rugăciune, de lectură şi hrănire cu cuvântul dumnezeiesc, atunci nu va fi bulversat şi tulburat sufleteşte de cele văzute şi auzite la televizor. În Evanghelie se spune că în vremurile din urmă vor veni mari rele, necazuri, anotimpurile se schimbă, toate provin din greşelile mari făcute de unii inconştienţi.

– Credeţi că este folositoare pentru românul ortodox intrarea în Uniunea Europeană?

Dacă românii ortodocşi vor putea să convingă să creadă pe cei care nu cred în Dumnezeu, atunci le este folositor, dacă, dimpotrivă, se vor molipsi şi vor primi darurile pe care le dă Uniunea Europeană, atunci este vai de ei. O să auzim că sunt prea multe biserici, prea multe şcoli bisericeşti, că la facultăţi sunt prea multe ore de cutare şi cutare, că religia este antisocială şi să se dea deoparte, că este plină Biserica de formele trecutului ş.a.m.d. Dacă o să înceapă să primească darurile diavolului, precum desfrânarea, atunci ţara se transformă într-un bordel. Sodoma şi Gomora nu sunt departe.

Filosoful francez Andre Malraux a spus că mileniul trei va fi creştin sau nu va fi deloc. Adică răul a ajuns la o aşa de mare întindere, încât este la maxim. A nesocotit şi nesocoteşte legile fundamentale, pe care Creatorul le-a pus în univers. Civilizaţia europeană este pe malul prăpastiei. Dacă omul nu se trezeşte, nu poate să meargă mai departe, nu îngăduie Dumnezeu. Răul este aşa de mare, încât Dumnezeu scurtează timpurile. Aşa de tare s-au stricat lucrurile, încât o lume întreagă este prinsă de val şi târâtă la vale, inconştientă de lucrurile rele pe care le face şi îşi pierde sufletul. Dumnezeu nu poate fi indiferent de mulţimea care îşi

pierde sufletul, din cauza aşa zisei civilizaţii, şi îi va pune capăt, cum a pus capăt comunismului.

– Putem asemăna vremurile de acum cu vremurile de la plinirea vremii, când Iisus Hristos a venit să răscumpere lumea?

– Atunci era altceva, era plinirea pentru mântuirea lumii, acum este plinirea pentru sfârşitul lumii.

– Mai vedeţi o regenerare a neamului omenesc?

– Depinde de om. Dumnezeu a zis: ***„Dacă mă veţi vrea şi mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi lua”.*** E în mâna omului acest fapt. Dacă se trezeşte şi se întoarce la Dumnezeu, lucrurile se schimbă, însă dacă omul continuă să-şi facă rău singur, va avea ceea ce-şi face. Depinde de noi. Noi avem tot ce ne trebuie, avem Sfinţi Părinţi, avem o mulţime de cărţi, avem şi învăţătura Bisericii şi în loc să apelăm la ea, apelăm la celelalte. În loc să folosim bunurile pe care le avem, ne pierdem timpul să vedem ce ne dă vrăjmaşul, televiziunea.

– Aceasta poate fi considerată o autodistrugere lentă?

– Aşa e. Omul nu crede că aici este greşeala cea mare, nu ştie că-i face rău televizorul, i se pare folositor. În ziare s-a scris de un apel, făcut la credincioşi de un preot pentru un bătrân căruia i se stricase televizorul. Bătrânul, căruia i se apropia sfârşitul, se tânguia că nu mai are televizor. În loc să fie bucuros că nu mai are televizor şi să se pregătească sufleteşte că venea sfârşitul vieţii lui, el se plângea că i s-a stricat televizorul şi cerea să i se dea bani, ca să-şi cumpere altul. Este o înţelegere greşită.

– Cei care sunt beţivi, cei care se droghează sau fumează pot fi consideraţi sinucigaşi?

– Mai rău decât sinucigaşii, ei s-au dat răului de bună voie. Însă, sunt şi ei victime ale acestei năuciri a societăţii în ansamblul ei, trebuie ajutaţi să se vindece de patimile lor.

– Drogurile atacă tot mai mult România.

– Toate patimile, spun Sfinţii Părinţi, deteriorează starea firească a omului, mintea lui normală şi voinţa lui, aşa cum le-a făcut Dumnezeu. Patimile îi dau minţii şi

voinţei raţiuni false, adică face lucruri părute bune, care, în fond, îi fac rău. În mod firesc, dacă văd un câine periculos, fug de el, că mă poate ataca. Dimpotrivă, văd că vine, mă duc la el, sare asupra mea şi mă rupe. Cel care a fumat o viaţă întreagă, ştie că tuşeşte din cauza fumatului şi şi-a stricat plămânii şi ficatul, nu mai vorbesc că a cheltuit atâţia bani aruncaţi pe foc. În mod normal, omul fuge de rău, nu bagă mâna în foc că ştie că focul îl arde; dacă vede un şarpe, nu pune mâna pe el că ştie că, dacă îl muşcă, moare. În general, omul fuge de rău, că aşa e făcut de Dumnezeu ca să-şi salveze existenţa. În loc să-şi facă bine, omul îşi face rău singur, scoate mereu ţigara şi o aprinde; nu mai vrea s-o lase fiindcă voinţa s-a stricat aşa de tare că a devenit a doua fire stricată.

Omul, care este făcut de Dumnezeu să fugă de rău, inconştient acum caută să-şi facă singur rău. Aşa sunt toate patimile, ele pervertesc fiinţa bună şi înţelegerea omului. Fără să vrea omul face păcatul, deşi firea lui îl îndeamnă să nu-şi mai facă rău. Omul n-ar mai vrea să-şi facă rău cu gândul, dar mintea sa funcţionează din obişnuinţă pentru că s-a creat firea pervertită spre rău, astfel încât firea, ce în mod normal îl duce la bine, acum s-a stricat şi îl duce la rău. Omul este pervertit împotriva voinţei lui şi împotriva existenţei lui; el face mereu răul pe care n-ar vrea şi nu trebuie să-l facă. Este stăpânit, e robit de păcat, adică el nu mai face voia lui Dumnezeu, ci face voia unei puteri străine, a diavolului care îl stăpâneşte.

– În primele secole după Hristos au existat mulţi mărturisitori, acum nu se mai mărturiseşte, cu atâta tărie, credinţa în Iisus.

– Atunci era altă situaţie, era puternic păgânismul şi creştinii erau socotiţi duşmani ai imperiului şi de aceea erau urmăriţi şi persecutaţi. Nu mai sunt acele situaţii, acum a slăbit mult credinţa. Deşi în vremea comunismului au fost mulţi mărturisitori ai credinţei.

– Credeţi că în viitor creştinii vor fi prigoniţi?

– S-ar putea. Creştinismul nu mai are conducători de talia Sfinţilor Părinţi. Se evită o opoziţie făţişă şi tranşantă a ierarhiei împotriva celor care pervertesc societatea şi mintea oamenilor. Persecuţie a fost şi în timpul comunismului. Creştinii nu aveau voie să poarte crucea la gât. Cineva spunea că nu vroiau să dea voie ca preoţii să meargă pe stradă în rasă, ci numai îmbrăcaţi civil. Erau măsuri restrictive care făceau să sufere sensibilitatea credincioşilor: să nu mai înveţe copii în şcoală credinţa cea dreaptă şi să nu se dea voie să tipăreşti carte religioasă.

– În ţara noastră a fost o revigorare duhovnicească monahală, datorată Sfântului Paisie Velicicovki.

Se vorbeşte de refacerea monahismului prin paisianism. Dar de ce a venit Paisie în România, de ce nu a stat în Sfântul Munte? Firesc era, ca rus, să se ducă în Rusia cu ucenici cu tot, să facă o mănăstire mare. Nu s-a dus acolo. Între viaţa duhovnicească sporită de la noi şi cea din Rusia era o distanţă ca de la cer la pământ. Documentele ne spun că la Poiana Mărului se stabilise tot un ucrainean – Vasile de la Poiana Mărului, acum canonizat. La noi era o înaltă viaţă duhovnicească, iar în Rusia era slăbănogită din cauza influenţelor tătare şi turceşti.

Se vorbeşte despre reînfiinţarea monahismului în ţara noastră de ucenicii lui Nicodim. În secolul al IV-lea au trăit ca monahi Sfinţii Ioan Casian şi Gherman. Călugării sciţi, care au luat parte la Sinoadele Ecumenice, erau din Ţările Româneşti. Sfântul Ioan Casian a rămas mare părinte bisericesc şi a scris „Regulile” vieţii călugăreşti pentru cei din Apus. Înseamnă că în primele veacuri creştine monahismul nostru ajunsese la un nivel ridicat. El nu s-a stins, creştinismul nu a dispărut, chiar dacă au năvălit popoarele migratoare. Nu s-a putut dezvolta la un anumit nivel, dar s-a menţinut permanent.

Nicolae Iorga a spus că o mie de ani creştinismul a fost în schituri, în mănăstiri, în sihăstrii, s-a menţinut sub formă sihăstrească. Nu s-a putut organiza sub formă chinovială, dar s-a menţinut în forma sihăstrească care este cea mai înaltă şi sublimă. Sunt sihăstrii şi azi: Sihăstria Putnei, Sihăstria Neamţului, Sihăstria Voronei şi alte sihăstrii. Când s-a organizat sub influenţa bizantină în formă de biserici mari, sihăstria s-a păstrat şi călugării au continuat viaţa predominant în sihăstrii izolate. Paisie nu a organizat monahismul, el s-a înduhovnicit de monahismul găsit aici în care s-a format.

Era un înalt nivel al creştinismului la noi în ţară. La domnitorul Matei Basarab a venit patriarhul Macarie al Antiohiei, însoţit de Paul de Alep. Acesta a consemnat cu câtă evlavie şi rigoare era ţinut Postul Mare la Curtea Domnească. În duminica înainte de Postul mare, domnitorul a convocat boierimea şi a dat o masă oficială la care a fost invitat patriarhul. Seara, în biserica mare toţi au participat la Vecernie şi în săptămâna următoare, care era prima din Postul Mare, toate pieţele şi târgurile erau închise şi se postea. Miercurea au luat parte domnitorul şi patriarhul la Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite şi apoi s-a dat masă de post. Până atunci a fost post total. Se ţinea aşa cum se făcea la mănăstiri.

În Descrierea Moldovei, Dimitrie Cantemir spune cum erau mesele domneşti. Erau chemaţi la masa domnească mitropolitul şi stareţi de la marile mănăstiri, dar clericilor li se servea mâncare călugărească fără carne. Nu a înfiinţat aceasta Cantemir, exista demult această rânduială, care dovedeşte viaţa aleasă călugărească. Şi viaţa creştină ortodoxă se menţinea cu stricteţe. În vremea lui Cantemir, în Moldova erau 400 de mănăstiri, schituri şi sihăstrii, la fel în Muntenia. Deci Paisie a făcut doar o rânduială la mănăstirile unde a stat, aici fiind o înaltă viaţă monahală.

La mănăstirea Neamţ a ieşit, în anul 1987, un sfânt din pământ. Înainte de întemeierea mănăstirii exista o aşezare călugărească, era o biserică şi în apropierea ei cimitirul, unde erau îngropaţi cuvioşii părinţi. Sfântul acela a avut o viaţă înaltă şi câţi vor mai fi încă.

Mult înainte de a veni ucenicii lui Nicodim, a fost la noi o viaţă mănăstirească aleasă. La mănăstirea Secu a trăit Varlaam, mare mitropolit care a scris Cazania. La Mănăstirea Neamţ s-au păstrat de la Paisie doar manuscrisele, dar mai nimic din lucrurile lui. Mormântul lui din biserică este gol. Trupul lui l-au luat ruşii.

În general, românii şi cu ruşii nu s-au asortat deloc, sunt diferiţi prin stilul lor de viaţă, felul de a fi şi prin credinţă. Una este credinţa rusească, sentimentală şi alta e cea românească. Am observat lucrurile acestea după ce a început primul război mondial. S-au refugiat în Moldova călugări din Basarabia, pe care au ocupat-o ruşii. Un grup mai mare de călugări au ajuns la Mănăstirea Neamţ. Au stat un timp, dar nu s-au împăcat deloc. Erau români, dar erau sub influenţă rusească. N-au putut să stea. Nu se potrivesc. Românii de la Mănăstirea Neamţ nu aveau o amintire prea bună despre Paisie.

– L-aţi cunoscut pe părintele Dometie Trehenea?

A fost un român bun şi un duhovnic iscusit. Prin tot ce a făcut, el a lăsat mărturia unei prezenţe româneşti frumoase în Sfântul Munte. A făcut aceasta, în primul rând, cu pilda vieţii lui. A fost şi stareţ la mănăstirea Zografu. Au fost mulţi călugări români în Sfântul Munte împreună cu dânsul. În anul 1963, o delegaţie românească s-a interesat îndeaproape de prezenţa românilor în Sfântul Munte Athos. Erau atunci 70 de chilii româneşti în Sfântul Munte; la fiecare chilie erau 2-3 călugări. Erau câteva sute de călugări români.

În acel an, 1963, a fost sărbătorit un mileniu de existenţă a Sfântului Munte Athos. Au venit toţi patriarhii, printre care patriarhul Atenagora şi patriarhul Iustinian.

Atunci s-a îngăduit să mai vină călugări din ţările ortodoxe, căci multă vreme a fost întreruptă această legătură. Din acei părinţi vechi nu mai este nici unul. Ultimul a fost părintele Dionisie Ignat, care a plecat şi el la Domnul. Din anul 1974 s-a dat drumul şi s-a îngăduit să mai vină părinţi români în Sfântul Munte. Marele neajuns era faptul că cei care veneau nu aveau o experienţă mănăstirească, fiind formaţi în perioada comunistă, fără viaţă creştină autentică şi cu resurse duhovniceşti foarte sărace.

– În ţară s-au făcut milioane de avorturi.

– Despre milioanele de avorturi făcute nu se vorbeşte deloc. Sunt fiinţe umane ucise, toată lumea îl aprobă. În Biserică se vorbeşte mereu, dar nu de aceasta. Suntem ţară cu record. Cum este posibil? Este o ignoranţă fantastică în înţelegerea creştină a oamenilor. Omul nu ştie ce face, ce urmează după acest păcat. Dacă s-ar gândi bieţii oameni ce îi aşteaptă la sfârşitul vieţii, ca de foc ar fugi. N-au conştiinţa a ceea ce se va întâmpla. Nu mai cred în Dumnezeu, nu mai cred în viaţa veşnică. Au auzit, cred despre viaţa veacului ce va să fie, dar credinţa este aşa slabă şi searbădă ca şi cum n-ar exista. Sunt grijulii să trăiască bine, să mănânce bine. Ei spun: o mai fi dincolo ceva, dar măcar aici să fie bine. Sunt indiferenţi, nu-i doare capul. Ei vreau să fie bine aici, că aici este sigur. Sunt inconştienţi nu-şi dau seama, nu înţeleg, nu cred.

– Dar politica interesează?

– Dacă politicienii fac rău, eu de ce nu zic nimic bun? Aici este greşit. Dacă sunt creştini, unde văd că e rău trebuie să spun că e rău.

– Sărbătorile au ajuns motive de distracţii. S-a dus în bună măsură duhul sărbătorii de care vorbea Vasile Băncilă.

– Aici e greşeala mare, oamenii văd sărbătoarea în satisfacerea trebuinţelor pământeşti nu cea spirituală, căci aceea este propriu zis sărbătoarea. Se îngrijesc de pântece, de consum ca în Occident şi să facă păcate. Vedem cum se bălăcesc în noroi, în păcate şi consideră că acesta este idealul şi marea fericire. Oamenii nu ştiu, nu sunt lămuriţi. În marea ignoranţă în care trăiesc, îşi irosesc timpul cu televizorul, cu alte distracţii şi nu le mai rămâne timp pentru suflet, să citească cărţi, să se informeze. ***În necunoştinţă, omul nu a înţeles că ignoranţa este una din proptelele păcatelor, aşa cum spune Sfântul Ioan Damaschin că neştiinţa, uitarea, nepăsarea sunt cei trei mari duşmani ai mântuirii.*** Omul nu ştie ce e bine şi ce este rău şi îşi caută satisfacţia la nivelul acesta.

– Cum poate veni parohia mai bine în întâmpinarea tinerilor?

– Preotul să facă slujire că aceasta este chemarea lui, nu să facă comerţ, turism sau alte afaceri. Aceasta este datoria preotului: să se dăruiască cu tot sufletul pentru slujirea preoţiei. Dacă vrea să facă ceva, trebuie să fie el întâi convins şi să facă, nu numai aşa de formă, ci cu tragere de inimă, cu entuziasm, cu tărie. Dacă apare lăcomia, ai terminat cu slujirea. Virgil Gheorghiu a scris despre un preot de ţară, dăruit din toată inima slujbei şi poporului. Aceasta este chemarea preotului. Lumea aleargă pe la mănăstiri, dar nu se foloseşte prea mult. Te duci o dată, de două ori pe la mănăstire, te-ai spovedit o dată, n-ai făcut nimic. În parohie, preotul este permanent în mijlocul lor, la îndemână şi se poate apela tot timpul la el.

– Pe tineri foarte greu îi duci să se spovedească.

– Ei nu ştiu ce este spovedania, n-au credinţă, sunt marcaţi de stilul de viaţă în care trăiesc, de cele pământeşti şi nu-i simt nevoia.

– Se vorbeşte mai mult despre antihrist decât despre Hristos.

– Aceasta e diversiunea, înşelăciunea cea mare. Când oamenii ar trebui să vorbească mai mult despre Hristos, de învăţătura Lui, de credinţa în El, de dragostea de Hristos, ei vorbesc despre pecetluire, antihrist. Oamenii trăiesc creştinismul la niveluri foarte diferite.

– Vă mulţumim pentru cele duhovniceşti.

– Vorba multă nu-i bună, ştim o mulţime de lucruri, dar nu le facem, suntem curioşi să ştim, să auzim, dar ducem acelaşi fel de viaţă cu pogorăminte, cu compromisuri şi rămân lucrurile importante de făcut. Nu numai că rămân, ci se strică şi mai tare. Preoţii ar trebui să strige împotriva diferitelor aspecte ale civilizaţiei, să ferească oamenii de pericole şi să le arate cât de dăunător e televizorul. Dar ca s-o facă, trebuie să fie convinşi că este o unealtă foarte păgubitoare şi că trebuie să nu-l folosească nici ei. De la televizor nu luăm învăţătura noastră creştinească, ci din Sfânta Scriptură şi de la Sfinţii Părinţi, care ne folosesc şi ne îndrumă.

Toate civilizaţiile sunt atee, materialiste, ele nu pot să-mi dea nici un gram de învăţătură, nu pot să mă facă mai bun, mai creştin, ele nu au posibilitatea să mă înveţe. Acceptăm voluntar să ne facem rău: pierdem timpul, auzim o mulţime de

lucruri rele, ne murdărim conştiinţa, viaţa. După ce urmăreşti un ceas la televizor nu te mai poţi ruga, este nefolositoare rugăciunea după ce ai stat la televizor.

Nu poţi să te rogi, pentru că eşti încărcat cu ce ai văzut şi ai auzit. Când spui „Doamne Iisuse" sau „Tatăl nostru", în mintea ta se derulează secvenţe văzute pe micul ecran. Nu mai este rugăciune, e batjocură. Rugăciunea înseamnă înălţarea minţii la Dumnezeu, să rupi orice legătură cu cele pământeşti. Nu poţi avea o convorbire cu Dumnezeu când eşti plin de imagini, vorbe şi simţiri lumeşti. Un creştin adevărat nu renunţă la convorbirea cu Dumnezeu, sfântă şi folositoare, ca să privească murdăriile vătămătoare ce-i fac rău. Numai o minte bolnavă este în stare de aşa ceva.

(A trecut la Domnul la 22 februarie 2011.)

(Sursa: George Căbaş, „Părinţi contemporani din Sfântul Munte Athos", Ediţia a doua, îmbogăţită, Editura Anastasis, 2014)

Părintele Petroniu de la Prodromu - Mirosul de smirnă de la Icoana Maicii Domnului Prodromiţa de la Muntele Athos

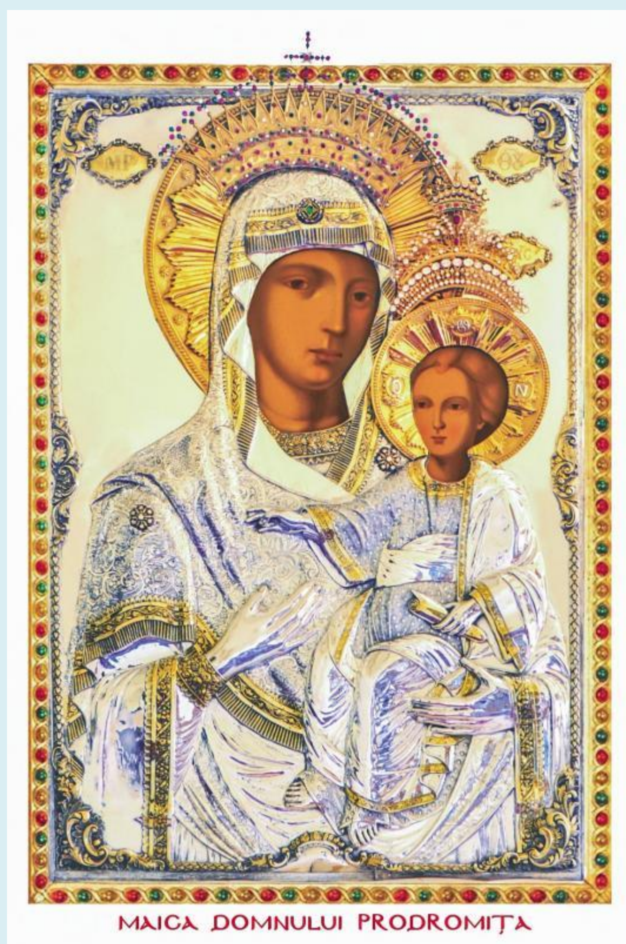

Icoana Maicii Domnului „Prodromiţa”

A trecut şi anul acesta slujba Prodromiţei cu bună rânduială, slujbă frumoasă, masă aleasă. După plecarea oaspeţilor, merg în Biserica mare şi rostesc o scurtă rugăciune înaintea Sfintei icoane a Prodromiţei, de smerită mulţumire pentru ajutor. Deodată simt un puternic miros de smirnă. M-am ridicat de la sfânta icoană, am mers în Sfântul Altar să văd dacă nu cumva vine mireasma de la cădelniţă. Nu era nimic, iar smirnă nu aveam deloc pentru tămâiere. „Bucură-te trandafir cu bună mireasmă, bucură-te, crin cu dulce miros!” (12 iulie 1990)

(Părintele Petroniu de la Prodromu, ediţie îngrijită de preot Constantin Coman şi Costion Nicolescu, Editura Bizantină, p. 343)

Ips Timotei Prahoveanul - Prodromița și lucrarea minunată a Preacuratei

† Timotei Prahoveanul,
episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 19 iul, 2018

Cu mulți ani în urmă, în apropiere de cetatea Iașilor, la Schitul, de atunci, Bucium, astăzi mănăstire, era o frumoasă tradiție, care în zilele noastre a fost aprobată de Sfântul Sinod și transformată într-o sărbătoare închinată icoanei Prodromița a prea curatei Născătoare de Dumnezeu, aflată în cea mai importantă așezare călugărească românească din Muntele Athos.

În cadrul tradiției despre care am amintit, la Schitul Bucium de lângă Iași, se cinstea icoana Prodromița, în amintirea faptului că în acest loc a început pictarea ei de către un zugrav priceput de altădată al Cetății Iașilor, la rugămintea părinţilor din Muntele Athos, Nifon și Nectarie, care veneau adeseori după ajutoare în Țările Române. Aceștia l-au găsit pe iconarul Iordache Nicolau, un om cuviincios și vârstnic, și i-au cerut să picteze, cu post și rugăciune, sub atenta îndrumare a

duhovnicului și a părinților din Metocul Schitului Prodromu, care se numea în vremea aceea la Iași tot Prodromu, icoana prea curatei Născătoare de Dumnezeu.

Sărbătoarea aduna în jurul bisericuței Schitului Bucium mulți credincioși care aveau duhovnici pe părinții ce se nevoiau acolo, unde era încă prezentă amintirea arhimandritului Hrisostom Postolache, marele duhovnic care făcuse legătura cu părinții atoniți viețuitori la Bucium până la instaurarea regimului comunist, atunci când Metocul de altădată al Schitului Prodromu a devenit schit al Arhiepiscopiei Iașilor.

Prăznuirea icoanei Prodromița ne aduce aminte de marile binefaceri revărsate de prea curata Născătoare de Dumnezeu asupra celor care o cinstesc cu adevărat.

Sunt foarte multe mănăstiri ce păstrează icoane minunate, despre care noi mărturisim că, încă din momentul sfințirii lor, primesc puterea și darul facerii de minuni. Nu doar pentru mulțimea minunilor, ci pentru darul cel mare al iertării pe care îl primim prin rugăciune sinceră către Maica Domnului și pentru dragostea pe care ea o are față de noi ne apropiem întotdeauna cu evlavie de aceste icoane.

Cu puține zile în urmă, am prăznuit în întreaga Biserică Ortodoxă Română, icoana Prodromița, care, mai ales în ultima perioadă, s-a bucurat de foarte largă cinstire.

În ultimii ani, numeroase alte icoane s-au zugrăvit după chipul celei care ocrotește așezarea românească de la Muntele Athos, de sub Vârful Vigla, acolo unde, cu veacuri în urmă, mulți monahi din toate provinciile românești, neunite încă în perioada aceea, s-au așezat să-L slăvească pe Dumnezeu.

După cum am amintit deja, istoria acestei icoane își are începutul în Cetatea Iașilor, unde veneau adeseori părinții de la Schitul Prodromu, căutând sprijin pentru lucrerea lor. Aceștia mergeau și la București, dar și în Transilvania, întrucât la Prodromu au fost dintru început călugări din toate zonele de astăzi ale României. Uneori erau mai mulți moldoveni, alteori mai mulți ardeleni, toți însă se osteneau pentru a restaura chilia pe care au cumpărat-o și au transformat-o mai apoi, la jumătatea veacului al XIX-lea, într-o adevărată mănăstire, deși denumirea oficială a rămas de schit.

Dintre acești călugări atoniți, cuvioșii Nifon și Nectarie veneau adeseori, căutând ajutor și bună-voință de la oamenii mari și de la cei de rând, de la credincioșii simpli și de la cei care aveau posibilități deosebite. Aceștia s-au gândit să zugrăvească tocmai în țara lor de obârșie o icoană a Maicii Domnului, așa cum au

aproape toate marile mănăstiri de la Muntele Athos. Amintim aici de icoana Axion Estin (Axionița) ori de Icoana Portărița, de Icoana Dulcea Îmbrățișare (Dulcea sărutare - Glykophilousa), Paramitia, Gherontisa, Cucuzelița sau de alte icoane care se află în cele mai importante Lavre ale Muntelui Athos.

Călugării atoniți căutau un zugrav înduhovnicit, un om ales şi atent pentru a picta icoana în rugăciune și cu post, rugând-o pe Maica Domnului să trimită dintru Împărăția Fiului ei daruri bogate asupra tuturor celor care o vor cinsti după cuviinţă.

Astfel, au găsit un iconar vârstnic din Iași, având bună mărturie de la părinții care viețuiau la Bucium, numindu-se pe atunci Schitul Prodromu (același nume cu cel din Muntele Athos), și de la alți oameni din cetate, pe care l-au rugat să împlinească cerințele lor, făgăduindu-i că la terminarea lucrului aveau să îl răsplătească, după cum se și cuvenea, cu arginții pe care îi datorau. Zugravul a lucrat o vreme la Schitul Bucium, iar apoi, după ce a pictat mai multe părți ale icoanei, s-a străduit mult să zugrăvească chipul Maicii Domnului. Așa fac de obicei pictorii, lăsând la urmă tocmai chipul, pe care îl consideră deosebit de important, ca încununare a lucrării pentru care s-au ostenit îndelung.

Această dragoste a iconarului ieșean mi-a amintit de istorisirile pline de tâlc ale părintelui Cleopa, dar și de scrierile ieroschimonahului Paisie Olaru de la Sihăstria, care mărturiseau că, în anii 40 ai veacului XX, au adus la mănăstire un pictor pribeag, Ioan Irineu Protcenco, care nu picta decât cu post și rugăciune. Din momentul în care mânca, nu mai picta în ziua aceea. La fel se va fi ostenit și iconarul din Iași, însă, cu toate acestea, chipul Maicii Domnului nu ieșea cum ar fi dorit.

Istoria păstrată la Schitul Bucium, dar și la Prodromu, ne spune că s-a ostenit mult, o dată, de două ori, chiar de mai multe ori, dar nu a reușit să zugrăvească așa cum și-ar fi dorit chipul celei Preasfinte, celei mai curate decât strălucirile soarelui, după cum o numesc cântările din tezaurul de cult al Bisericii. Cu toată experiența lui, bătrânul a abandonat lucrul, lăsând icoana pe șevalet, și, mâhnit, se ruga permanent ca să poată trece peste această încercare a sfârși-tului vieții sale. Într-o zi, în chip minunat, a descoperit în atelierul său modest, aflat nu prea departe de schitul unde își începuse lucrarea, prea frumoasa zugrăvire a chipului Maicii Domnului. A fost uimit, dar și înfricoșat de cele văzute și a mărturisit tuturor, în special părinților atoniți de la Bucium și celor pe care îi cunoștea, această minune a Maicii Domnului.

El avea să și scrie această întâmplare: *„Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iașilor, am zugrăvit această icoană a Maicii Domnului, cu mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmin-tele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fața Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos; privind eu la chipuri, cu toate a ieșit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. Și așa, făcându-se seară, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi Sfânta Icoană; când m-am dus să mă apuc de lucru, O! prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile terminate desăvârșit, precum se vede. Eu vă-zând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși greșeală am făcut aceasta, ca să mai dau lustru la o ase-menea minune. Aceasta este povestirea acestei Sfinte icoane.”*

Icoana Maicii Domnului a fost dusă în Muntele Athos în a doua jumătate a vea-cului al XIX-lea, făcându-se un popas la Galați, cu rugăciune şi priveghere înainte de a se urca monahii atoniți pe o corabie care i-a dus până aproape de schitul lor.

Am asistat de multe ori, la Schitul Prodromu, la slujbe făcute înaintea acestei icoane, unde în fiecare zi la Liturghie, în locul pricesnei din momentul împărtășirii liturghisitorului din Altar, se citeşte Acatistul Maicii Domnului, iar la Pavecerniță se citește Canonul închinat prea curatei Născătoare de Dumnezeu sau Paraclisul.

Evlavia față de această icoană i-a adus pe mulți călugări împrejurul ei, viețuind ani mulți în nevoințe grele, rugându-se pentru ei și pentru țara lor, pentru rudenii, cunoscuţi şi binefăcători.

În anii de după 1990, obștea Schitului Prodromu din Muntele Athos, condusă cu destoinicie de părintele Petroniu Tănase, ajutat de câțiva monahi râvnitori și harnici, au refăcut biserica schitului și au împodobit după cuviință Icoana Născă-toarei de Dumnezeu, căreia i s-au făcut mai multe copii, una dintre acestea ajun-gând și la Paraclisul Catedralei Naționale, unde a fost primită cu bucurie de cre-dincioșii Capitalei și de numeroșii pelerini care ajung în acest sfânt locaș.

De asemenea, mai multe biserici și mănăstiri din Patriarhia Română au ca hram sărbătoarea icoanei Prodromița, rugând-o pe Maica Domnului să ducă rugăciunile lor înaintea Împăratului Celui fără de moarte.

Părintele Petroniu le spunea adeseori pelerinilor români care ajungeau la Muntele Athos istoria acestei icoane. Le vorbea despre zugravul ieșean care, ostenindu-se mult, cu evlavie și dragoste față de Preasfânta Fecioară, avea să primească mare dar de la Dumnezeu, ca pe o icoană începută de el să se zugrăvească chipul Maicii Domnului, nefăcut de mână omenească.

Aceste icoane se numesc achiropiite şi ne fac să înţelegem că sunt semne ale milostivirii lui Dumnezeu. Uimindu-ne de faptele minunate pe care Domnul le lucrează, spunem și noi, împreună cu psalmistul: Cât de minunat este numele Tău în tot pământul, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut(!).

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Icoana „Prodromița”

La schitul românesc Prodromu din Muntele Athos se află icoana Maicii Domnului numită „Prodromița”, sărbătorită în data de 12 iulie. Această icoană „nefăcută de mână omenească” este făcătoare de minuni.

Istoria icoanei începe în anul 1863, când cuvioșii Nifon şi Nectarie, ctitorii Schitului Prodromu de la Muntele Athos, au dat în lucru pictarea unei icoane a Maicii Domnului zugravului ieșean Iordache Nicolau. El a început să picteze icoana la Mănăstirea Bucium din Iași, care era pe atunci metoc al Schitului Prodromu. După ce a terminat de pictat veşmintele şi celelalte părți ale icoanei, a lăsat ca sfintele feţe, cea a Maicii Domnului şi cea a Pruncului Iisus, să le picteze la final. Când a dorit să picteze chipurile din icoană, a constatat că nu poate să facă acest lucru. El a lăsat lucrarea așa, iar a doua zi a descoperit icoana pictată în chip minunat.

Iată ce scria pictorul despre această zugrăvire minunată:„Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă icoană a Maicii lui Dumnezeu cu însăşi mâna mea şi, în vremea lucrului, a urmat o minune preaslăvită, în modul

următor: după ce am terminat veşmintele, după meşteşugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez faţa Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia şi a doua, apucându-mă de noaptea ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri, am văzut că totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. Şi aşa, făcându-se seară, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind ca a doua zi, sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi Sfânta icoană; şi când m-am dus să mă apuc de lucru: O! prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile terminate desăvârşit, precum se vede. Eu, văzând această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai, am dat lustrul cuviincios, deşi greşeală am făcut ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei Sfinte icoane”.

Icoana „Prodromiţa” a făcut multe minuni de-a lungul vremii. Maica Domnului a vindecat în chip minunat pe mulți bolnavi care i-au cerut ajutorul.

Duminică, credincioşii merg cu evlavie la sărbătoarea hramului de vară al Paraclisului Catedralei Naţionale din Bucureşti, unde se pot închina la icoana Maicii Domnului „Prodromița”, o copie a icoanei istorice de la schitul românesc Prodromu din Muntele Athos.

Ciprian Voicilă - Prodromița, darul Maicii Domnului pentru închinătorii ei

Pelerinul care a poposit pentru prima dată în Sfântul Munte simte fizic, îndrăznesc să spun, că a ajuns în „grădina Maicii Domnului”. Pășește pe drumurile care leagă între ele chiliile, schiturile, mănăstirile, bucurându-se de aerul sfințit care parcă îi preschimbă simțurile. Un aer care, paradoxal, îmbină rarefierea crestelor muntoase cu mireasma sărată a mării cu sclipiri diamantine. Văzduhul palpită de prezența tainică a Împărătesei cerurilor, iar pământul care poartă pașii pelerinului mărturisește, în felul său, aceeași stare de prezență. În Sfântul Munte, toate câte ți se petrec se întâmplă cu știrea ei. Iar inima ta înțelege, până în străfundurile ei, asta.

Acoperământul înrourat, dulce protector al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, i se face cunoscut pelerinului și altfel: prin zecile, poate sutele de icoane făcătoare de minuni ale ei. Toate au nume fascinante - Pantanassa, Glykofilousa, Galaktofilousa, Ivironita, Trikerousa - toate ascund în spatele înfățișării lor născătoare de evlavie câte o întâmplare minunată. Și aproape că nu există mănăstire care să nu adăpostească un astfel de prețios odor.

Primul imbold pe care pelerinul român îl simte, odată ajuns în schitul românesc Prodromu, este să pătrundă în sfântul locaș, să îngenuncheze înaintea vestitei icoane de aici - Prodromița - și să-și deșarte dinaintea ei prea plinul inimii - grijile apăsătoare, durerile sufocante, nădejdea în mai bine. Această mărturisire nu ar fi posibilă fără credința profundă că Stăpâna cerului și a pământului este acolo, dinaintea sufletului creștin, că îi ascultă durerile, gata fiind să i le aline, să îi ușureze sufletul, revigorându-i puterile lăuntrice.

Truda omului și darul Stăpânei cerurilor

Cum a fost izvodită icoana Maicii Domnului „Prodromiţa"? Ctitorii schitului, ieroschimonahii Nifon și Nectarie, în 1863, au pornit spre patria-mamă pentru a strânge ajutoare necesare traiului de zi cu zi, având în suflete și dorința arzătoare de a afla, dacă Domnul va îngădui, o icoană tămăduitoare a Maicii Sale, la care pelerinii care ar poposi în schitul lor să primească alinarea suferințelor sufletești și trupești.

Căutând un iconar care să fie nu doar înzestrat cu har artistic, ci și trăitor al credinței în Hristos, care să împletească osteneala picturii cu aceea a postului și rugăciunii, au găsit în Iași pe bătrânul Iordache Nicolae. Acesta a acceptat să le picteze icoana Maicii Domnului, deși le-a mărturisit că *„el nu poate lucra acum ca mai înainte, pentru că a îmbătrânit și îi tremură mâinile”*. Ieroschimonahii Nifon

și Nectarie însă l-au sfătuit *„să se silească și să aibă credința că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu”.*

Urmând tradiția iconarilor, bătrânul Iordache a isprăvit mai întâi, destul de repede, fondul și veșmintele, apoi a pictat chipul Maicii Domnului și al Fiului ei iubit. Mai rămânea să le finiseze și icoana ar fi fost gata. O zi întreagă, de la ivirea primelor raze ale soarelui până în amurg, a încercat el să desăvârșească sfintele chipuri, zadarnic însă: *„Nu numai că n-a putut să le îndrepteze, ci mai mult le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte și nepotrivite”. Fiind cuprins de amarnică deznădejde, a abandonat lucrul la icoană, gândind în sinea sa: „Păcat de osteneală și de postul ce am dus atâtea zile lucrând la această icoană în zadar. Dumnezeu să mă ierte, nu știu ce să mai zic, că de astă-noapte cu toată silința mă chinuiesc și nu pot să le îndreptez, ba încă acum chiar desăvârșit le-am stricat, făcându-mă ca un ieșit din minți și ca și cum mi-aș fi uitat tainele artei mele”.*

S-a întâmplat ca în acea zi să îl viziteze pe bătrânul iconar părinții Nifon și Nectarie, care, observând cum se urâțiseră chipurile, deși s-au gândit în sinea lor că nu sunt vrednici de un asemenea dar din partea Maicii Domnului, l-au încurajat pe iconar să continue icoana cum îi va sta în puteri, iar ei i-o vor plăti și o vor duce în Sfântul Munte. Seara lăsându-se peste capitala Moldovei, bătrânul iconar a așternut o pânză peste icoană, a încuiat odaia de lucru și s-a culcat mâhnit și flămând, nu înainte de a-și înălța către cer rugăciunile.

Iașiul e cuprins de freamăt și de evlavie

În zorii zilei de 28 iunie, s-a petrecut ceva care depășește limitele înțelegerii minții omenești.

Iată cum descrie încercatul iconar minunea negrăită, potrivit propriei mărturii datate 29 iunie 1863: *„După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut 3 metanii Maicii lui Dumnezeu ca să-mi lumineze mintea spre a isprăvi sfânta ei icoană. Și când m-am dus ca să pornesc lucrul: O! Prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! Am aflat chipurile îndreptate desăvârșit precum se vede. Și văzând eu această minune, n-am mai adăugat nimic cu condeiul meu, ci numai am așternut lustrul ce se cuvenea, deși cu greșeală am făcut eu aceasta, a așterne lustrul peste o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei sfinte icoane”.*

Ducându-se vestea, mult popor s-a strâns în casa pictorului Nicolae. În cele din urmă, schimonahul Dositei (îngrijitorul metocului schitului din Iași, unde își găsiseră găzduire părinții Nifon și Nectarie) a acoperit cu o pânză icoana și a dus-o acolo. În metoc a ajuns mitropolitul Calinic Miclescu, urmat de preoți și monahi. Văzând minunea, s-a închinat dinaintea icoanei și a mărturisit: *„Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunată și prea slăvită icoană a sa”.* Preasfințitul a binecuvântat să se sfințească apa, iar *„mulțimea de afară a năvălit în metoc spre a se închina sfintei icoane, cerând a i se citi paraclise și i se da agheasmă, cu care stropindu-se oamenii, a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă icoană și a face minuni”.*

Ajutorul primit de cei care se roagă ei nu a secat niciodată

Multe tămăduiri avea să săvârșească icoana Maicii Domnului „Prodromiţa” atât în România, cât și în Sfântul Munte.

Astfel, în Iași, un om ai cărui ochi erau bolnavi de albeață, închinându-se plin de credință la icoană, după ce a băut agheasmă și și-a spălat cu apă sfințită ochii, după trei zile și-a recăpătat vederea curată.

La fel, un om bolnav de lepră, care s-a închinat la icoană și a fost spălat cu agheasmă și-a redobândit sănătatea trupului.

Fiul unui boier, aflat pe moarte, s-a vindecat prin rugăciunile părintelui său la icoana „Prodromiţa”, după ce a fost stropit cu agheasmă și a băut din ea.

Pe drumul spre Sfântul Munte, în Bârlad icoana i s-a arătat în vedenie unei doamne credincioase, înstărite, care suferea de o boală grea, dar care ezita să se urce în trăsură și să vină să se închine la icoană, gândind că moartea o va găsi pe drum. Făcând ascultare, cinstita doamnă și-a aflat vindecarea chiar în clipa în care s-a urcat în trăsură. Povestea mai apoi: *„Cu adevărat pe această sfântă icoană am văzut astă noapte în vis, zicându-mi să vin cât mai degrabă la Bârlad să mă închin ei înainte să plece și acum, iată, sunt sănătoasă”.*

În Sfântul Munte, icoana „Prodromiţa” avea să săvârșească multe minuni.

Spre exemplu, prin ea Maica Domnului l-a vindecat pe un pustnic care-și pierduse simțul auzului ca urmare a unei înșelări demonice căreia îi căzuse pradă: fugise, fără binecuvântare, din schit, într-o peșteră, cu gândul să se nevoiască în viața sihăstrească. Cum se ruga el odată, s-a ivit pe cerul înnoptat un luceafăr care un timp a stat în raza vederii sale, apoi a trăsnit, aruncându-l la pământ. Fratele Serghie și-a venit în fire după trei zile, dar nu deplin: îi pierise simțul auzului.

Pe 12 iulie, an de an, viețuitorii schitului, laolaltă cu pelerinii, prăznuiesc minunata izvodire a icoanei „Prodromiţa”. O icoană din care Maica Domnului izvorăște viață și tămăduiri. O icoană care le redă și astăzi sufletelor cinstitoare de Hristos și de Maica Sa bucuria, nădejdea, seninătatea.

O copie a icoanei „Prodromiţa” se află și la București, la Paraclisul Catedralei Naționale, iar mulți din cei care s-au rugat acolo au primit împlinirea cererilor lor.

Maica Domnului "Prodromiţa" de la mănăstirea "Prodromu" din Sfântul Munte Athos - Icoana care s-a pictat singură

"Oricine reuşeşte să ajungă pe Sfântul Munte Athos este protejat de Maica Domnului. Să te închini şi să săruţi cu evlavie icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului care se află în biserica noastră!"Sunt cuvintele pe care le-a spus părintele Petroniu Tănase, stareţul celui mai mare aşezământ românesc athonit - Mănăstirea "Prodromu", când am păşit în curtea lăcaşului. Mi-a dăruit o cărticică, tipărită în 1906, despre icoana deosebită, numită "Prodromiţa" (Înainte-Mergă-toarea)

Istorisirea minunatei zugrăviri şi a minunilor ce a săvârşit PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu prin Sfânta sa icoană, scrise în cinstea Maicii Domnului de arhimandritul Antipa Dinescu, superiorul mănăstirii "Prodromu": În timpul ridicării sfântului lăcaş românesc pe muntele Athos (1852-1866), părintele stareţ Nifon era preocupat de "dobândirea unei sfinte icoane a Maicii Domnului, care să fie spre mângâierea confratimei şi a vizitatorilor, totodată protectoare şi de grije purtătoare acestei sfinte noi Monastiri".

Cu toate că a vorbit cu mulţi zugravi de pe Athos, părintele nu a găsit nici un meşter într-atâta de icusit încât să zugrăvească, pe scândura de tei, icoana Maicii Domnului, purtându-L pe Iisus în partea stângă a braţelor. Părintele impusese nişte condiţii:în timpul lucrului, pictorul trebuia să se roage la Maica Domnului, să

citească Acatistul sau Paraclisul în toate zilele, să nu mănânce nici să bea înainte de lucru, iar după mâncare, să nu mai lucreze, să se păzească în curăţenie trupească până la terminare, să fie mărturisit la duhovnic, să nu se certe sau să nu se urască cu nimeni.

În anul 1863, părintele Nifon, însoţit de părintele ieromonah Nectarie, veni în România. Într-o bună zi, ajunseră cu cu treaba şi prin târgul Ieşilor. Aici, aflară de un anume Iordache Nicolau, zugrav evlavios. Acesta primi cu bucurie condiţiile impuse, dar "se umilea, zicând că-i tremură mâinile de bătrâneţe şi nu mai poate zugrăvi aşa de bine şi de curat ca altădată".Cei doi călugări îl încurajară şi Iordache se puse pe lucru.

În câteva zile, a terminat de zugrăvit, cum s-a priceput de bine, veşmintele şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând la urmă Sfintele Feţe, după cum este arta zugrăvirii icoanelor. S-a apucat şi de reprezentarea chipurilor Maicii Domnului şi al lui Iisus, dar degeaba se străduia, nu reuşea să le zugrăvească bine.Mâhnit, lăsa lucrul până a doua zi. Dis de dimineaţă, se apucă de lucru, dar în loc să repare, mai rău schimonosea chipurile. Atunci i-a chemat pe cei doi părinţi. Aceştia, văzând lucrarea, se întristară, crezând că nu este voia lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului ca noul lăcaş, "Prodromu", să aibă un dar şi o mângâiere duhovnicească.

Zugravul acoperi icoana cu o pânză şi se duse la culcare.A doua zi, după câteva metanii, intră în camera de lucru.A dezvelit icoana, iar văzând-o, a căzut în genunchi, proslăvind pe Maica Domnului; chipurile erau îndreptate şi bine încuviinţate, pline de har dumnezeiesc şi de veselie! Peste noapte, se săvârşise minunea!

Iată ce a scris, chiar atunci, Iordache Nicolau, în prezenţa ucenicilor săi: "Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă icoană a Maicei Domnului, cu însăşi mâna mea, la care a urmat o minune - după ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăvirei mele, m-am apucat să lucrez Feţele Maicei Domnului şi a Domnului Iisus Cristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. Seara, m-am culcat scârbit, nemâncând nimic ziua aceea. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii Maicei Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi Sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârşit, precum se vede.Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta, ca să dau lustru la o asemenea minune".

Aceasta este povestea sfintei icoane, scrisă pe 29 iunie 1863; manuscrisul se află în arhiva Mănăstirii "Prodromu".

Iordache a trimis un ucenic să-i înştiinţeze pe cei doi părinţi - Nifon şi Nectarie. Vestea zugrăvirii divine a icoanei s-a răspândit cu iuţeală, întreg târgul Ieşilor adunându-se la poarta zugravului să vadă minunea.

Veni însuşi mitropolitul Calinic Miclescu, care, văzând icoana, se închină până la pământ în faţa ei.

Vindecarea părintelui Inochentie

Istoria consemnează multe minuni săvârşite de icoană:"Tot felul suferinzi au venit a se închina în faţa Maicii Domnului şi a se stropi cu agheasmă. S-au tămăduit prin această sfântă icoană bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap sau de măsele, de ochi, de vătămături, îndrăciţi care suferă de boala copiilor şi alte multe feluri de boale."

Părinţii Nifon şi Nectarie plecară din Iaşi cu icoană, însoţiţi de mare alai.Au ajuns la Huşi, la Bârlad, apoi la Galaţi. Din Galaţi, cu vaporul austriac "Loid", se îndreptară spre Athos.Ajunşi la schelele Mănăstirii româneşti "Prodromu", cei doi părinţi au trimis veste să coboare toţi preoţii, îmbrăcaţi în veşminte, să întâmpine sfânta icoană cu cântări şi tămâieri.

În mănăstire se afla un monah topit de boală, care numai prin faptul că respiră se cunoştea că e viu. Inochentie, căci aşa se numea el, s-a trezit la intrarea icoanei în biserică.S-a îmbrăcat şi a cerut să fie însoţit până la icoană; a îngenunchiat şi a grăit: Maica lui Dumnezeu, de-mi este cu folos să mai trăiesc, însănătoşează-mă, căci cred că poţi, iar de nu, fie voia Ta, cum voieşti, Stăpâna mea, şi cum mă cunoşti, aşa fă cu mine". Inochentie s-a întors pe picioare la chilia sa. A cerut cămaşa curată să se schimbe, apoi s-a împărtăşit.

Icoana Maicii Domnului este cinstită în fiecare an, în ziua de 12 iulie când se face serbare mare, cu priveghi toată noaptea.

Rugăciunea pe care o spun preoţii este următoarea: "PreaSfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Marie, protectoarea şi apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare. Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele de "Prodromiţa", adică Înainte-Mergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune şi ne du de mână întru Împărăţia cea cerească; povăţuieşte-

ne pe noi, toţi drept credincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci de mărirea Fiului tău şi Dumnezeului nostru, că binecuvântată şi prea proslăvită eşti, în vecii vecilor,Amin".

Sursă: Formula AS - Anul XIV, nr. 629, august 2004, autor: Claudiu Ionescu

Icoana Maicii Domnului Prodromiţa – hramul Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului

Vineri, 12 iulie 2013, Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului îşi serbează unul dintre cele trei hramuri şi anume Icoana Maicii Domnului Prodromiţa de la Muntele Athos.

La iniţiativa şi cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului a fost aşezată spre închinare o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului – Prodromiţa de la Schitul românesc Prodrumu din Sfântul Munte Athos.

Copia Icoanei Maicii Domnului – Prodromiţa de la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului este o reproduce fidelă, în mărime naturală, a celei de la Sfântul Munte Athos, atât în ceea ce priveşte reprezentarea, cât şi ferecătura ei, spre deosebire de alte copii ale acestei icoane. Astfel, după modelul original al icoanei Maicii Domnului – Prodromiţa, ferecătura icoanei de la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului este din argint, aurită pe alocuri, iar coroanele Maicii Domnului şi Mântuitorului Hristos sunt ornamentate cu pietre semipreţioase. Icoana a fost

realiză în Grecia, în anul 2011 şi a fost sfinţită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în data de 24 octombrie 2011, la sfinţirea Paraclisului, cu prilejul aducerii la Bucureşti a cinstitului cap al Sfântului Apostol Andrei cel întâi chemat, ocrotitorul României (24-28 octombrie 2011).

Icoana Maicii Domnului Prodromiţa - Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului (Bucureşti)

Precizăm faptul că anul acesta, 2013, se împlinesc 150 de ani de la pictarea icoanei Maicii Domnului – Prodromiţa, aflată la Schitul românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos.

Hramul de vară al Paraclisului Catedralei Naţionale

12 iul, 2020

Paraclisul Catedralei Naţionale şi-a sărbătorit duminică, 12 iulie, hramul de vară, cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromiţa” de la Muntele Athos. Sfânta Liturghie a fost oficiată cu acest prilej de Preasfinţitul părinte Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor.

La finalul slujbei, prea fericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură, în care a vorbit despre înţelesurile duhovniceşti ce se desprind din Evanghelia vindecării celor doi demonizaţi din ţinutul Gadarei (Matei 8, 28-34), precum şi despre istoricul Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromiţa”.

Credincioşi bucureşteni, dar şi din alte părţi ale ţării au participat duminică, 12 iulie, la sfintele slujbe închinate sărbătorii cinstirii Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromiţa” de la Muntele Athos, oficiate la Paraclisul Catedralei

Mântuirii Neamului din Capitală, unde se află o copie fidelă a acestei icoane făcătoare de minuni.

Făcând referire la pasajul evanghelic din Duminica a 5-a după Rusalii, patriarhul României a precizat faptul că acesta ne arată în esenţă că bunătatea lui Hristos îi eliberează pe oameni de răutatea demonilor. *„În mod surprinzător, demonii cunoşteau că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, că este Judecătorul lumii, dar se întrebau de ce a venit să îi chinuiască înainte de Judecata de Apoi. De fapt, când Mântuitorul a început să-i alunge pe demoni din oameni, a exercitat un fel de judecată anticipată a lor. Mântuitorul Iisus Hristos nu intră în dialog cu demonii, nu le răspunde nimic. De ce? Pentru că ştia că sunt vicleni şi necuraţi şi nu cobora la nivelul lor, ca să le explice de ce a venit El acolo."*

Preafericirea sa a subliniat că Mântuitorul Iisus Hristos nu face minuni ca să fie lăudat de oameni sau pentru a Se afirma în mod egoist, ci El face minuni din iubire smerită şi milostivă faţă de cei care suferă.

În continuare, părintele patriarh Daniel a subliniat că Mântuitorul Iisus Hristos, prin faptul că nu a adresat nici un cuvânt demonilor şi nici locuitorilor din ţinutul Gadarei, ne învaţă prin ceea ce face, nu doar prin ceea ce spune. *„Aceasta înseamnă că-i putem adesea învăţa pe cei din jurul nostru nu doar prin cuvânt, ci mai ales prin fapte."*

De asemenea, prea fericirea sa a precizat că uneori Dumnezeu poate îngădui în viaţa oamenilor unele pagube materiale, mai ales atunci când ei s-au legat prea mult de lucrurile materiale şi au uitat de viaţa duhovnicească, de iubirea milostivă faţă de semeni. „Evanghelia de astăzi este o Evanghelie a eliberării omului de puterile demonice.

- ✓ *Ea ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos a îngăduit demonilor să intre în turma de porci, în primul rând pentru a ne învăţa că demonii nu au putere nelimitată asupra oamenilor şi că oamenii pot fi eliberaţi de demoni cu ajutorul lui Hristos. Duhurile rele pot fi alungate prin puterea Duhului Sfânt.*
- ✓ *În al doilea rând, Mântuitorul, îngăduind demonilor să intre în turma de porci, ne arată că demonii, la sfârşitul veacurilor, la Judecata de Apoi, vor fi pedepsiţi şi trimişi în adânc.*

În viaţa creştinului, lupta cu duhurile rele se duce mai ales prin rugăciune, prin post, prin spovedanie, prin participare la Sfântul Maslu şi prin împărtăşirea cu Sfânta Euharistie.”

Întâistătătorul Bisericii noastre a vorbit apoi despre istoria icoanei Maicii Domnului „Prodromiţa”. „Această icoană a fost pictată în 1863 la Iaşi de un bătrân pictor, Iordache Nicolau. Mai întâi a făcut veşmintele şi urma ca la sfârşit să picteze faţa Maicii Domnului şi a Pruncului Iisus. I s-a cerut de către părinţii Nifon ieroschimonahul de la Muntele Athos şi Nectarie Protopsaltul să picteze această icoană în stare de post. Şi aşa a făcut bătrânul pictor, dar, când a ajuns să zugrăvească chipurile Maicii Domnului şi Pruncului Iisus, nu a reuşit să le dea frumuseţea pe care o dorea el. Fiind foarte mâhnit, s-a rugat Maicii Domnului şi s-a făcut o minune pentru că în dimineaţa următoare, când să continue lucrarea de îmbunătăţire a chipului Maicii Domnului şi al Pruncului Iisus, a constatat că ele erau deja pictate. Această minune s-a răspândit repede în oraşul Iaşi şi o mulţime de oameni au început să vină la metocul pe care îl avea schitul Prodromu de la Athos, lângă Iaşi, şi anume Schitul Bucium (...). Au fost făcute mai multe copii după această icoană.

În 1922 a fost realizată o copie care a fost dusă la Schitul Darvari, care o vreme a ţinut de schitul Prodromu. La acest paraclis, copia în mărime naturală a icoanei Maicii Domnului «Prodromiţa» a fost zugrăvită în anul 2011 de echipa de iconari Panselinos din Iaşi, iar ferecătura de argint aurit şi cu pietre preţioase a fost făcută în Grecia prin grija ierodiaconului Iustinian Stoica din Sfântul Munte Athos”, a spus prea fericirea Sa.

Preafericitul părinte patriarh Daniel a vorbit şi de simbolismul Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromiţa”. *„Aceasta leagă între ele două grădini ale Maicii Domnului: Muntele Athos, numit Grădina Maicii Domnului, pentru că Maica Domnului a ales locul acela pentru a fi sălaş pentru monahi şi România, numită tot grădină a Maicii Domnului. De unde ştim aceasta? Din viaţa Sfântului Iosif de la Bisericani, care a trăit în secolul al 15-lea. După ce turcii au năvălit şi au incendiat biserica, Sfântul Iosif şi ucenicii lui au voit să plece la Muntele Athos, dar la puţin timp Maica Domnului s-a arătat lor într-un stejar şi le-a spus: Întoarceţi-vă în mănăstire şi refaceţi biserica, pentru că şi aici este grădina mea, adică în România. De aceea, icoana Maicii Domnului «Prodromiţa» leagă între ele Muntele Athos ca o grădină veche a Maicii Domnului şi una mai nouă, România”*, a explicat patriarhul României.

La final, prea fericirea sa a oferit arhim. Ciprian Grădinaru, eclesiarhul Paraclisului Catedralei Naţionale, lui Dănuţ Viorel Prună, coordonatorul voluntarilor Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului, precum şi tuturor voluntarilor care au desfăşurat acţiuni de ajutorare în perioada stării de urgenţă, în contextul pandemiei de COVID-19, Diploma omagială a anului 2020 - „Anul omagial al pastoraţiei părinţilor şi copiilor” şi „Anul comemorativ al filantropilor ortodocşi români”.

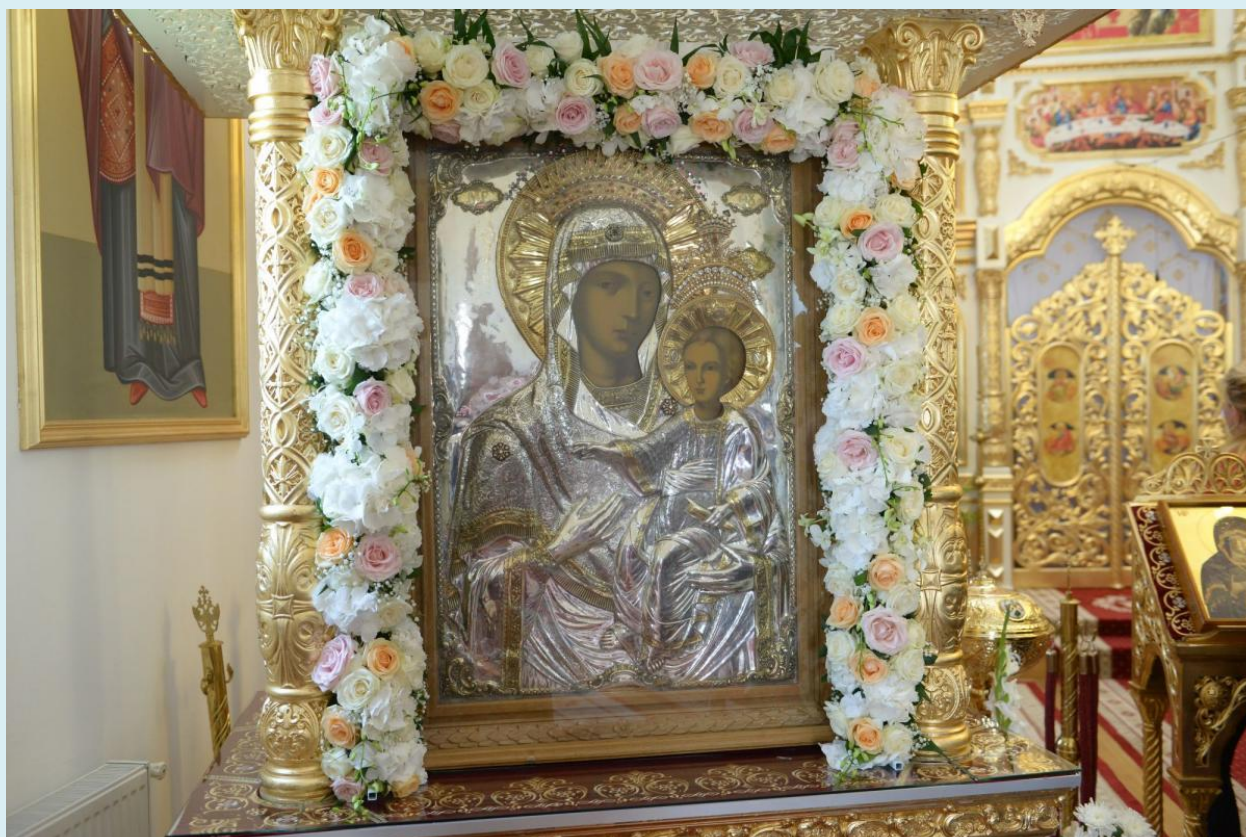

De asemenea, a oferit pentru Paraclisul Catedralei Naţionale mai multe cărţi apărute recent la Editurile Patriarhiei Române şi tămâie naturală din Oman.

La rândul său, arhim. Paisie Teodorescu, vicar patriarhal, i-a mulţumit prea fericitului părinte Daniel pentru cuvântul de învăţătură, pentru binecuvântare şi pentru darurile oferite.

PRODROMITA
ZIARUL
Lumina

Ștefana Totorcea - Icoana „Prodromița”, mărturie a credinței şi a evlaviei poporului român

Hramul de vară al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului este sărbătoarea cinstirii Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromița” de la Muntele Athos, pomenită în calendarul ortodox la data de 12 iulie, în fiecare an.

Icoana Maicii Domnului „Prodromița”, adică „Înaintemergătoarea”, este făcătoare de minuni, „nefăcută de mână omenească”, din tezaurul schitului românesc „Sfântul Ioan Botezătorul” - Prodromu de la Sfântul Muntele Athos, supranumit Grădina Maicii Domnului. Este cea mai importantă icoană a comunității românești de la Muntele Athos, pentru că icoane nefăcute de mână omenească sunt puține în toată lumea ortodoxă.

Despre hramul de vară al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului ne-a vorbit arhim. Paisie Teodorescu, vicar patriarhal.

Părinte arhimandrit, care este istoricul acestui locaș și de ce a fost pus sub ocrotirea Maicii Domnului „Prodromița”?

Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului a fost construit în anul 2011, cu bine-cuvântarea prea fericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pe amplasamentul Catedralei Mântuirii Neamului, prin grija părintelui arhimandrit Ciprian Grădinaru, venit de la Mănăstirea Sihăstria, județul Neamţ.

Hramul principal al paraclisului este „Învierea Domnului" şi a fost fixat de prea fericitul părinte patriarh Daniel, după cum a spus la sfinţirea locaşului, „ca o reparație morală sau ca „o lumină de Înviere" pentru cele cinci biserici „răstignite" de către regimul comunist ateu, trei demolate: Alba Postăvari, Spirea Veche şi „Izvorul Tămăduirii", şi două translate: Schitul Maicilor şi Mihai Vodă, pentru a face loc Casei Republicii sau Palatului Poporului.

Hramul de vară, sau al doilea hram al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului, este sărbătoarea anuală din 12 iulie, închinată cinstirii Sfintei icoane a Maicii Domnului „Prodromița". Așezarea paraclisului sub ocrotirea Maicii Domnului „Prodromița" a fost preferată, având în vedere legătura care există între România, numită „Grădina Maicii Domnului", şi evlavia românilor pentru Muntele Athos, pentru spiritualitatea isihastă, monahală, de tip athonit.

Icoana Maicii Domnului „Prodromița” este o mărturie a credinței şi a evlaviei poporului român, pentru că a fost pictată în țara noastră, la Iaşi, prin post şi rugăciune, de către un credincios român, iar chipul Maicii Domnului şi al Pruncului Iisus s-au pictat singure, în mod minunat. Această icoană este, totodată, şi o mărturie a prezenței româneşti la Muntele Athos, precum şi a deosebitei contribuții româneşti la acest centru de spiritualitate ortodoxă.

„Nici un alt popor pravoslavnic nu a făcut atâta bine pentru Athos cât au făcut românii”, spunea cu admirație cercetătorul rus Porfir Uspenski.

În compensație, călugării Muntelui Athos au influențat spiritualitatea, cultura şi arta Țărilor Române. A fost un fel de ajutor reciproc, o colaborare fructuoasă între români şi Locurile Sfinte.

De aceea, prin grija prea fericitului părinte patriarh Daniel, la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului se află o reproducere fidelă a icoanei originale a Maicii Domnului „Prodromița”, de la Schitul Prodromu din Sfântul Munte Athos. Icoana a fost pictată la atelierul PANSELINOS din Iaşi, iar ferecătura a fost realizată în Grecia, în anul 2011.

Cum vedeți, pe scurt, rolul Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului?

Din punct de vedere duhovnicesc, paraclisul este locul unde se înalţă zilnic rugăciuni către Preamilostivul Dumnezeu, pentru ajutor în buna desfășurare a lucrărilor de construire a Catedralei Mântuirii Neamului, pentru ziditorii şi lucrătorii care muncesc pe șantier, dar şi pentru ctitorii şi donatorii care contribuie la înălțarea acesteia.

În acelaşi timp, paraclisul, prin faptul că este plasat chiar pe terenul Catedralei Naţionale, are şi rolul de a oferi o înțelegere, în sensul de cunoaștere a istoriei acestui edificiu simbol, precum şi a istoriei acestui loc din care au fost demolate atâtea biserici în perioada comunistă.

Povestea bisericilor dispărute din această parte a Capitalei, povestea străzilor şi a clădirilor care au fost demolate, trebuie spusă şi cunoscută, pentru a reface astfel legătura generațiilor noi cu trecutul. Paraclisul, ca loc al comuniunii între credincioşi, lucrează la acest aspect.

Noile generații au uitat, din păcate, rolul imens al Bisericii Ortodoxe Române la formarea şi cultivarea identității naționale, spirituale şi culturale a poporului ro-

mân. Memoria colectivă, după cum se știe, este scurtă, mai ales atunci când un popor traversează traume colective: războaie, regimuri opresive totalitare, perioade critice, așa cum a fost perioada comunistă, care a manipulat conștiințe nenumărate prin propaganda ateistă agresivă, care a încercat ștergerea identității noastre spirituale ortodoxe, demolarea credinţei şi a istoriei, ori ascunderea altarelor sfinte ale neamului în spatele unor cortine gri de blocuri fără identitate.

În Bucureşti există puține „locuri ale memoriei”, legate de trecutul istoric, în general, precum au alte capitale europene. Catedrala Mântuirii Neamului este unul dintre aceste locuri. Edificarea Catedralei Naţionale în acest spaţiu încărcat de istorie şi de spiritualitate are meritul de a suplini în mod fericit această pierdere, această lipsă a unui reper cu încărcătură simbolică. Catedrala este, astfel, un loc al memoriei, un reper vizibil, tangibil, care îşi propune să reînvie în memoria noastră şi a urmașilor noştri preţuirea şi recunoştinţa faţă de sacrificiul înaintașilor care neau călăuzit în împlinirea idealurilor de libertate, de unitate.

De aceea, considerăm că paraclisul, până la momentul în care slujbele liturgice se vor desfășura în Catedrala Naţională, are menirea ca, pe lângă sfintele slujbe, să contribuie la completarea cunoaşterii istoriei acestui spaţiu şi la educarea modului cum ne raportăm la memoria şi istoria noastră.

Cu ce căutări sau necazuri vin oamenii la paraclis?

Ca şi la alte biserici sau mănăstiri, oamenii vin din evlavie pentru Dumnezeu, pentru Maica Domnului sau, în cazul nostru, pentru Sfântul ierarh Ioan Gură de Aur, întrucât un fragment din cinstitele sale moaşte sunt adăpostite aici.

În aceste vremuri pline de greutăţi şi confuzie, Biserica este pentru mulţi credincioşi unul dintre puținele locuri de liman, de pace, de ajutor. Unii credincioşi vin să mulțumească lui Dumnezeu pentru anumite binefaceri primite de la El, alţii vin să ceară ajutorul lui Dumnezeu în realizarea unor lucrări importante sau pentru a primi vindecare sufletească sau trupească. Este locul în care oamenii frământați, însingurați, risipiți pot întâlni ajutorul lui Dumnezeu, care le pacifică sufletele.

Aici pot întâlni un părinte care se roagă pentru ei şi împreună cu ei găsesc pe cineva care îşi face timp să le asculte problemele, să le spună un cuvânt de folos şi, astfel, se întorc la casele lor mai întăriți duhovniceşte, mai liniștiți, ducând şi în familiile lor o fărâmă din pacea interioară care le-a cuprins sufletul. Cu siguranță, cei care L-au întâlnit pe Dumnezeu într-un astfel de loc binecuvântat se vor întoarce, împărtășind şi altora din experienţa lor minunată.

Dacă ar fi să facem o comparație, ce reprezintă Catedrala Patriarhală istorică de pe Colina Bucuriei și ce reprezintă noua Catedrală Națională din Dealul Spirii? Cum se completează ele în plan simbolic sau chiar duhovnicesc?

După cum se ştie, cuvântul „catedrală” provine din cuvântul latin „cathedra” şi se referă la prezența scaunului sau tronului episcopului locului în interiorul catedralei. În înțelesul general, catedrală este o biserică de mari dimensiuni, fiind locul unde serviciul divin este oficiat de episcopul locului. Dacă ne referim la dimensiuni, Catedrala Patriarhală istorică de pe Colina Bucuriei nu este tocmai o catedrală, având dimensiuni reduse. Însă această clădire străveche, cu o istorie de peste trei secole şi jumătate, şi-a îndeplinit de la întemeiere şi până în zilele noastre rostul de a fi catedrala întâistătătorului Bisericii Ortodoxe Române, de a fi păstrătoarea unui trecut istoric, a unui patrimoniu valoros, precum şi spaţiu ospitalier pentru personalități bisericeşti şi laice care i-au trecut pragul.

În acelaşi timp, noua Catedrală Națională înălțată pe Dealul Spirii sau Dealul Arsenalului reprezintă împlinirea unui ideal. Catedrala Mântuirii Neamului este un simbol naţional care a traversat istoria. Simbolurile naţionale, în general, rămân constante în timp, de multe ori pentru secole întregi. Acest adevăr se aplică şi Catedralei Mântuirii Neamului. Istoria acestui proiect, cu o vechime de aproape 140 de ani, păstrează în sine actualitatea simbolului.

Aşadar, ambele edificii sunt purtătoare ale unei istorii străvechi şi valoroase, care marchează hărţi invizibile ale trecutului nostru, sunt puncte de reper pentru valorile spirituale şi morale ale neamului, despre care societatea de azi are multe de învăţat. După cum se cunoaşte, vechea Catedrală Patriarhală de pe Dealul Mitropoliei din Bucureşti a fost construită ca biserică de mănăstire, între anii 1656 şi 1658, de către domnitorul Constantin Șerban Basarab.

După 10 ani de la sfințire, în anul 1668, prin Hrisovul emis de domnitorul Radu Leon, mănăstirea de pe Dealul Podgorenilor a fost ridicată la rangul de Catedrală Mitropolitană. Ea a devenit martora multor evenimente importante din istoria ţării noastre: Unirea Principatelor Române din anul 1859, Proclamarea Independenţei de Stat a României (1877), Proclamarea Regatului României (1881). De asemenea, vechea Catedrală Mitropolitană este legată de cele mai importante evenimente din viața Bisericii noastre: dobândirea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (1885) şi ridicarea ei la rang de Patriarhie, în anul 1925, când, în mod provizoriu, a devenit Catedrală Patriarhală. Însă faptul că este o biserică de dimensiuni reduse a fost dovedit de multe ori în istorie. Încă din vremea regilor României, din pricina

dimensiunilor ei mici, s-a luat hotărârea construirii unei catedrale care să corespundă noii demnități la care se ridicaseră Ţara şi Biserica.

Au fost cazuri în istorie, evocate şi în presa vremii, când s-au creat supărări pentru că în interiorul acestei catedrale, importantă ca istorie, dar mică în dimensiuni, nu încăpeau toţi invitații oficiali cu prilejul marilor sărbători bisericești sau naționale, precum şi la alte momente solemne.

Astfel încât, în urma Războiului din 1877-1878, românii, mândri că au reuşit să-şi câştige independenţa după 400 de ani de stăpânire otomană, au dorit construirea unei Catedrale a Mântuirii Neamului, ca recunoştinţă adusă lui Dumnezeu pentru izbăvirea sau eliberarea neamului românesc de asuprire străină.

Mai târziu, după Războiul pentru întregirea Neamului Românesc (1916-1918) şi, mai ales, după Unirea cea mare din 1918, acest proiect, precum şi numele de Catedrala Mântuirii Neamului au căpătat noi valenţe, adăugând mulțumirea adusă lui Dumnezeu „pentru întregirea țării în hotarele sale firești”. Chiar şi după 45 de ani de comunism, proiectul construirii Catedralei Mântuirii Neamului a prins din nou viaţă.

Astfel, după Revoluția din 1989, când românii s-au ridicat pentru apărarea libertăţii şi a demnităţii lor grav încălcate, când pe străzile din orașele ţării răsunau „Cu noi este Dumnezeu” şi imnul „Deşteaptă-te, române”, punând la loc meritat credinţa şi Biserica, disprețuite de comuniştii atei, proiectul-simbol al Catedralei Mântuirii Neamului a fost din nou adus în actualitate, ceea ce a însemnat că el exprimă încă idealurile poporului român, în ciuda tuturor opreliştilor şi a campaniilor agresive de denigrare. O asemenea credinţă transcende istoria!

Deci, noua Catedrală Naţională este un simbol, un ideal sfânt transmis din generaţie în generaţie, şi are deja istorie pentru că se referă la trecut, la eroii care au murit pentru ţară, dar are, în acelaşi timp, şi o puternică actualitate şi orientare spre viitor. Trecutul glorios trebuie să ajute la schimbarea prezentului, care de multe ori este mediocru sau nevrednic, şi trebuie să ne conducă spre un viitor mai bun, din care să nu lipsească Dumnezeu.

Ce putem face pentru a propaga mai mult cultul eroilor în rândul tinerilor?

În primul rând, pe tineri îi putem ajuta să cunoască mai bine istoria poporului din care fac parte. Cât despre a le transmite modul de cinstire a eroilor, aceasta trebuie să o facem prin exemplul nostru personal, prin modul cum ne raportăm noi faţă de

memoria eroilor neamului. Din păcate, azi s-a pierdut mult din această practică a românilor, încât copiii din tinerele generaţii, când aud de eroi, se gândesc mai întâi la personaje din filme de animație! În cursa pentru alinierea noastră la anumite standarde, s-a pierdut recunoştinţa faţă de eroii care ne-au apărat ţara, credinţa, libertatea şi demnitatea poporului român. Biserica, însă, prin acest altar al națiunii, care este Catedrala Naţională, a ridicat un monument memorial în cinstea eroilor români.

Şi tot spre cinstirea lor, patriarhul Daniel a așezat numele eroilor români, din timpuri şi locuri diferite, sub Sfânta Masă a Altarului Catedralei Naţionale, cu ocazia sfințirii acesteia, simbolizând, pe lângă semnul neuitării şi prețuirii noastre pentru jertfa lor, şi speranța comuniunii lor veşnice cu Hristos Domnul, în nădejdea învierii şi a vieţii veşnice. De aceea, hramul principal al Catedralei Mântuirii Neamului este sărbătoarea Înălţării Domnului, zi de pomenire a eroilor.

În lupta pentru stăpânirea istoriei, un loc semnificativ revine simbolurilor. De aceea, în perioada comunistă, memoria colectivă a fost adeseori instrumentalizată, manipulată ideologic. S-a spus despre perioada comunistă că a fost ca o gaură neagră pentru cultura şi istoria naţională. Din păcate, şi pentru societatea prezentă, istoria, spiritualitatea, raportarea la trecut, la eroi, joacă un rol marginal în discursul public. Ştim că memoria culturală se transmite prin educaţie, de aceea este necesar un efort susţinut pentru explicarea şi înţelegerea istoriei. Despre eroi noi nu trebuie să vorbim la trecut! Eroii noştri nu sunt morți, sunt vii în comuniunea lor cu Dumnezeu, prin Hristos-Domnul pe care L-au mărturisit, şi sunt vii în amintirea noastră, prin rugăciune şi pomenire, căci iubirea este mai tare decât moartea. De aceea este importantă pomenirea eroilor. Iar fără repere simbolice concrete, care să cuprindă şi să evoce memoria unor generaţii întregi şi idealurile lor, tinerilor le este foarte greu să înțeleagă complexitatea acelor vremuri. Aşadar, pe tineri trebuie să-i învăţăm despre cinstirea eroilor prin exemplul personal. (Interviu realizat pentru Agenţia de ştiri Basillica a Patriarhiei Române)

Pr. Ioniţă Apostolache - Cinstirea icoanei Maicii Domnului „Prodromița" la Râmnicu Vâlcea

Înaltpreasfințitul părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, a săvârșit Sfânta Liturghie duminică, 12 iulie, la Catedrala Arhiepiscopală din Râmnicu Vâlcea, unde a fost cinstită în mod special icoana Maicii Domnului „Prodromița".

La inițiativa ierarhului locului, icoana Maicii Domnului „Prodromița" a devenit ocrotitoare a municipiului Râmnicu Vâlcea începând cu anul 2015.

În cuvântul de învățătură, Înaltpreasfințitul părinte arhiepiscop Varsanufie a arătat că Dumnezeu Îşi descoperă, pentru mijlocirea Maicii Domnului, nemărginita Sa iubire, dar și chemarea omului la sfințenie: *„Prin cinstirea icoanelor făcătoare de minuni ale Maicii Domnului conștiința omului rămâne trează și devine lucrătoare. Mulţi pelerini vin la icoanele Maicii Domnului, atestând credinţa în minunile petrecute prin acestea, precum şi faptul că ele sunt în continuare izvoare de har. Harul izvorât prin ele pune început al credinţei şi o menţine în oameni"*.

Pr. Robert Kovacs - [foto] Sfânta Elisabeta, mănăstirea din metropola Clujului

În anul 2011, la inițiativa Înaltpreasfnțitului părinte Andrei, arhiepiscopul și mitropolitul Clujului, a fost reînființată Mănăstirea „Sfânta Elisabeta”, ctitorie a vrednicului de pomenire episcop Nicolae Ivan. După deschiderea ei, eveniment petrecut în 1934, mănăstirea a funcționat o perioada în clădirea „vechii teologii” de pe strada Avram Iancu, nr. 6, punându-se astfel, bazele unui Institut al surorilor de caritate. Odată cu instaurarea regimului comunist, mănăstirea a fost închisă pentru o perioadă de peste 60 de ani.

În inima Clujului, metropolă a Transilvaniei, Mănăstirea Sfânta Elisabeta își recâștigă statutul de odinioară, de oază de liniște, mângâiere și spiritualitate. Proiectul de rectitorire a ansamblului monahal a fost asumat de Călin Chifăr, arhitect preocupat de înţelegerea şi tâlcuirea edificiului bizantin.

Obștea monahală este formată din șapte maici, aflate sub ascultarea maicii starețe stavrofora Maria Asaftei. Programul liturgic este specific mănăstirilor. Slujbele încep zilnic la ora 7:00, cu Ceasurile monahale și se încheie cu Vecernia, Pavecernița, iar miercurea, Taina Sfântului Maslu. Aproape zilnic, maicile alături de părintele duhovnic protos. Siluan Popescu participă la Sfânta Liturghie.

De câțiva ani, în patrimoniul mănăstirii se află o icoană a Maicii Domnului „Prodromița”, copie a icoanei din schitul athonit Prodromu, despre care se spune că este nefăcută de mână omenească, ci zugrăvită in chip minunat, în anul 1863, în Țara Românească.

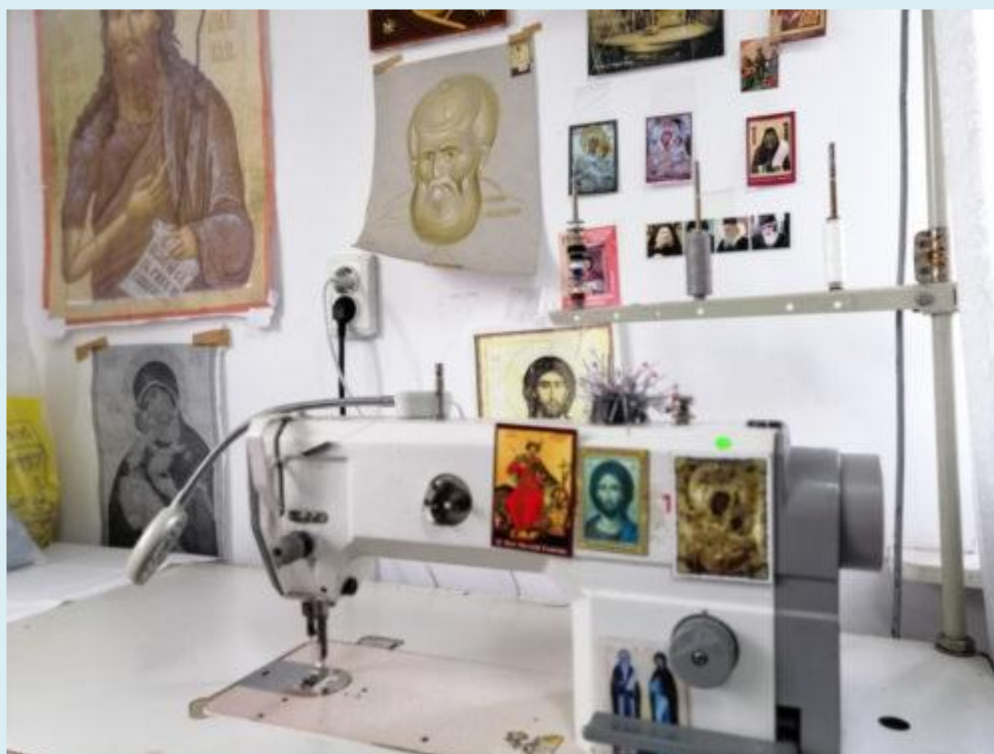

Icoana Prodromița a făcut multe minuni de-a lungul vremii. În Biserica Ortodoxă este cinstită anual pe data de 12 iulie.

„Ora et labora”. Pe lângă programul liturgic de fiecare zi și ascultările personale împlinite de fiecare viețuitor al mănăstirii, din mâinile maicilor ies zilnic veșminte și acoperăminte bisericești, necesare slujirii preoților din eparhie. Chiar dacă presupune o muncă de perfecționare continuă, croitoria și broderia în atelierul de veșminte este una din preocupările zilnice ale maicilor de la „Sfânta Elisabeta”.

Potrivit dorinței întemeietorului ei, mănăstirea clujeană din cartierul Bună Ziua, are în vedere, pe lângă celelalte construcții necesare desfășurării activității de zi cu zi, reinființarea vechii școli a surorilor de caritate prin implementarea proiectului școlii postliceale.

Mănăstirea clujeană „Sfânta Elisabeta”, situată pe stra. Arțarului, din cartierul Bună Ziua, își sărbătorește anual patronul spiritual pe data de 24 aprilie.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/foto-sfanta-elisabeta-manastirea-din-metropola-clujului/?fbclid=IwAR3trJDoyRnac7Cxtk-axqKzk1kw1apAeGkBmdTkuY3e_1GXjGmhuIbw01U

Teodor Danalache - Icoana Maicii Domnului de la Schitul Prodromu - Prodromiţa

Icoana Maicii Domnului numită "Prodromiţa" este una dintre icoanele făcătoare de minuni, păstrate în Schitul românesc Prodromu, în Sfântul Munte Athos. Prăznuirea acestei icoane are loc în fiecare an, pe data de 12 iulie, cu priveghere de întreaga noapte. Schitul Prodromu mai păstrează şi alte icoane făcătoare de minuni, printre care: icoana Sfântului Ioan Botezătorul şi icoana Maicii Domnului Apărătoarea de foc.

Schitul Prodromu a fost întemeiat în anul 1820, sub arhipăstorirea Mitropolitului Veniamin Costachi al Moldovei. Ctitoria schitului a fost recunoscută prin hrisoavele domneşti semnate de Grigorie Alexandru Ghica al Moldovei, în data de 7 iulie 1853 şi de Carol I al României, în data de 19 iulie 1871.

Zidirea ansamblului monahal de la Prodromu a avut loc între anii 1852-1866, drept ctitor al vremii fiind ieroschimonahul Nifon Ionescu, ajutat de ucenicul său, ieroschimonahul Nectarie. Schitul ţine de Mănăstirea Marea Lavră.

"Istoria Manăstirilor Athonite", carte în zece volume, scrisă de schimonahul Irinarh, menţionează: *"Pe la anul 1337, cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, avându-şi locuinţa deasupra Mănăstirii Lavra, pe dealul ce se numeşte Palama, iată că într-o noapte, ieşind din chilie şi stând la rugăciune, văzu în partea dinspre răsărit, la locul ce se numeşte Vigla, o doamnă şezând pe un tron precum cele împărăteşti, înconjurată de îngeri şi sfinţi, care tămâiau împrejur, cântând şi închinându-se Împărătesei a toate. Şi întrebând cuviosul Marcu pe Sfântul Grigorie, stareţul său, ce va fi însemnând oare aceasta, i s-a tâlcuit că Maica Domnului voieşte ca în timpurile mai de pe urmă să se ridice în acele părţi un locaş dumnezeiesc, spre slava Sfinţiei sale."* Pe locul amintit va fi ridicat Schitul Prodromu.

Icoana Maicii Domnului de la Schitul Prodromu - Prodromiţa

Prodromiţa este una dintre icoanele nefăcute de mână omenească, ci anume zugrăvite în chip minunat, prin dumnezeiasca rânduire. Icoana a fost zugrăvită în chip minunat, în anul 1863, în Ţara Românească.

În acel an, Părinţii Nifon şi Nectarie, ctitorii Schitului Prodromu, din Sfântul Munte Athos, mergând în ţară pentru trebuinţele schitului, aveau în inima lor o mare dorinţă pentru o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care să fie aşezată în biserica cea nouă, după cum mai toate mănăstirile Sfântului Munte au câte o icoană făcătoare de minuni.

Deci aflându-se Părinţii Nifon şi Nectarie în Iaşi, au început a cerceta acolo pentru a afla un zugrav mai iscusit şi cu viaţă plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Născătoarei de Dumnezeu. Şi au găsit un zugrav bătrân, Iordache Nicolau, cu care s-au învoit să le facă această icoană, după modelul primit de la părinţi. Însă s-au tocmit ca să lucreze numai cu post şi aspră rânduială.

Rânduiala implica următoarele nevoinţe: de dimineaţă până când va flămânzi să nu ia nimic în gură, iar după-masa să nu mai picteze, ci alt lucru să facă până a doua zi, urmând această rânduială până la terminarea ei. Bătrânul zugrav primi învoiala cu toată evlavia şi mulţumirea.

Iată ce scria el, în data de 29 mai 1863, despre zugrăvirea icoanei cea cu dumnezeiasca minune săvârşită, într-o scrisoare păstrată în arhiva Schitului Prodromu: *"Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea şi în vremea lucrului a urmat o minune prea slăvită, în modul următor: După ce am terminat veşmintele, după meşteşugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez faţa Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia şi a doua, apucându-mă de noapte ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri am văzut că totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. Şi aşa, făcându-se seara, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru.*

După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi Sfânta Icoană şi când m-am dus să mă apuc de lucru, o, preaslăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile terminate desăvârşit, precum se vede. Eu văzând această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi greşeală am făcut aceasta, ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane."

Icoana este zugrăvită pe lemn de tei, ea având un metru înălţime şi 0.70 metri lăţime. Zugravul a lucrat icoana în Mănăstirea Bucium, judeţul Iaşi. O caracteristică a acesteia este faptul că icoana, cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, acest lucru întărind credinţa cum că Sfintele Feţe au fost pictate în chip minunat de mână nepământească. Prăznuirea acestei icoane are loc în fiecare an, pe data de 12 iulie, cu priveghere de întreaga noapte.

Icoana Prodromiţa a făcut multe minuni, de-a lungul vremii. Maica Domnului a vindecat în chip minunat bolnavi de friguri, oameni surzi, pe cei care aveau dureri de cap şi măsele, bolnavi de ochi şi alte feluri de suferinţe.

Rugăciune la icoana Maicii Domnului Prodromiţa

Rugăciunea pe care preoţii o rostesc înaintea acestei icoane este următoarea: "Prea Sfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Marie, protectoarea şi apărătoarea noastră, cerem a Ta nebiruită apărare. Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele de "Prodromiţa", adică înainte-mergătoare, întăreşte-ne întru lucrarea faptelor bune şi ne du de mână întru

Împărăţia cea cerească. Povăţuieşte-ne pe noi, toţi drept credincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci de mărirea Fiului Tău şi Dumnezeul nostru, că binecuvântată şi prea proslăvită eşti, în vecii vecilor. Amin."

Acatistul Maicii Domnului Prodomiţa – fragment:
Bucură-te, că Prodromiţa eşti cu dreptate numită,
Bucură-te, a schitului Înainte-mergătoare smerită,
Bucură-te, roadă pe care Sfântul Munte o a cules,
Bucură-te, al Schitului Prodromu chivot ales.

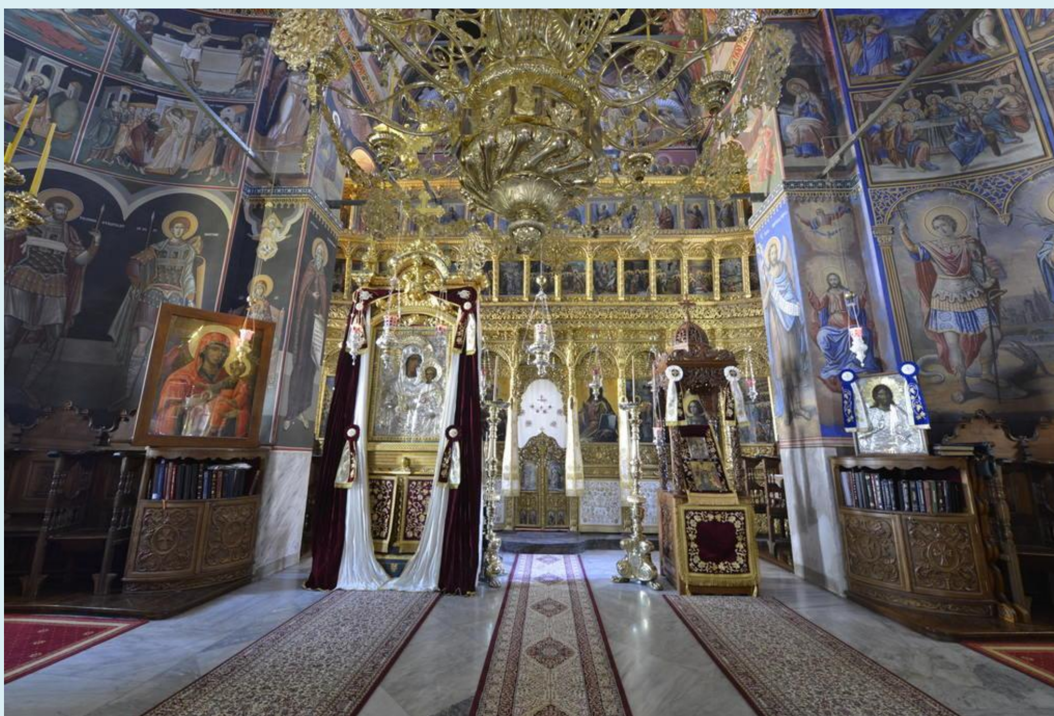
Pr. Silviu Cluci - Schitul Prodromu - Aşezăminte româneşti din Muntele Athos

Schitul Prodromu – vedere de ansamblu dinspre sud-vest (Foto: pr. Silviu Cluci)

Biserica centrală (Foto: pr. Silviu Cluci)

Interiorul bisericii centrale (Foto: Irinel Cirlanaru)

Pe la anul 1337, cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, ce se nevoia mai sus de Marea Lavră, pe dealul ce se numeşte Palama, a avut o vedenie minunată într-o noapte: „Ieşind din chilie şi stând la rugăciune, văzu în partea dinspre răsărit, la locul ce se numeşte Vigla, o doamnă şezând pe un tron precum cele împărăteşti, înconjurată de îngeri şi sfinţi, care tămâiau împrejur, cântând şi închinându-se Împărătesei a toate. Şi întrebând cuviosul Marcu pe Sfântul Grigorie, stareţul său, ce va fi însemnând oare aceasta, i s-a tâlcuit că Maica Domnului voieşte ca în timpurile mai de pe urmă să se ridice în acele părţi un locaş dumnezeiesc, spre slava Sfinţiei sale” [1]. Pe locul acesta se află astăzi Schitul Românesc Prodromu.

Încă din secolul al XIV-lea, aici au sihăstrit călugări români. În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, în peşterile de aici se nevoiau vreo zece sihaştri din Ţările Române, care şi-au construit câteva colibe şi o mică biserică de piatră având hramul „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul”.

La începutul secolului al XIX-lea, aşezământul se numea Chilia Sfântului Ioan Botezătorul, Chilia Românească de la Vigla Ianicopoli sau, mai apoi, Chilia Prodromu (Înaintemergătorul).

---

[1] *schimonahul Irinarh Şiman, Istoria Mănăstirilor Athonite*

În anul 1820, pe când vlădica Veniamin Costachi era mitropolit al Moldovei, vechiul loc de nevoinţă al monahilor români a fost ridicat la rangul de schit. Represiunile turcilor de după Revoluţia Greacă din 1821 au făcut ca vieţuitorii să se risipească, iar biserica şi chiliile să ajungă în ruină după 20 de ani de la înfiinţarea aşezământului.

Refacerea schitului Prodromu s-a făcut între anii 1852-1866, de către ieroschimonahii Nifon şi Nectarie. Aceştia erau de metanie de la mănăstirea nemţeană Horaiţa. Cu ajutoare aduse din ţară, ei au ridicat noua biserică şi trei corpuri de chilii. Sfinţirea bisericii cu hramul Botezul Domnului s-a făcut în anul 1860 de către arhiereul român Isaia Vicol, episcop de Roman. Primul stareţ al schitului a fost chiar ctitorul schitului - părintele Nifon Ionescu - care a adunat în jurul său 60 de ucenici.

Ctitoria schitului a fost recunoscută prin hrisoavele domneşti semnate de Grigorie Alexandru Ghica al Moldovei, în data de 7 iulie 1853 şi de Carol I al României, în data de 19 iulie 1871.

Cel mai de preţ odor al Schitului Prodromu este icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Prodromiţa", a cărei prăznuire se face pe 12 iulie. Deşi icoana este atribuită iconarului român Iordache Nicolau din Iaşi, chipul Maicii Domnului şi al pruncului Iisus au fost zugrăvite în urma unei minuni. Îmbrăcată în argint, icoana Maicii Domnului este așezată în biserica mare a schitului dinaintea catapetesmei, în partea stângă. De-a lungul timpului, au fost consemnate numeroase minuni datorate icoanei Maicii Domnului „Prodromiţa".

La Schitul Prodromu se mai află și alte icoane făcătoare de minuni. Icoana Maicii Domnului „Apărătoarea de foc" a scăpat de multe ori schitul de incendiu. În fiecare an se face agheasmă și procesiune cu această sfântă icoană.

În vistieria schitului se mai află şi icoana Maicii Domnului „Înainte Vestitoarea", apoi icoana Maicii Domnului „Ctitoriţa".

În vechiul Paraclis al schitului cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul" se găsesc icoana Sfintei Treimi și icoana Sfântului Ioan Botezătorul, ce a fost îmbrăcată în argint în anul 1853 de către Grigorie Al. Ghica, domnitorul Moldovei.
Dintre sfintele moaște care se află în biserica schitului amintim pe cele de la:

- *Sfinții ierarhi Ioan Gură de Aur,*
- *Grigorie Teologul și*
- *Modest, patriarhul Ierusalimului,*

- *Sfântul apostol Matei,*
- *Sfânta mare muceniță Varvara,*
- *Sfinții 40 de mucenici din Sevastia,*
- *Sfântul mucenic Trifon,*
- *Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian și*
- *Cuviosul Antipa de la Calapodești.*

În prezent, în acest sfânt locaș se nevoiesc 25 de călugări români, iar egumenul schitului este prea cuviosul ieromonah Atanasie (Floroiu), care urmează venerabilului protosinghel Petroniu (Tănase).

(Foto) Schitul românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos

foto: Pr. Silviu Cluci

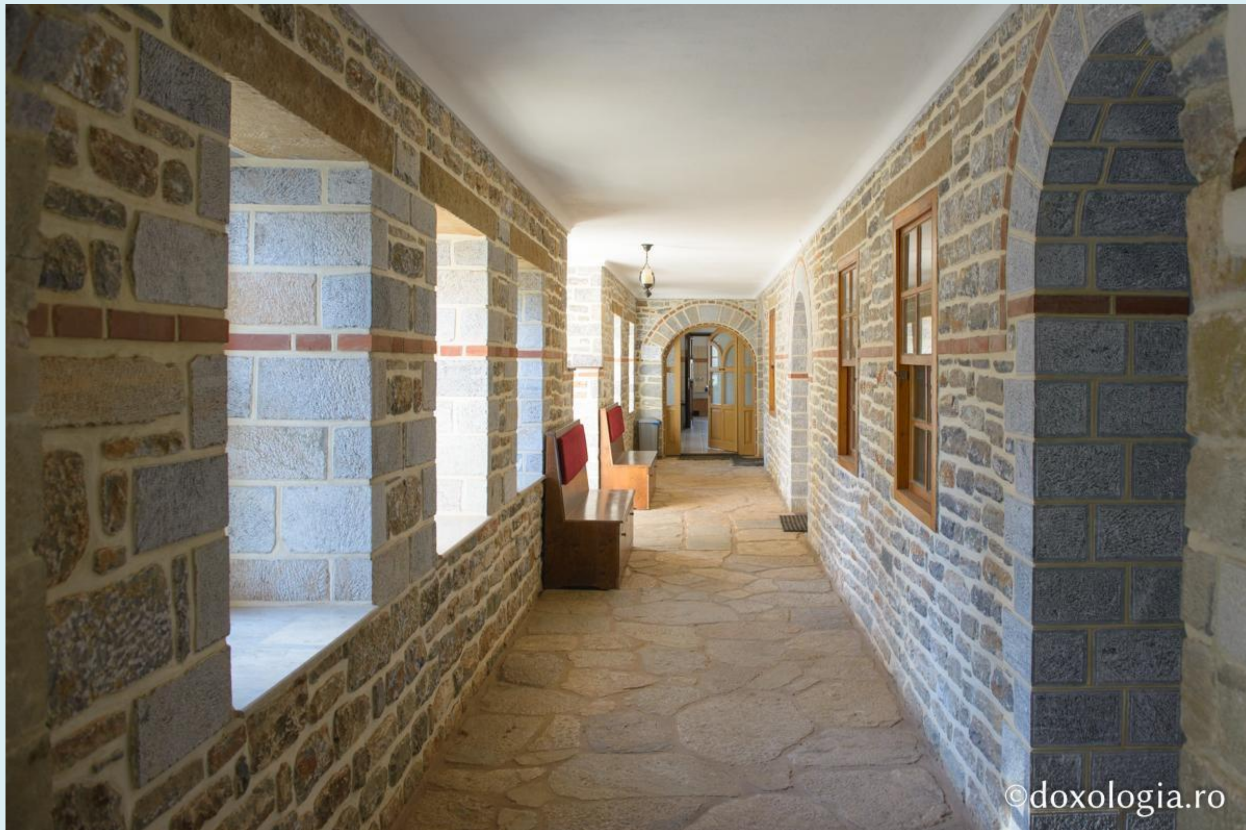
Schitul Prodromu (adică al Înaintemergătorului) se află la capătul răsăritean al peninsulei Athos, în zona pustnicească numită Vigla, între Marea Egee, la răsărit, şi vârful Athonului, la apus.

©doxologia.ro

ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ
ARHONDARIC
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

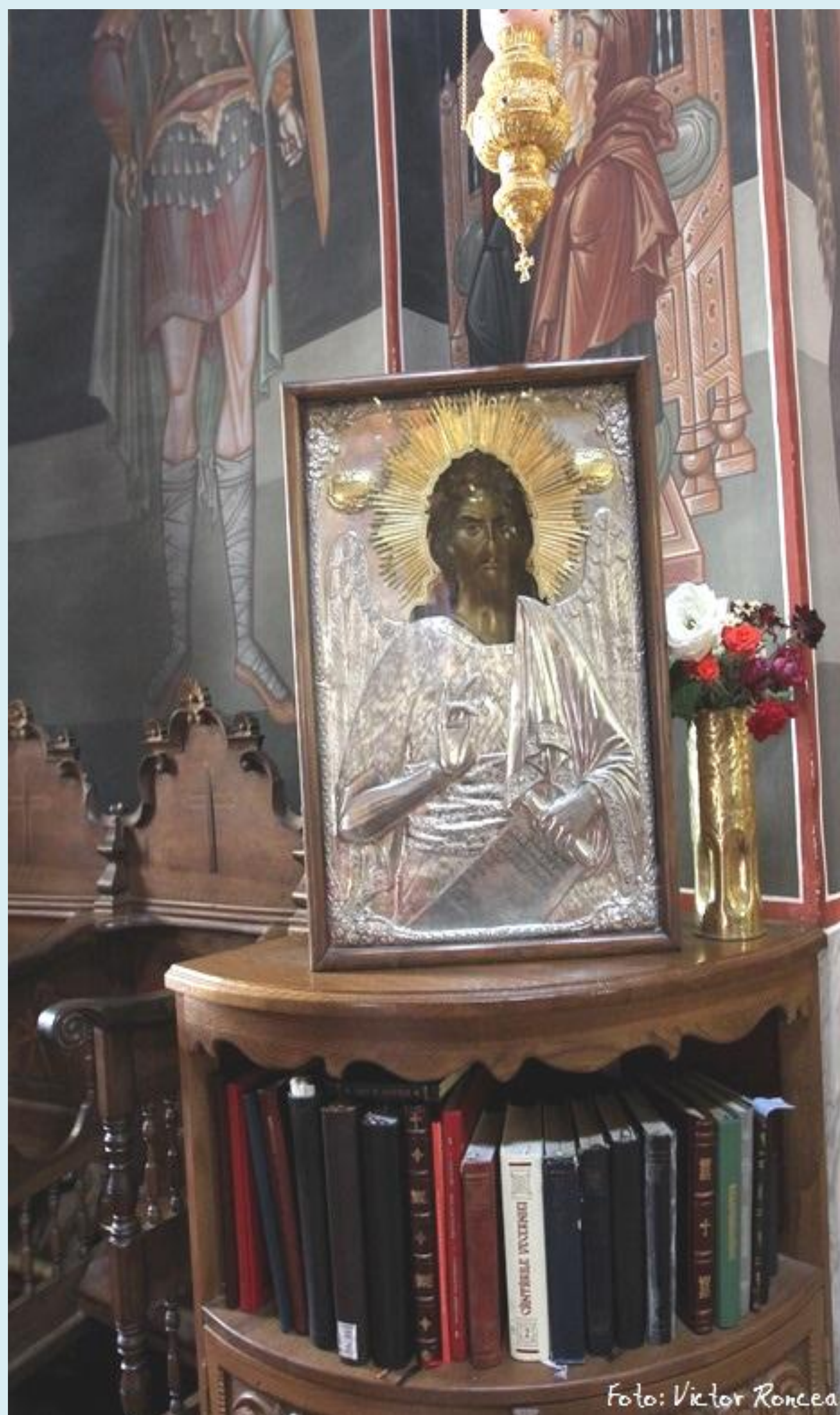

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Prodromita alături de cea a Sfantului Ioan Botezătorul de la Mănăstirea (Schitul) Prodromu din Sfântul Munte

Foto: Victor Roncea

ÎNTRU.POMENI
SFINTELOR.LOCU
MÂNĂSTIRILOR
ST.MITROPOLIT.AL
HIEI.PRIMAT
.ANUL.1903.LUNA.IUNIE
Foto: Victor Roncea

Icoane

Reproducerea Icoanei Maicii Domnului Prodromiţa de la Sfântul Munte Athos realizată de Mănăstirea (Schitul) Prodromu

ΜΡ
ΘΥ
IC XC
12 Iulie

12 Iulie

12 Iulie

Cinstirea Sfintei Icoane Prodromița de la Muntele Athos

video acatist
icoane rugăciuni articole

Troparul Născătoarei de Dumnezeu şi Pururea Fecioarei Maria la pomenirea cinstitei sale icoane, cea numită „Prodromiţa", de la Muntele Athos

Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, sfintei şi dumnezeieştii icoanei tale cu dragoste şi cu credinţă închinându-ne, o sărutăm mulţumind; căci prin ea celor credincioşi dăruieşti cu adevărat tămăduiri sufletelor şi trupurilor. Pentru aceasta, grăim către tine: Slavă fecioriei tale, slavă milostivirii tale, slavă purtării tale de grijă, Ceea ce eşti Una Binecuvântată.

Bucură-te, PreaSfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a schitului Prodromu!